

Giới thiệu Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma

Thể loại: ngôn tình, Thù hận, không có trả thù, chỉ có trả dư!

Vừa đi chợ về, Tuyết Hạ Huyền bắt gặp cảnh em gái và chồng của mình đang lăn lộn trên giường diễn cảnh nóng bỏng. Cô tức giận, ném thẳng một cái tát vào mặt cô em gái Tuyết Hạ Vi nhưng, ngờ đâu, khi cô không để ý, cô em gái Tuyết Hạ Vy của cô đã chuẩn bị sẵn một chai axit tạt thẳng vào mắt của cô. Cô đau khô, gào thét kêu cứu chồng mình nhưng anh vẫn mãi mê hôn hít Tuyết Hạ Vy, say mê trong cơn kích tình.

Sau đó là bắt đầu những chuỗi ngày đau khổ, cô phải sống trong khuôn mặt biến dạng và hai con mắt bị mù. Thật may, đưa bé đến kịp lúc, nó cứu rồi tâm hồn lạnh lẽo thương tâm của cô, và rồi..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Phản bội

Tác giả: Thanh Xuân.

Tình trạng: On-Going.

Rating: 18+.

***

truyện mình tự viết, xin đừng chuyển ver, mình cảm ơn ≡

đây là tác phẩm đầu tay của mình, đã sạn thật sự rất nhiều TvT

***

Chương 1: Phản bội.

Tuyết Hạ Huyền vừa đi chợ về, trên tay cô là một giỏ thức ăn lớn, mình chứng cho một việc: hôm nay cô đã mua rất nhiều thức ăn!

Hôm nay vốn là ngày Khương Minh Nghiệp - chồng cô trở về nhà sau chuyến đi công tác hơn một tháng.

Thâm tâm Tuyết Hạ Huyền vui mừng không ngớt, trái tim đập liên hồi cơ hồ không có chập chùng kết thúc.

Hai người vốn kết hôn đã lâu nhưng công việc của anh bận bịu, thời gian dành cho cô cũng không nhiều, lại thường đi công tác xa, mỗi lần đi công tác ít nhất thì khoảng một tháng sau anh mới trở về.

Vì vậy, cô quả thực rất lo lắng cho anh, không biết anh có ăn uống hợp khẩu và ngủ đủ giấc hay không?

Một việc nữa, cô nhớ anh.. nhớ người đàn ông ấy đến tưởng chừng như tâm can cơ hồ phé nát!

Cô không oán anh, trách anh, vì đó vốn là công việc của anh, cô chỉ biết trông ngóng từng ngày, từng giờ để anh mau chóng trở về với mình, bắt đầu một cuộc sống hạnh phúc sum vầy..

Nghĩ đến đây, khoé môi tình xảo của Tuyết Hạ Huyền khẽ câu lên một nụ cười hạnh phúc chói lọi, dung nhan tuyệt sắc cơ hồ khẽ lay động lòng người, bàn tay mềm mại bất giác đặt lên bụng, âu yếm vuốt ve nó như một món đồ trân quý tuyệt diệu.

Phút chốc, cô cũng đã về đến nhà.

Nhìn về phía chiếc xe đang đỗ trước cổng, đáy mắt Tuyết Hạ Huyền bất chợt loé lên một tia đăm chiêu nghi hoặc, đây vốn là xe của Hạ Vy - em gái ruột của cô!

Bất an, nghi hoặc.. cơ hồ đều dồn hết vào nơi ngực trái..

Tuyết Hạ Huyền hít sâu một hơi, cố gắng áp chế một cỗ xúc động đang len lỏi trong lòng, bước chân chậm chậm tiến vào cổng.

Vừa bước vào nhà, cô liền nhanh mắt nhìn thấy một đôi giày nam, bên cạnh là một đôi giày cao gót màu đỏ chói lọi của nữ.

Đôi giày cao gót kia, cô vốn không thể nhận ra được đó là của ai.. nhưng đôi giày nam bên cạnh, quen thuộc đến lạ, quen thuộc đến tưởng chừng như không thể quen thuộc hơn..

Trái tim, bất tri bất giác, co rút siết chặt đến khó thở!

Một cổ bắt an dằm chiêu bao trùm trong nháy mắt, cô cắn môi, cước bộ lại chậm rãi tiếp tục tiến vào phòng khách.

Bước một bước.

Thắt lưng của đàn ông!

Bước thêm một bước.

Quần của đàn ông!

Bước một bước nữa.

Váy của phụ nữ!

Bước một bước nữa.

Nội y màu đen khiêu gợi của phụ nữ!

Bước một bước nữa.

Đến cửa phòng!

Ngực trái tưởng chừng như không thể thở nổi, niềm hy vọng mong manh cuối cùng vốn đã bị một màn trước mắt dập tắt từ bao giờ!

Hơi thở của cô ngày càng nặng nề yếu ớt, từng đoạn tế bào trong cơ thể cơ hồ như muốn vỡ nát tan tành thành từng mảnh thủy tinh nhỏ.

Thân tâm không ngừng gào thét đến điên cuồng, Tuyết Hạ Huyền cố gắng trấn tĩnh tinh thần đang không ngừng đấu tranh kịch liệt của chính mình, cô run rẩy đặt tay lên nắm cửa, nơi ngực trái bùng phát, đau đớn đến tột độ.

Tuyết Hạ Huyền mím chặt môi, hai hàm răng trên dưới không ngừng cắn chặt xen lẫn vào nhau cơ hồ tạo thành hàng loạt loại âm thanh chói tai nhức não.

"Cạch"

Cảnh tượng không nên nhìn, âm thanh không nên nghe, người không nên thấy.

Giả thức ăn theo đó mà rơi "bịch" xuống một tiếng chói tai vang dội.

Tất cả, đều không nên.

Bước chân bất chợt trở nên cứng đờ, sống lưng run rẩy không hồi kết, một màn trước mắt như cây dao sắc bén đâm chĩa vào trái tim, ê ẩm đến như vậy?

Tại sao? Ai nói với cô, tại sao vậy, tại sao lại tàn nhẫn như vậy?

Hàng loạt loại âm thanh hỗn tạp dư vị tình dục, tiếng va chạm nóng bỏng kích thích giữa đôi nam nữ đang ân ái, tiếng rên rỉ yêu kiều ngọt ngào, tiếng gầm nhẹ thô độc.

Trên giường, đôi nam nữ không biết trời đất mà kịch liệt trầm luân quẩn quít lấy nhau..

Đặc sắc hơn..

Nữ nhân không ngừng rên rỉ nỉ non dưới thân nam nhân, bàn tay mềm mại khê cấu vào tấm lưng rộng rãi vững chắc của nam nhân, lại chính là em gái ruột của cô - Tuyết Hạ Vy!

Nam nhân há miệng thờ dục, bên dưới không ngừng động thân ra vào mãnh liệt, phút chốc lại gầm một tiếng nặng nề chạy nước rút lại là chồng của cô - Khương Minh Nghiệp!

Tuyết Hạ Huyền đứng trơ trọi ở mép cửa nhìn một màn nóng bỏng bên trong, nơi hốc mắt bất chợt cay xè, tâm can đau đến phé nát tận cùng.

Cô cơ hồ đứng không vững, cả thân người nặng trĩu một nhòai, hơi thở đứt quãng, trái tim co rút đau đớn.

Đúng rồi, Hạ Vy đang làm tình cùng với Nghiệp, chồng của cô..

Là ai đã nói rằng sẽ yêu cô mãi mãi?

Vậy mà bây giờ, nhìn xem?

Cảnh tượng trước mắt thực quá mơ hồ, ước gì, là một giấc mơ thì tốt biết mấy?

Đại não cơ hồ như muốn nổ tung, hàng loạt tứ chi trong người vốn đã ngưng động từ khi nào, Tuyết Hạ Huyền giống như vừa bị người ta dội một gáo nước lạnh vào mặt.

Nước mắt, nhoe ra khóe mi, lệ chậm chậm rơi xuống từng giọt, thương tâm, bi ai, đến nỗi lòng người..

- Tại sao.. hai người lại đối xử như vậy với tôi?

Nén đau thương trong cổ họng, cô khó khăn gắng hỏi, cảm thấy giọng của chính mình cũng đã khàn đi rất nhiều, cô bây giờ, cơ hồ đến nói cũng cảm thấy khó khăn, đau đớn..

- Vốn là do chị không biết giữ chồng! Không phải sao? Người đáng trách là chị, không phải là tôi! Là do chị quá ngu ngốc thôi!

Tuyết Hạ Vy bật người dậy, ngoài dự đoán của Tuyết Hạ Huyền, khuôn mặt cô ta lại không hề có lấy một tia hoảng loạn, thay vào đó là một loại đắc ý thắng lợi.

Trên người cô ta lúc này chỉ toàn những dấu hôn chi chít đỏ thắm ám muội, những dấu hôn này như châm ngòi thêm vào tim của Tuyết Hạ Huyền.

Ánh mắt của Hạ Vy nhìn cô, khinh miệt, xen lẫn khiêu khích!

Em ấy, có gì lại nhìn cô đầy hận thù như vậy?

Tuyết Hạ Huyền nắm chặt tay, móng tay dường như không chút lưu tình mà đâm mạnh vào lòng bàn tay cô.

Là do cô không biết giữ anh sao?

Là do cô không biết giữ anh.. nên em gái của cô, mới, không chút lưu tình đoạt anh khỏi tay cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mưu Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Dừng dừng

Cô lại nhìn sang, Khương Minh Nghiệp từ phòng tắm bước ra, nét mặt anh vẫn dừng dừng lạnh nhạt, thậm chí còn không hề nhú mảy, giống như, loại hiện trạng này, vốn không hề là sai trái.

- Rốt cuộc thì mọi chuyện là thế nào? Chẳng phải anh đã nói sẽ yêu em mãi mãi sao? Tại sao anh và Hạ Vy lại..

Tuyết Hạ Huyền trong lòng đau đớn như bị dao đâm, cô mong đây chỉ là hiểu lầm, sự thật tàn khốc này? Hai người cô tin tưởng nhất nay lại quay lưng phản bội mình, cô làm sao mà dám tin đây?

Tâm can, đau đớn đến tưởng chừng như bị hàng vạn con dao sắc lẹm bóng loáng trực tiếp cứa xé càn quấy, đau đớn nhòa một tiếp nhận..

Thái độ hờ hững dừng dừng đó của anh, người này, rốt cuộc là tại sao lại thay đổi đến chóng mặt như vậy?

Trong trí nhớ của cô, Khương Minh Nghiệp vẫn luôn ôn nhu, dịu dàng.. nhưng hôm nay, anh dường như trở thành một con người hoàn toàn khác, anh không còn dịu dàng nữa, không còn ôn nhu nữa, mà thay vào đó là, lạnh nhạt, tàn bạo!

Đây, rốt cuộc có phải là ảo giác hay không?

Hiện tại là mùa hè, nhiệt độ tăng cao, thời tiết oi ả nóng bức đến khó chịu, nhưng cơ sao, trái tim của cô bây giờ lại lạnh lẽo tột độ đến nhường này?

- Tuyết Hạ Huyền, tôi bây giờ đã không còn yêu cô nữa, nhìn thấy khuôn mặt bần tiện của cô chỉ làm tôi thêm chán ghét! Ngay bây giờ, lập tức rút khỏi đây đi!

Khương Minh Nghiệp hung hăng tuyệt khốc nói một câu, sắc mặt hân lạnh băng không chút xúc cảm, đôi con ngươi như lưỡi dao sắc bén nhìn khuôn mặt không còn chút huyết sắc của Tuyết Hạ Huyền, cứ như vậy mà phun ra từng chữ ác liệt.

Anh đâu biết, lời nói này, sẽ làm chính bản thân anh, hối hận đến nhường nào?

- Nghiệp, anh là đang nói dối có phải không?

Tuyết Hạ Huyền vẫn như vậy, vẫn cố chấp, vẫn không muốn tiếp nhận loại sự tình tàn khốc này!

Bất tri bất giác, nước mắt lại rơi, từng giọt, từng giọt..

Tuyết Hạ Huyền, từ lúc nào, bản thân mày lại thích khóc đến như vậy?

Không một ai có thể hiểu được, cô không phải là không muốn tiếp nhận, mà là không thể tiếp nhận, bởi, sự thật này, quá ư là tàn bạo khốc liệt!

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên anh dùng ánh mắt chán ghét hờ hững này nhìn cô, lần đầu tiên anh buông lời mắng nhiếc cô, cũng là lần đầu tiên anh hung hăng ra lệnh cô phải rút khỏi đây!

Nghiệp, anh thực sự đã thay đổi rồi sao?

- Tôi đã nói như vậy mà cô còn không chịu hiểu à? Tôi đã chán cô rồi!

Khuong Minh Nghiệp ngay một cử chỉ cau mày cũng không hề biểu lộ trên khuôn mặt, hắn chỉ chậm rãi nheo lại đôi con ngươi âm trầm đầy hiểm khích.

Tuyết Hạ Vy lúc này mới lên tiếng:

- Tuyết Hạ Huyền, là tôi thì không được sao? Chị được nhưng tại sao tôi không được? Chị chẳng phải đã quá ích kỉ rồi sao? Tôi cũng yêu anh ấy, tôi yêu anh ấy còn hơn là chị yêu anh ấy nữa kia! Nghe lời tôi, buông bỏ đi, chị không cảm thấy chính mình quá dư thừa hay sao? Đừng ở đây cản trở tình cảm của chúng tôi nữa, rút đi! Tôi rất chán ghét chị, Nghiệp cũng vậy!

Nói đến đây, cô ta không tự chủ mà đưa mắt về phía Khuong Minh Nghiệp, buộc anh phải nói lời.

- Đúng, Tuyết Hạ Huyền, tôi rất chán ghét cô!

Đúng theo ý nghĩ của cô ta, Khuong Minh Nghiệp sắc mặt không chút cảm xúc, nửa nóng nửa lạnh, tuyệt tình nói một câu.

Tuyết Hạ Huyền dường như đã bị bức đến điên, đôi mắt cô đỏ ngầu miệt thị, từng bước lao về phía Tuyết Hạ Vy, không chút lưu tình đưa tay tát mạnh lên má phải của cô ta.

Một tiếng "chát" giòn giã vang lên.

Đánh em ấy, cô cũng đau đớn không kém, chỉ trách..

- Em thật không biết xấu hổ, ngay cả anh rể của mình mà em cũng không tha! Chị thực thất vọng về em, Hạ Vy!

Tuyết Hạ Huyền cơ hồ tức giận chết vắn, nước mắt lã chã rơi trên khuôn mặt tuyệt mỹ.

Nếu là người phụ nữ khác, cô có lẽ sẽ giữ vững tinh thần mà bình tĩnh tiếp nhận, nhưng không, đây là em gái của cô, là em gái của cô!

Cô không thể chấp nhận được loại sự tình tàn khốc này, ông trời, có phải đã quá trêu ngươi rồi không?

Tuyết Hạ Vy bị cô đánh, khuôn mặt chợt nghiêng qua một bên, khoé môi nở nụ cười như có như không.

Cô nhìn về phía chiếc bàn bên cạnh, đôi mắt lập tức loé lên một tia tinh quang, bước chân lùi dần về phía sau, nhanh nhẹn cầm lấy chai axit đã được chuẩn bị sẵn ngay trên bàn.

Cô mở nắp chai, không chút chần chừ mà trực tiếp đổ từ trán Tuyết Hạ Huyền đổ xuống.

Khuôn mặt dữ tợn, cười như không cười, nụ cười âm u đến rợn người..

- Ha, giờ thì khuôn mặt của chị đã không còn nguyên vẹn nữa!

Mà Tuyết Hạ Huyền đứng im không nhúc nhích, cả người cô đột nhiên cứng đờ, qua một phút sau mới dần dần cảm nhận được cơn đau xé gan truyền đến, cơn đau như muốn vò nát cả người cô thành từng mảnh, đôi mắt bất chợt nhoè đi..

Gắng gượng, cô đưa mắt nhìn về phía sau, hai người kia vẫn đang đứng đung làm tình như không có ai ở đây, giống như đây là một không gian của riêng họ, chẳng có lấy một ai..

Đôi mắt bất chợt bỗng rất âm ỉ, toàn thân đều đau, như bị cái gì đó thiêu đốt!

Mắt cô nặng trĩu, dường như không thể nhìn rõ khoảng không phía trước được nữa..

- A.. a... cứu tôi với!!

Tuyết Hạ Huyền thê lương hét lên, hai tay không ngừng ôm lấy khuôn mặt của chính mình.

- Cứu.. làm ơn.. Nghiệp.. cứu em với!

Cô gắng gượng van xin dứt quãng, hơi thở mệt mỏi như sợi chỉ mỏng manh.

- Đau quá.. đau..

Nhưng, dường như, bọn họ đã chìm trong kích tình nóng bỏng của dục vọng từ lúc nào?

Hàng loạt dây thần kinh dường như căng cứng, đại não mơ hồ không rõ, đôi mắt đau đớn miệt thị, cơ thể bỏng rát đến tột độ..

Đau, đau quá..

Cứu cô..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Là do chị quá ngu xuẩn thôi!

Tuyết Hạ Vy ngừng đầu nhìn về phía cô, sắc mặt Khương Minh Nghiệp lúc này cực kỳ khó coi, anh vốn không thích người khác làm hỏng việc tốt của mình.

Hon hết, người đàn bà trước mặt thực sự quá chướng mắt!

Tại sao ban đầu anh lại không kết hôn với Hạ Vy mà lại là người phụ nữ ngu ngốc này chứ!

- Mặc xác cô ta, chúng ta tiếp tục.

Tuyết Hạ Vy hơi ngược mắt, không nói gì, lại tiếp tục nũng nịu e ấp dựa vào lồng ngực vạm vỡ của Khương Minh Nghiệp, không ngừng thở gấp từng đợt.

- Ừm.. a... nhẹ chút..

Một tràn tiếng thở dốc của người đàn ông cùng tiếng rên rỉ ní non của người phụ nữ lại tiếp tục vang vọng đến chói tai long trời lở đất.

Tuyết Hạ Huyền cơ hồ không chịu nổi cơn đau đầy áp đang không ngừng hành hạ chính mình, cô lập tức ngất xỉu, bất tỉnh nhân sự tại chỗ, trước mắt nhoè đi một khoảng không rộng mở.

Hôm nay, tưởng chừng là một ngày hạnh phúc, nhưng không, hôm nay lại là một ngày thê lương, lưng tròn đến tột độ.

... Đó là đối với Tuyết Hạ Huyền!

Vào khoảng nửa tiếng trước, cô đã vui vẻ, hạnh phúc đến nhường nào, nhưng cuộc sống vốn dĩ không thể lường trước được điều gì, người tính không bằng trời tính.

Nửa tiếng trước, cô chìm trong hạnh phúc ngọt ngào, nửa tiếng sau, cô chìm trong thê lương bất tận.

Tất cả, chỉ là, ông trời quá trêu ngươi!

*

Ước chừng không lâu sau, Khương Minh Nghiệp mới dịu dàng ôm eo Tuyết Hạ Vy rời khỏi phòng.

Ánh mắt hân hoan băng không chút xúc cảm, từ đầu đến cuối vẫn nửa nóng nửa lạnh, con người đen nhánh thâm trầm đến khó tả, khiến người ta thực khó nhận ra trong thâm tâm hẳn rất cuộc là đang nghĩ ngợi đến điều gì.

Tuyết Hạ Vy mắt lạnh nhìn người phụ nữ nằm trơ trọi trên mặt đất, khoé môi khẽ câu lên một nụ cười khẩy cợt.

Tốt lắm, rốt cuộc thì cũng tới cái ngày này, ngày mà chị bại liệt dưới tay tôi, Tuyết, Hạ, Huyền!

- Là do chị quá ngu xuẩn thôi, đàn bà ngu ngốc!

Khinh miệt liếc nhìn thân ảnh ngã nhào trên mặt đất, đáy mắt chỉ còn đọng lại ý vị chán ghét đến tận cùng.

*

Một giờ sau, vẫn như vậy, căn phòng vẫn chỉ còn duy nhất một bóng người, người phụ nữ ấy, thê lương, thương tâm nằm rạp trên mặt đất.

Bất tri bất giác, cửa phòng được mở, một cô gái chậm chậm bước vào.

"Cạch"

- Huyền Huyền, cậu thực đúng là, mình đã gọi cho cậu rất nhiều lần, tại sao cậu lại không bắt máy vậy chứ! Mình sẽ giận cậu..

Lâm Nhược Phi vừa đi vào phòng vừa tuân lời trách móc, cô đột nhiên cảm thấy không khí trong phòng hôm nay thực khác lạ, đáy mắt linh động hoài nghi khẽ liếc nhìn xung quanh, bất chợt, dừng lại một nơi.

Cô kinh hoàng thét lên một tiếng, sắc mặt tái nhợt, cổ họng nghẹn ứ đắng chất.

- Huyền Huyền.. cậu làm sao thế này?

Trước mắt cô không còn là một Huyền Huyền lạnh lặn nữa, không còn là một Huyền Huyền xinh đẹp nữa!

Khuôn mặt của cậu ấy lúc này đã bị biến dạng loang lổ, đôi mắt trở nên nhau nhuột, thực khiến ai nhìn vào cũng phải kinh hoàng khiếp đảm!

Lâm Nhược Phi ôm lấy thân ảnh gầy gò không chút khí lực của cô, đau đớn nấc nghẹn từng cơn.

- Huyền Huyền, xin lỗi cậu, là mình không tốt! Nếu mình đến sớm hơn, cậu có lẽ..

Nếu cô đến sớm hơn, cậu ấy sẽ không phải chịu ủy khuất lớn như vậy!

Khuôn mặt của cậu ấy, thanh thuần, xinh đẹp như một đóa hoa nảy nở.. đôi mắt tinh khiết trong trẻo, câu hồn thu hút chứng sinh.

Còn bây giờ..

Cô thực sự không dám nghĩ đến, lúc Huyền Huyền tỉnh dậy, mọi việc sẽ càng tồi tệ hơn đến mức nào.

Khuôn mặt và đôi mắt của cậu ấy, rốt cuộc là có thể cứu chữa được hay không?

Trái tim cô thất quần lại từng đợt, cô mở điện thoại, bấm gọi một dãy số quen thuộc.

Cô kẻ điện thoại vào tai, lệ không ngừng tuôn khỏi hàng mi.

- Tư Vũ, Huyền Huyền gặp chuyện không may rồi..

- Được rồi, anh đến ngay, em đừng lo lắng!

Nghe được tiếng nấc nghẹn của người trong lòng, Triệu Tư Vũ đầu dây bên kia không khỏi kích động một hồi, anh dịu giọng trấn an.

Lâm Nhược Phi tắt điện thoại, cô cắn chặt môi, cố kìm nén tiếng nấc nghẹn trong cổ họng.

Cô còn nhớ, Huyền Huyền vốn rất tự hào về gương mặt và đôi mắt của cậu ấy.

Gương mặt của cậu ấy nhỏ gọn sắc nước, làn da trắng hồng không chút tí vết, ngũ quan tuyệt mỹ kinh diễm! Thành thật mà nói, trên khuôn mặt của Huyền Huyền, chẳng có thứ gì là dư thừa cả!

Đôi mắt của cậu ấy vênh lên tinh xảo, trông mắt len lõi chút ít hơi nước, khuôn mặt to tròn kết hợp cùng với hàng lông mi kép kinh diễm.

Cũng chính là vì khuôn mặt tuyệt sắc này mà đã điều đồ không biết bao nhiêu chàng trai, các đàn anh khối trên, cùng khối và có cả đàn em khối dưới.

Khi còn đi học, Huyền Huyền được mệnh danh là hoa khôi trong trường, một phần là vì gương mặt khuynh sắc khuynh thành của cậu ấy, một phần là vì tính tình cậu ấy hiền thực, thực khiến người khác mến mộ!

Ngày ngày, hầu hết nam sinh trong trường đều đến lớp gửi thư tình cho cậu ấy, đều tặng cho cậu ấy những món quà quý giá đắt tiền.

Nam sinh theo đuổi cậu ấy cơ hồ gia thế đều hiển hách kinh người, không phải con vua thì tuyệt đối sẽ là con quan!

Nhưng bản tính của Huyền Huyền cô luôn nắm rõ trong lòng bàn tay, cậu ấy hiền thực lương thiện, tuyệt đối không phải là loại người ham hư vinh danh lợi.

Đúng như cô nghĩ, Huyền Huyền không hề để tâm đến những món đồ quý giá đó.

Hơn hết, điểm mà nam sinh trong trường bị cậu ấy thu hút chính là đôi mắt cậu hồn kia, một đôi mắt chan chứa nồng đậm ý vị đượm buồn, một đôi mắt kinh diễm sắc xảo.

Đôi mắt sâu thẳm buồn tủi, làm người ta muốn kẻ cắp che chở, làm người ta như mê muội vào nó..

Một gương mặt thuần khiết thanh xảo, một đôi mắt diễm đảo chúng sinh, vậy mà bây giờ, có sao?

Cô thực không dám, không dám nghĩ đến phản ứng của Huyền Huyền khi cậu ấy tỉnh dậy.

Cậu ấy cơ hồ sẽ rất sốc.

Chỉ là, Khương Minh Nghiệp, hôm nay, chẳng phải anh ta trở về sau chuyến công tác sao?

Huyền Huyền là vợ của anh ta, anh ta ít ra cũng phải quan tâm đến cậu ấy chứ!

Nhưng, là ai? Ai đã làm ra việc này? Con người nhẫn tâm nào đã làm ra loại sự tình tàn khốc này?

Huyền Huyền tính tình vốn lương thiện hiền lành, cô có thể lấy cả danh dự ra để cam đoan, cậu ấy không thù không oán với ai!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trớ trêu

Ước chừng mười phút sau, xe của Triệu Tư Vũ đậu ngay trước cổng.

Anh khấn trương đi vào trong, sắc mặt lo lắng bội phần.

Có trời mới biết, vừa nghe tiếng nắc nhen của cô, trong lòng anh nóng như lửa đốt.

Lâm Nhược Phi từ trước đến giờ vốn là kiểu người mạnh mẽ, anh hầu như chưa từng thấy cô khóc, vậy mà hôm nay, ắt hẳn là một việc gây xúc động mạnh đến cô.

Nghĩ đến đây, trái tim anh bất giác co rút siết chặt, bản tính Phi Phi trước giờ vốn mạnh mẽ, cô không sợ trời không sợ đất, bây giờ lại bất chợt lột bỏ vỏ bọc bên ngoài mà khóc đến thương tâm như vậy, anh làm sao không lo cho được!

Cùng với tâm trạng lo lắng, Triệu Tư Vũ gia tăng cước bộ, khấn trương đi vào trong.

*

Vừa thấy Triệu Tư Vũ, Lâm Nhược Phi giống như tìm được vị cứu tinh, cô gấp gáp nói với anh, trên mặt lệ tuôn giàn dụa.

- Chúng ta đưa Huyền Huyền đi bệnh viện thôi, sẽ không kịp mất..

- Được rồi, chúng ta đi thôi, Hạ Huyền sẽ không có chuyện gì, em đừng lo lắng!

Triệu Tư Vũ nhẹ giọng an ủi cô, anh vội vàng bế Tuyết Hạ Huyền lên xe, sau đó liền nhanh chóng ngồi vào ghế lái, tức tốc lao đến bệnh viện gần nhất.

*

Trên đường đến bệnh viện, tâm trạng ai nấy đều rơi vào tình thế khủng hoảng.

*

Bệnh viện thành phố A.

- Bác sĩ, cứu bạn tôi, nhanh lên..

Lâm Nhược Phi khóc lớn, nếu còn trẻ nãi thì e là sẽ không được mắt!

- Tiểu thư, xin cô cứ bình tĩnh, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức!

Vị bác sĩ trung niên nhẹ giọng an ủi, ông cũng chưa xót thay cho số phận đàn bà, không biết cô gái này đã làm ra chuyện gì mà khuôn mặt lại bị tàn phá kinh hoàng đến như vậy!

Khuôn mặt đối với người con gái là thứ quan trọng hơn tất cả những gì.. vậy mà, trở trêu thay, ông trời tàn nhẫn..

Còn có cả đôi mắt kia, không chừng sẽ mù mất!

Với người có kinh nghiệm lâu năm như ông, vừa nhìn vào liền biết đôi mắt này khó có thể chữa trị được, khó có thể mà lành lặn như ban đầu..

Sống mà không thể nhìn thấy mọi vật xung quanh, không thể nhìn thấy ánh nắng mặt trời ban mai.. thì cũng chẳng khác gì là sống không bằng chết!

Ông trời nhiều lúc cũng thật vô tâm vô phể.

Nghĩ đến đây, ông đành thở dài, cô gái này thật xấu số..

*

- Nào nào, đẩy bệnh nhân vào phòng cấp cứu, chuẩn bị đầy đủ dụng cụ phẫu thuật!

"Cạch"

Cửa phòng cấp cứu đóng lại một tiếng ê ầm, hết như bầu không khí u ám nào nề hiện tại.

Hàng cây bên ngoài hành lang khẽ đung đưa theo nhịp, cơn gió lộng qua từng đợt mạnh mẽ.

Lâm Nhược Phi yếu ớt dựa vào lồng của Triệu Tư Vũ, đôi mắt của cô bây giờ đã sưng húp, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Cô không hề xem Huyền Huyền là bạn, mà xem cậu ấy như chính chị em ruột thịt của mình vậy, hiện tại, cậu ấy gặp chuyện không may, cô giống như bị một tảng đá đè nặng, nghẹt đến mức ngay cả thở cũng không tài nào thông suốt.

Cô không ngừng tự trách bản thân, tại sao?

Nếu cô đến sớm hơn, mọi việc e là có thể cứu vãn!

Là cô, là cô không tốt, là cô đã để cậu ấy phải chịu ủy khuất!

Tất cả đều là tại cô!

Lâm Nhược Phi hít sâu một hơi, chưa xót nhìn Triệu Tư Vũ.

Lòng ngực của cô như bị ai đó nhào đến cào xé điên đảo, khó khăn thở gấp.

- Vũ, anh nói xem, khuôn mặt của Huyền Huyền có thể trở về bình thường được không?! Em lo cho cậu ấy quá!

- Không có việc gì, anh sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất để chữa trị cho Hạ Huyền!

Dường như nhận ra sự bất lực trong lời nói của cô, Triệu Tư Vũ cũng không khá hơn là bao, trái tim ngập ngừng chưa xót một trận điệp hồn.

Cô biết, anh đang an ủi cô, cô không trả lời, chỉ một mồm dựa vào lồng ngực áp áp của anh.

Cô mệt lắm, dường như bất lực với mọi thứ..

*

"Cạch"

Cửa phòng cấp cứu được mở, vị bác sĩ trung niên với sắc mặt ảo nề bước ra.

- Thành thật xin lỗi, cô ấy tạm thời không thể nhìn thấy và cũng như các vị biết đấy, khuôn mặt đã bị biến dạng loang lổ! Chúng tôi đã cố gắng hết sức, thành thật xin lỗi!

Vừa nghe câu nói chậm chậm của vị bác sĩ trung niên, Lâm Nhược Phi thê lương ngã gục xuống mặt đất, đầu cô như nổ "ong" một tiếng cuồng bạo.

Trái tim bị bóp nghẹt đến đau đớn, điều cô lo sợ nhất, rốt cuộc cũng đã xảy ra rồi ư?

Huyền Huyền, cậu ấy không thể nhìn thấy được nữa.

- Không còn cách nào để khuôn mặt của cô ấy trở lại như lúc trước và đôi mắt nhìn thấy được sao?

Triệu Tư Vũ nhanh tay đỡ lấy thân ảnh mềm mại của cô, trong lòng một trận cuồng phong lửa đốt.

Anh lo lắng khản cầu nhìn về phía vị bác sĩ trung niên.

- Khuôn mặt thì rất khó có thể lành lặn như ban đầu, còn về phần đôi mắt.. nếu không có đôi mắt nào thay thế thì e rằng sẽ phải mù vĩnh viễn!

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức, rất xin lỗi!

- Đôi mắt của bệnh nhân bị axit làm cho tổn thương rất nặng nề.

Người bác sĩ trung niên bắt lực nói.

Lâm Nhược Phi dường như bị bức đến điên, cô cuồng loạn la hét.

- Các người làm ăn kiểu gì vậy hả?! Nếu bị mù thì làm sao mà Huyền Huyền có thể chịu nổi đây! Tôi sẽ đốt bệnh viện của các người đấy!

Người bác sĩ trung niên vừa nghe cô nói liền hoảng sợ đến rã mồ hôi, ông vội khản cầu:

- Thực sự là chúng tôi đã cố gắng hết sức, lượng axit ở mắt của cô ấy rất nhiều..

- Nhược Phi, em không nên bốc đồng như vậy, anh sẽ tìm một bệnh viện có công nghệ hiện đại và bác sĩ có chuyên môn hơn để chữa trị đôi mắt cho Hạ Huyền!

Triệu Tư Vũ nhìn cô, quát một tiếng long trời, cổ đè nén tức giận.

Cô gái này vốn tính tình bốc đồng, không xem ai ra gì!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Không biết xấu hổ

- Cậu ấy mà tỉnh lại thì em biết nói thế nào đây? Nhưng.. chẳng lẽ Khương Minh Nghiệp vẫn chưa biết chuyện này sao? Em nhớ không lầm, hôm nay là ngày anh ta về nước mà! Anh ta tại sao lại vô tâm vô phể như vậy chứ, lúc Huyền Huyền cần anh ta nhất thì anh ta lại không có ở đây..

Lâm Nhược Phi không kìm được mà nhủ mày, ngay từ lúc Huyền Huyền kết hôn với anh ta, cô vốn đã có dự cảm chẳng lành.

- Có lẽ bây giờ Khương Minh Nghiệp vẫn còn ở trên máy bay, hiện tại Hạ Huyền vẫn chưa tỉnh, anh đưa em về nhà nghỉ ngơi một chút, ngày mai chúng ta hẳn đến!

Triệu Tư Vũ nhìn sắc mặt xanh xao không chút huyết sắc của cô mà trong lòng nhói lên một trận, anh đưa tay, khẽ xoa đầu cô.

- Không được! Em muốn ở lại với Huyền Huyền!

Lâm Nhược Phi lập tức bắt mẫn, phản kháng đề nghị của anh.

Cô làm sao mà để Huyền Huyền ở đây một mình được..

- Nghe lời! Em đừng có cứng đầu nữa được không? Sức khỏe vẫn là quan trọng nhất, ngày mai chúng ta lại đến.

Triệu Tư Vũ tròn mắt nhìn cô, cái gì thì cũng phải đặt sức khỏe lên hàng đầu chứ, cô gái này chỉ biết làm anh lo lắng!

- Thôi được rồi!

Lâm Nhược Phi gắt gỏng đồng ý một tiếng, cô đương nhiên biết anh đang lo lắng cho cô, chỉ là, cô lại không an tâm nếu để Huyền Huyền ở lại đây một mình.

- Đi thôi!

Triệu Tư Vũ ôm lấy bờ vai mảnh khảnh của Lâm Nhượng Phi rồi cất bước đi khỏi, trước khi đi còn không quên dặn dò y tá chăm lo cho Tuyết Hạ Huyền thật tốt.

*

Vừa đi đến khu vực khoa phụ sản, Lâm Nhượng Phi liền nhanh mắt nhận ra người đàn ông đang đứng ở phía bên kia, là Khương Minh Nghiệp - chồng của Huyền Huyền.

Người mà đáng ra ngay lúc này phải ở bên cạnh chăm sóc, an ủi vợ của mình thì lúc này đây, anh ta lại ở khoa phụ sản.

Dự cảm không lành ngay lập tức trỗi dậy trong tâm trí Lâm Nhượng Phi.

Anh ta tại sao lại ở bệnh viện? Còn là khoa phụ sản?

Thấy Lâm Nhượng Phi đột nhiên dừng lại cước bộ, Triệu Tư Vũ nhú mày, thắc mắc hỏi cô:

- Sao lại không đi nữa?

- Suyt! Anh nhìn xem

Lâm Nhượng Phi thì thầm nói, đôi mắt vẫn chung thủy chăm chú dán về phía bên kia.

- Là ai vậy?

- Khương Minh Nghiệp, chồng của Huyền Huyền!

Triệu Tư Vũ bị tò mò thu hút, anh không tự chủ mà đưa mắt về phía đối diện.

Là Khương Minh Nghiệp!

Chỉ là, anh ta tại sao lại ở đây?

*

Khoảng tầm năm phút sau, một người phụ nữ yêu kiều bước đến bên cạnh Khương Minh Nghiệp, thẹn thùng khoác lấy cánh tay hắn, thân mật cười nói.

Khương Minh Nghiệp cơ hồ không chút e dè mà ôm chặt lấy eo người phụ nữ, kéo sát cô ta vào lồng ngực của chính mình.

Đầu Lâm Nhượng Phi dường như nổ "ong" một tiếng chói tai vang vọng, cô dường như không thể tin vào sự tình trước mắt.

Thì ra..

Khương Minh Nghiệp gian dối bên ngoài với người phụ nữ khác!

Mà đó lại là em gái của vợ hắn, Tuyết Hạ Vy!

Hai kẻ không biết xấu hổ này!

- Các người đang làm cái quái gì vậy hả?! Thật đúng là không biết xấu hổ mà! Một kẻ thì đã có vợ nhưng lại còn thêm của lạ! Một kẻ thì không biết xấu hổ đi quyến rũ chồng người khác! Tuyết Hạ Vy, cô chẳng khác gì tiện nhân! Cô có còn lương tâm không hả? Tại sao cô lại cướp chồng của chị mình hả?! Đồ vô lương tâm!

Cô không ngừng thở gấp một trận, đưa tay ai oán chỉ về phía đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đặc ý

- Phi, em bình tĩnh lại!

Triệu Tư Vũ đứng bên cạnh lo lắng khuyên ngăn, anh sợ cô sẽ mất khống chế, tính tình của cô anh vốn nắm rõ trong lòng bàn tay.

Cô gái này luôn bướng bỉnh, bốc đồng như vậy.

- Anh để em nói, chẳng lẽ chúng ta cứ để Huyền Huyền phải chịu uất ức mãi! Hắn ta gian dối với phụ nữ khác bên ngoài mà không hề quan tâm đến vợ mình ra sao! Đúng là tên khốn nạn! Tôi sẽ đánh chết anh, đồ khốn! Kể cả cô ta nữa! Đánh các người chỉ làm bản tay tôi hơn nhưng tôi quyết định để tay mình bản một lần vậy!

Lâm Nhượng Phi cố gắng áp chế một cỗ xúc động đang len lỏi trong lòng, có trời mới biết, hiện tại cô đang bị hai kẻ này bức đến nhường nào!

Cô thực không ngờ, không ngờ hai kẻ này lại hèn hạ vô liêm sỉ đến như vậy!

Dám làm ra chuyện đồi bại đó, gây tổn thương cho Huyền Huyền! Cô nhất định sẽ không tha!

Không chừa cơ hội cho hai người bên kia phản ứng, Lâm Nhượng Phi lập tức lao nhanh về phía Tuyết Hạ Vy.

Không chút hạ thủ lưu tình, cô đưa tay, tát mạnh lên một bên má của cô ta.

Cô gần như dùng hết tất cả lực đạo trong tay vào cái tát này, vì vậy, tiếng động cơ hồ vang lên rất lớn.

"Chát"

- Tội thứ nhất, dám đi quyến rũ chồng người khác!

"Chát"

- Tội thứ hai, dám đi phá hoại hạnh phúc gia can của người khác!

"Chát"

- Tội thứ ba, dám chia rẽ tình cảm vợ chồng người khác!

"Chát"

- Tội thứ tư, dám cướp chồng của chị gái mình!

Bốn cái tát kinh thiên động địa, dấu tay in hằn lên gương mặt Tuyết Hạ Vy, khuôn mặt cô ta lúc này đã đỏ lừ ai oán, trông thật dữ tợn.

Người người đến xem ngày càng đông, sự ẩu đả này vô tình kích thích tính tò mò của bọn họ.

Lâm Nhượng Phi trợn mắt nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Tuyết Hạ Vy, cô nhào đến, nắm lấy tóc của cô ta, không chút lưu tình mà giật mạnh.

Đánh cô ta nhiều như vậy nhưng cô lại cảm thấy không hề đủ chút nào!

Những cái tát này có đáng là bao?

Huyền Huyền còn phải khổ sở hơn cả như vậy!

- Huyền Huyền là chị gái của cô, là chị gái của cô đó! Tại sao cô lại có thể làm vậy với cậu ấy hả?! Tại sao.. lại đi cướp chồng của chị gái mình?

Tiếng xì xào bàn tán vang lên, những người đứng xem bắt đầu tranh luận sôi nổi.

- Nhìn mặt cô ta là chẳng biết tốt lành gì!

- Tại sao trên đời này lại có em gái cướp chồng của chị gái chứ?! Thiệt tai!

- Người chị chắc hẳn đã sốc lắm.

- Đúng là tiện nhân, chỉ biết chen chân vào hôn nhân của người khác!

- Cô không còn lương tâm hay sao? Lại đi quyến rũ anh rể của mình? Lại đi cướp chồng của chị gái mình?!

Tuyết Hạ Vy hiện tại thực sự nhục nhã, đây là lần đầu tiên trong đời cô bị mắng nhiếc đánh đập như thế này, hơn hết lại còn ở chốn đông người, thanh thiên bạch nhật.

Cô ta lấy tư cách gì để mà đánh cô? Lâm Nhượng Phi lấy tư cách gì để mà đánh cô?

Cô không cam tâm, vĩnh viễn không cam tâm!

Thù này ắt hẳn sẽ trả, Lâm Nhượng Phi, cô đợi đấy!

Nhưng, nghĩ đến mục đích đến bệnh viện hôm nay của mình, cô ta lại càng đắc ý, sắc mặt bất chợt rạng rỡ hơn vài phần.

- Ủ, tôi là kẻ thứ ba đấy, thì sao? Tôi cướp chồng của chị gái tôi đấy? Các người có ý kiến gì không? Tại sao lại đổ hết tội lỗi vào đầu tôi trong khi đó kẻ đáng trách nhất không phải là bà chị đáng quý của tôi hay sao?! Cô ta quá ngu xuẩn! Chồng của mình, người đàn ông của mình, cô ta cũng không giữ được, bắt tài vô dụng! Đừng trách tôi, lí do chồng cô ta rơi vào tay tôi là do cô ta quá ngu dốt mà thôi! Hừ, chị gái à, cô em gái của chị đã cướp chồng của chị rồi đấy!

Cô ta khề nhếch môi giễu cợt, cười như không cười, đáy mắt sắc xảo tràn ngập ý vị khinh bỉ đến cùng cực.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Lương tâm bị chó nhai!

- Hơn nữa... các người có biết mục đích mà tôi đến đây là gì không?

Nói đến đây, Tuyết Hạ Vy bất giác đưa tay sờ bụng của mình, như đang nâng niu một bảo vật quý giá, sợ nó bị mất đi hay bị người ta cướp mất lúc nào không hay.

- Hiện tại trong bụng tôi đã có cốt nhục của Nghiệp.. cô xem!

Vừa nói, Tuyết Hạ Vy vừa cầm lấy tờ giấy xét nghiệm, hiện ngang giờ ra giữa thanh thiên bạch nhật.

- Tuyết Hạ Huyền, cô ta đã giữ chồng không được thì thôi, đằng này ngay cả một đứa con cho chồng của mình cô ta cũng dè không nỡ!

Tuyết Hạ Vy vừa nói vừa cười rạng rỡ, đáy mắt tràn ngập đắc ý, bên trong đôi con ngươi thâm độc lại có chút ít sự khinh bỉ tột cùng.

Cô ta quay sang nhìn Khương Minh Nghiệp, nũng nịu ôm lấy cánh tay vạm vỡ của hắn, nhỏ giọng cất tiếng:

- Nghiệp, em đã có thai rồi! Bác sĩ chẩn đoán đứa bé đã được 2 tháng! Anh sắp được làm cha rồi, anh có vui không!?

Khương Minh Nghiệp vừa nghe cô ta nói, sắc mặt lạnh lẽo của hắn bất chợt thay đổi, có trời mới biết hắn muốn làm cha đến cỡ nào, vả lại nếu có một đứa con trai thì địa vị của hắn e là sẽ vững vàng hơn rất nhiều a!

- Thật sao?! Vậy anh sẽ kết hôn với em, để em làm Khương thiếu phu nhân danh chính ngôn thuận!

Khương Minh Nghiệp dịu dàng nhìn cô ta, khẽ cười.

Lâm Nhượng Phi nghe hắn nói đến đây, cô không ngừng thờ gáp, tại sao Huyền Huyền lại lấy phải một người chồng như vậy?

Hắn không lo lắng cho Huyền Huyền, Huyền Huyền vào bệnh viện hắn cũng không một lời hỏi han an ủi!

Thay vào đó lại đi gian dú với người phụ nữ khác bên ngoài, người đó lại là em gái của vợ hắn, thậm chí cô ta còn đã mang thai cốt nhục của hắn.

Bây giờ lại vô liêm sỉ muốn kết hôn cùng với cô ta!

Vậy thì Huyền Huyền của cô phải làm sao?

Cô sẽ không, sẽ không để Huyền Huyền phải chịu ủy khuất thêm một lần nào nữa!

Những khổ nhục ngày hôm nay đã là quá đủ đối với cậu ấy!

- Lương tâm của anh bị chó nhai rồi à? Huyền Huyền phải nhập viện anh có biết không? Sao anh lại vô liêm sỉ đến thế hả? Huyền Huyền với anh còn chưa có ly hôn mà anh đã muốn cưới thêm vợ rồi! Cái tên đồi bại này!

Lâm Nhượng Phi vừa nói vừa lao về phía Khương Minh Nghiệp, cô đưa tay, nhanh chóng hạ hai cái tát xuống gương mặt của hắn.

"Chát"

"Chát"

Hai cái tát hằn sâu trên gương mặt tuần mỹ của hắn, dấu vết màu đỏ lập tức hiện hữu với cùng chói lọi.

Khương Minh Nghiệp chưa bao giờ bị ai đánh, còn là đánh giữa thanh thiên bạch nhật, ở nơi đông người như thế này, hắn chỉ cảm thấy máu nóng trong người cơ hồ như muốn bùng phát!

- Cô bị điên à? Đừng tưởng cô là phụ nữ thì tôi không dám đánh cô!

Triệu Tư Vũ bên cạnh lúc này mới tức giận lên tiếng:

- Mày đánh thử xem?!

- Hừ, chúng ta đi về!

Khương Minh Nghiệp vốn không muốn đôi co, hắn chỉ ậm ừ hừ lạnh một tiếng.

- Sao lại về, nhục nhã quá à? Huyền Huyền của tôi phải làm sao? Các người muốn kết hôn hả?

Ôm eo Tuyết Hạ Vy ra đến đại sảnh bệnh viện, sắc mặt Khương Minh Nghiệp vẫn như cũ, không chút lay động, môi mỏng của hắn nhả ra vài chữ lạnh băng tuyệt khốc:

- Cô ta vào bệnh viện thì mặc xác cô ta, tôi không quan tâm, cô ta có chết tôi cũng không bận tâm đến, cô có nói cũng là vô ích thôi! Cô bảo bạn của cô lo mà chuẩn bị tâm lý kí tên vào đơn ly hôn đi! Đơn tôi đã chuẩn bị và kí tên sẵn, bây giờ chỉ cần chữ ký của cô ta thôi! Cũng là do cô ta quá bất tài, ngay cả một đứa con cho chồng mình cô ta cũng đẻ không được! Hiện tại Vy Vy đã có thai, trách nhiệm của tôi là phải kết hôn với cô ấy, để cô ấy danh chính ngôn thuận bước vào nhà họ Khương.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chuyện gì đến, cứ để cho nó đến..

Lâm Nhượng Phi cơ hồ mất đi điểm tựa máu chó, cô hiện tại cứ như người mất hồn, đưa mắt nhìn về phía hai thân ảnh xa xăm hiện ngang rồi đi.

Huyền Huyền của cô phải làm sao đây?!

Nước mắt không kìm được mà tiếp tục tuôn ra, cô đưa tay bịt miệng, cổ giấu đi tiếng nấc nghẹn bên trong.

Huyền Huyền, tại sao cậu lại khổ đến như vậy?

- Đừng khóc, anh đưa em về nhà nghỉ ngơi!

Thấy cô khóc, Triệu Tư Vũ cũng không khá hơn là bao, trong lòng anh hiện tại như bị vật nhọn sắc bén không chút lưu tình đâm mạnh vào.

Anh yêu cô, cũng đồng nghĩa với việc, anh sợ nước mắt của cô.

Anh muốn cô phải luôn vui vẻ hoà đồng, chứ không phải là thương tâm nức nở như lúc này.

Anh sợ, sợ một Lâm Nhượng Phi lạc quan ngày trước bỗng hơi khỏi thế giới.

Lâm Nhượng Phi biết anh đang lo lắng cho mình nên đành phải đồng ý.

- Đi thôi!

*

Vừa về đến nhà, Lâm Nhượng Phi đi vào phòng, cô lập tức ngã người xuống chiếc giường kingsize mềm mại rộng lớn, đáy mắt cô vô thần nhìn lên trần nhà, sâu thẳm bên trong là một loại áp lực lớn lao.

Phải, cô áp lực, hôm nay đã quá nhiều chuyện xảy ra, cô cơ hồ không thể tiếp nhận..

Cô muốn ngủ, muốn quên hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra vào hôm nay..

Nhưng, cô lại không tài nào ngủ được, một trần suy nghĩ hỗn loạn không ngừng hiện lên trong đầu cô.

Nếu Huyền Huyền tỉnh dậy thì mọi chuyện sẽ phải ra sao đây?

Nếu cậu ấy biết Khương Minh Nghiệp muốn ly hôn thì cậu ấy sẽ phải ra sao đây?

Nếu cậu ấy biết Tuyết Hạ Vy có thai với chồng mình thì cậu ấy sẽ phải ra sao đây?

Nếu cậu ấy biết mình bị hủy dung thì cậu ấy sẽ phải ra sao đây?

Nếu cậu ấy biết mình không thể nhìn thấy ánh mặt trời ban mai được nữa thì cậu ấy sẽ phải ra sao đây?

Huyền Huyền, cậu thực xấu số, ước gì, mình có thể thay cậu gánh đỡ một phần thì tốt biết mấy..

"Reng"

Hồi chuông điện thoại vang lên inh ỏi chói tai, Lâm Nhược Phi nhíu mày, cô đưa tay, cầm lấy điện thoại.

Hiện tại đã khuya, ai lại gọi vào giờ này?

- Ai đó?

Kề điện thoại vào tai, cô dè dặt cẩn trọng nói với đầu dây bên kia.

- Tôi là bác sĩ chữa trị cho Tuyết tiểu thư! Cô ấy đã tỉnh rồi, phiền người nhà đến gấp!

- Được được! Tôi đến liền!

Vừa nghe đầu dây bên kia nói xong, cô lập tức gật đầu nguầy nguậy, sắc mặt cũng rạng rỡ hơn vài phần.

Cô gác máy, sau đó lại tiếp tục nhấn một dãy số.

- Vũ, Huyền Huyền đã tỉnh rồi, anh mau đưa em đến bệnh viện ngay đi!

Giọng Lâm Nhược Phi không không chế được vui mừng hân hoan nhưng sâu thẳm bên trong lại là một khảm lo âu lắng đọng.

Vậy thì..

Huyền Huyền đã biết mình bị hủy dung..

Huyền Huyền đã biết mình không thể nhìn thấy được nữa..

Nghĩ đến đây, cô liền không không chế được mà bật khóc nức nở.

Nghe thấy tiếng khóc của Lâm Nhược Phi ở đầu dây bên kia, Triệu Tư Vũ trong lòng nóng như lửa đốt, anh lo lắng gọi cô:

- Em làm sao thế?

- Em không sao hết, anh đưa em đến bệnh viện ngay đi!

- Được! Anh đến ngay!

Lâm Nhược Phi cố kiềm nén tiếng khóc của mình, cô vội thay đồ, sau đó liền đi ra khỏi nhà, đứng ở cổng đợi anh đến.

Chuyện gì đến..

Cứ để cho nó đến..

Trốn tránh hoài.. có lẽ cũng không phải là cách nhỉ?

Đối mặt, dù gì cũng phải đối mặt, Huyền Huyền phải đối mặt với loại sự tình tàn khốc này..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tất cả chỉ là mơ!

Trên đường đến bệnh viện, Lâm Nhược Phi trong lòng thấp thỏm không yên.

Triệu Tư Vũ ngồi ở ghế lái bên cạnh đương nhiên nhìn nhận ra sự lo lắng phân tâm trong đáy mắt của cô, anh nhẹ giọng an ủi:

- Phi Phi, đừng lo lắng quá!

*

Vừa đến cửa phòng bệnh viện, hai người đã nghe thấy tiếng hét hoảng sợ của Tuyết Hạ Huyền.

Lâm Nhược Phi lo lắng bội phần, cô vội vàng chạy nhanh vào trong.

Vừa vào phòng cô đã thấy thân ảnh Tuyết Hạ Huyền đơn côi ngồi trên giường bệnh, hai tay không ngừng quơ quấy xung quang, miệng hét lớn:

- Mắt của tôi, mắt của tôi làm sao thế này?!

Hai cô y tá bên cạnh chỉ đứng yên, không dám hó hé dù chỉ là nửa lời, sắc mặt áp lực bội phần.

Lâm Nhược Phi đến bên Tuyết Hạ Huyền, cố kìm nén tiếng nấc nghẹn trong cổ họng, cô đau lòng nói:

- Huyền Huyền, cậu đã tỉnh rồi sao? Trong người có cảm thấy khó chịu hay không?

- Phi Phi? Là cậu sao?

- Là tớ đây! Cậu không phải sợ!

Sau khi biết được người trước mặt là Lâm Nhược Phi, tâm tình Tuyết Hạ Huyền mới dần bình tĩnh hơn, một lúc lâu sau, cô hỏi:

- Phi Phi, cậu có biết mắt của mình bị sao không? Sao mình không thấy gì hết! Hay là cậu chưa bật đèn đúng không? Phi Phi cậu mau bật đèn lên đi! Tại sao lại tối thế này, cậu thực là, đang trêu mình sao?

Nghe câu nói của Tuyết Hạ Huyền, Lâm Nhược Phi không kìm được mà khóc oà lên.

- Sao cậu lại khóc, Phi Phi!

Tuyết Hạ Huyền cảm nhận được tiếng nấc nghẹn của Lâm Nhược Phi, cô nhú nhú mày.

- Mình không sao!

Lâm Nhược Phi xua tay, lắc đầu nguây nguây.

- Cậu vẫn chưa bật đèn lên hả Phi Phi? Tối quá, mình không thấy gì cả!

Tuyết Hạ Huyền không kìm được mà cau mày, từ khi nào mà Phi Phi lại thích trêu đùa cô đến như vậy? Lại còn tắt đèn khiến cô không thể nhìn rõ nữa chứ!

- Huyền Huyền, thật ra.. mắt của cậu..

- Mắt..

- Mắt của cậu tạm thời không thể nhìn thấy trong một thời gian mà thôi.

Lâm Nhược Phi khó khăn nói một câu, một câu này, nhẹ nhàng bằng quơ như vậy nhưng đầu ai biết, để nói ra lời này, trái tim cô đã phải đau đớn đến nhường nào.

- Vậy có nghĩa là mình bị mù sao?

Tuyết Hạ Huyền cảm thấy có một tiếng nổ "ong" vang vọng đánh xuống đầu mình.

Đôi mắt của cô làm sao lại..

Cô nhắm chặt đồng tử, cố gắng nhớ lại mọi chuyện..

Cô thấy xe của em gái Hạ Vy đậu ở trước nhà mình..

Khi vào nhà cô thấy đồ lót phụ nữ, quần áo của đàn ông rơi rải khắp sàn..

Sau đó..

Vào phòng ngủ..

Cô thấy..

Chồng của mình và em gái của mình..

Đang..

Làm tình!

Tiếng rên rĩ của người phụ nữ và tiếng thở dốc của người đàn ông không ngừng phát ra.

Âm thanh ẩm ướt, kinh diễm nóng bỏng.

Sau đó..

Cô đã giáng cho Hạ Vy một cái tát..

Sau đó..

Hạ Vy lấy thứ gì đó xối từ trán của cô xuống..

Cô đau..

Cô kêu cứu..

Nhưng, hình như, hai người họ cơ hồ đã chìm trong dục vọng kích thích từ lúc nào?

Còn cô..

Vì bị cơn đau hành hạ nên đã bất tỉnh nhân sự.

Cô hôn mê bất tỉnh.

Nhớ lại mọi chuyện, Tuyết Hạ Huyền chỉ mong rằng đây là một giấc mơ viễn vông..

Cô không thể tin rằng chồng mình cặp bồ bên ngoài.

Đặc sắc hơn hết, đó lại là em gái của cô - Tuyết Hạ Vy!

Người đã luôn nói sẽ đối xử tốt với cô, sẽ chỉ yêu một mình cô, đời này kiếp này không đổi thay, rốt cuộc, thì sao chứ?

Ngoảnh mặt làm ngơ khi cô đang chìm trong cơn đòn đau quần quai.

Chỉ mãi mê chìm đắm trong cơn tình dục.

Anh ngoại tình với em vợ của mình.

*

Ông trời ơi, sao lại đối xử với tôi như vậy?!

Tất cả chỉ là mơ, là mơ mà thôi!

Mình không có bị mù!

Chỉ là Phi Phi chưa bật đèn lên thôi, mình không có bị mù!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Vô hồn đến lạ thường..

- Phi Phi, cậu nói đi, tất cả chỉ là mơ thôi đúng không?! Mọi chuyện không phải là sự thật! Mình không có bị mù! Hạ Vy không có cướp Nghiệp của mình! Nghiệp không có phản bội mình!

Tuyết Hạ Huyền vẫn như thế, cố chấp, không dám tin vào sự thật, không muốn tin vào sự thật..

Huyền Huyền, cậu nên chấp nhận sự thật thì sẽ tốt hơn..

Cố chấp mãi chỉ gánh đau khổ thêm cho cậu mà thôi, Huyền Huyền..

Lâm Nhược Phi rống lên, cố gắng áp chế cơn giận dữ của chính mình:

- Huyền Huyền, cậu bị ngốc à! Tất cả mọi chuyện đều là sự thật hết! Cậu đừng giả ngốc nữa! Chồng của cậu phản bội cậu! Em gái của cậu phản bội cậu! Chồng và em gái của cậu lên lút gian dâm với nhau! Cậu cũng bị mù! Huyền Huyền, cậu phải chấp nhận sự thật thôi, mặc kệ sự thật có tàn nhẫn thế nào thì cậu cũng phải đối diện! Bởi vì, mình luôn luôn bên cậu mà! Huyền Huyền..

Lâm Nhược Phi không nhận được mà nhào đến, ôm lấy thân ảnh mềm nhũn không chút khí lực của Tuyết Hạ Huyền khóc lớn.

Huyền Huyền, tại sao cậu lại bất hạnh như vậy?

Cả người Tuyết Hạ Huyền vẫn cứng đờ như khúc gỗ, khuôn mặt cô tựa hồ không còn chút huyết sắc, tái nhợt như trang giấy trắng, vô hồn đến lạ thường..

Chính cô cũng cảm thấy ông trời quá mức, quá mức ác độc với mình.. chỉ trong một ngày, biết bao nhiêu là chuyện xảy ra, cô dường như không thể tiếp nhận nổi, không thể chấp nhận nổi..

- Mình bị mù sao? Thảo nào mình không nhìn thấy gì cả.. còn cho rằng cậu đã tắt đèn.. mình đúng là ngu ngốc mà!

Cố gắng áp chế nước mắt sắp tuôn trào ra, Tuyết Hạ Huyền bình tĩnh nói.

Chỉ là, bình tĩnh của cô dường như chăm ngòi thêm vào đau đớn trong lòng Lâm Nhược Phi.

Thà rằng, cậu ấy đánh cô, cậu ấy khóc, cô còn cảm thấy mãn nguyện..

Vậy mà, cậu ấy lại bình tĩnh như vậy, điềm đạm như vậy, làm cô, thực sự sợ hãi..

Huyền Huyền..

- Cậu có biết Nghiệp đang ở đâu không? Mình muốn nói chuyện với anh ấy! Mình muốn nghe câu trả lời từ chính miệng của anh ấy!

Lâm Nhược Phi mặc dù không muốn để cho cô đi gặp Khương Minh Nghiệp nhưng cô vẫn đồng ý, vì cô muốn Huyền Huyền phải chấp nhận sự thật..

Cô không muốn cậu ấy chìm trong cố chấp thêm một giây phút nào nữa..

- Được! Mai mình sẽ đưa cậu đến gặp anh ta! Còn bây giờ cậu hãy ngủ một chút đi, hôm nay cậu đã mệt mỏi rồi

- Hiện tại thì nhắm mắt hay mở mắt thì mình cũng như là ngủ thôi!

Tuyết Hạ Huyền cười khổ, bên trong giọng nói tràn ngập sự tự giấu cùng bi ai.

Câu nói của Tuyết Hạ Huyền vô tình làm cho tim Lâm Nhược Phi đột ngột nhói lên, cô biết Huyền Huyền đang nói rằng hiện tại cậu ấy bị mù, dù có nhắm mắt hay mở mắt thì bên trong cũng chỉ là một mảnh tăm tối..

- Cô chăm sóc tốt cho cậu ấy nhé!

Lâm Nhược Phi quay sang nhìn y tá đứng bên ngoài, nhẹ giọng dặn dò.

*

Đợi đến khi Lâm Nhược Phi hoàn toàn rời khỏi, Tuyết Hạ Huyền ngồi trên giường bệnh một mình, cô bản thân như người mất hồn, nước mắt tuôn trào như dòng suối chảy.

Cô thật sự đã bị mù!

Sẽ không còn nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa.

Sẽ không thể nhìn thấy sinh linh bé bỏng trong bụng nữa.

Ông trời, thật biết trêu người!

Ông trời, thật ác độc!

Ông trời, thật tàn nhẫn!

Ông trời, thật vô tình!

Lấy đi những thứ quý giá nhất của cuộc đời người con gái: đôi mắt, dung mạo.

Quá mức tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tai cô không có bị điếc!

Sáng hôm sau, cả thành phố A được bao trùm bởi lớp màng da cam chói lọi của ánh nắng mặt trời.

*

Bệnh viện thành phố A.

Vừa bước vào phòng bệnh, Lâm Nhược Phi cùng Triệu Tư Vũ đã thấy Tuyết Hạ Huyền ngồi ở giường bệnh đợi sẵn, hình như hôm qua cậu ấy không ngủ thì phải?

Lâm Nhược Phi đành thở dài.

Huyền Huyền, cậu có gì lại hành hạ đầy dọa bản thân mình như vậy..

- Phi Phi, chúng ta đi thôi!

Cảm nhận được bước chân đang cần kè về phía mình, Tuyết Hạ Huyền liền nhận ra đó là Lâm Nhược Phi, cô lên tiếng thúc giục.

- Từ từ, cậu vẫn chưa ăn gì mà!

Lâm Nhược Phi lập tức nhú mày, bắt mắt nhìn cô.

- Không cần đâu, chúng ta đi thôi!

Tuyết Hạ Huyền lắc đầu xua tay, cô bây giờ, thực sự không còn tâm trạng để mà ăn uống!

- Thôi được rồi, để mình dìu cậu!

Thấy cô cứ cố chấp mãi, Lâm Nhược Phi cũng không muốn miễn cưỡng áp đặt, cô bước tới, dìu lấy thân ảnh của Tuyết Hạ Huyền.

- Chúng ta đi thôi!

Triệu Tư Vũ quay sang nhìn hai cô gái.

*

Trên xe, tâm trạng Tuyết Hạ Huyền bồn chồn khôn nguôi.

Cô không hiểu, trong thâm tâm cô hiện tại cơ hồ đang có một khám bất an không nói nên lời..

Sự bất an này cứ như là một điềm báo, điềm báo tàn nhẫn nào đó..

*

Phút chốc, xe cũng đã dừng ngay tại cổng nhà.

- Hạ Huyền, Khương Minh Nghiệp có ở nhà, chúng ta vào thôi!

- Thế.. chúng ta đi thôi!

Lâm Nhược Phi dìu Tuyết Hạ Huyền vào trong.

Vừa bước vào nhà, cả ba người liền nghe được một tràn âm thanh ám muội nóng bỏng.

- Ừm.. Nghiệp.. chậm một chút!

- Trong bụng của em đang có bảo bảo... anh nhẹ chút.. a..

- Được thôi, anh sẽ nhẹ nhàng..

- Ừm.. a..

Tiếng rên rĩ ní non của nữ nhân cùng tiếng thờ dốc gằm nhẹ của nam nhân không ngừng hoà quyện vào nhau, vô tri vô giác, lại bất ngờ tạo thành một tràn âm thanh phóng đảng vô cùng.

Sắc mặt Tuyết Hạ Huyền lúc này đã cắt không còn một giọt máu.

Mắt cô không nhìn thấy được cũng không có nghĩa là cô không nhận biết được những loại âm thanh dâm dục này!

Mắt cô không nhìn thấy nhưng tai cô không có bị điếc!

Tiếng rên rĩ ní non yêu kiều của nữ nhân đích thực là em gái của cô - Tuyết Hạ Vy!

Tiếng gằm nhẹ thờ dốc của nam nhân không ai khác chính là Khương Minh Nghiệp - chồng của cô!

Tuyết Hạ Huyền không biết lấy đâu ra sức lực, cô đẩy mạnh cánh tay Lâm Nhược Phi đang dìu mình, chạy thật nhanh vào cánh cửa mở hé kia, thê lương thét lớn:

- Tại sao hai người lại phản bội tôi?!

Hai người trên giường cơ hồ cũng đã nhận ra sự có mặt của cô, vội vội vàng vàng tạm dừng cuộc kích tình còn đang dang dở.

- Hoá ra là chị sao? Tôi còn tưởng chị đã chết ở cái xô bồn thiu nào! Đôi mắt bị mù mà cũng biết được chúng tôi đang làm gì sao? Chị thật giỏi a!

Tuyết Hạ Vy lấy tấm chăn mỏng che thân thể trần trụi nóng bỏng của chính mình, khuôn mặt tràn đầy chán ghét nhìn Tuyết Hạ Huyền.

Cô cũng thật nể phục chị ta a, đôi mắt bị mù mà vẫn biết được cô và Minh Nghiệp đang làm gì sao?

Cô thật hối hận vì lúc ấy không làm cho chị ta bị điếc luôn đi!

Như thế có lẽ sẽ tốt hơn!

Tuyết Hạ Vy lại gần, đưa tay lên mặt Tuyết Hạ Huyền.

- Chị xem.. không những mắt của chị bị mù mà cả khuôn mặt của chị cũng đã biến dạng nhìn không khác gì một con quỷ dữ!

Tuyết Hạ Vy không ngừng văng ra những lời sắc đá, khoé môi âm u như có như không nhếch lên tạo thành một nụ cười mỉa mai xen lẫn ý tứ khinh miệt.

- Nếu để Nghiệp hằng ngày nhìn thấy khuôn mặt kinh tởm này của chị anh ấy sẽ không chịu nổi đâu!

Vừa nói cô ta vừa quay sang nhìn về phía Khương Minh Nghiệp, băng quơ hỏi:

- Đúng không, Nghiệp?

Khương Minh Nghiệp một thân âu phục hoàn chỉnh đứng ở đó, không chút ngần ngại mà phun ra vài chữ ác liệt.

- Đúng vậy, Tuyết Hạ Huyền, nhìn khuôn mặt của cô chỉ làm tôi thêm chán ghét, với cả, sống với một người vợ mù lòa xấu xí như cô tôi thà đi chết còn hơn!

- Ha ha, cô đã nghe Nghiệp nói gì chưa hả Tuyết Hạ Huyền!

Nghe Khương Minh Nghiệp nói vậy, trong lòng Tuyết Hạ Vy tràn ngập sự đắc ý, cô ta cười lớn, trong tiếng cười chỉ toàn là sự hả dạ đắc ý.

- Nghiệp, tại sao anh lại phản bội em?!

Tuyết Hạ Huyền khó khăn nói một tiếng, cô cảm thấy cả người như bị rút hết mọi khí lực, không nói được gì ngoài câu đó, cô muốn anh phải giải thích thật rõ ràng.. cô không muốn tin!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tôi đã thua triệt để rồi!

- Tại vì cô quá nhảm chán! Ngay cả một đứa con trai cho tôi cô cũng không để được! Tôi thực chán ghét cô, mau chóng cút khỏi đây đi!

Khương Minh Nghiệp lạnh băng phun ra vài chữ, sắc mặt hằn từ đầu đến cuối vẫn luôn âm u tối mịt như vậy, kèm cặp theo đó là một loại chán ghét đến cùng cực.

- Nhưng tại sao đó lại là em gái của em? Không phải là ai khác mà lại là Hạ Vy?!

Tuyết Hạ Huyền đau đớn thốt lên một tiếng, nếu là người phụ nữ khác thì tim cô có lẽ sẽ không đau đớn đến nhường này!

Nơi ngực trái, ê ẩm, đau đớn, nhức mòi, bỏng rát đến tột độ!

- Cô biết vì sao đó lại là em gái của cô không? Bởi vì tôi đã thích Hạ Vy từ lúc em ấy mới đến đây chơi rồi! Em ấy còn đang mang trong mình giọt máu của tôi nữa là!

Tuyết Hạ Huyền khép chặt đồng tử, yết hầu nặng nề đi chuyển khó khăn cùng với tư vị đắng chát.

Trái tim cơ hồ như muốn vỡ oà bật khóc ngay tại lúc này.

- Hạ Vy.. em đã có thai rồi sao?!

Cô thương tâm hỏi Tuyết Hạ Vy, trong lời nói lại có vài phần run rẩy bần bật.

- Đúng vậy đấy, tôi đã có thai với Nghiệp rồi! Trong trò chơi này toàn phần thắng đã thuộc về tôi rồi! Ha ha! Tuyết Hạ Huyền, chị đã thua triệt để rồi!

Tuyết Hạ Vy thét lên thật to, cô ta không ngừng cười lớn đắc ý.

- Đúng rồi, tôi đã thua triệt để rồi.

Tuyết Hạ Huyền nhào thật nhanh đến chỗ Tuyết Hạ Vy, giáng lên mặt cô ta cái tát thật mạnh, in hằn dấu tay trên khuôn mặt của Tuyết Hạ Vy.

Cô giống như bị ai đó điều khiển, bàn tay chuẩn xác hạ thẳng xuống khuôn mặt Tuyết Hạ Vy.

Khương Minh Nghiệp lúc này mới chạy đến bên Tuyết Hạ Vy, dịu dàng ôm cô ta vào lòng vỗ về, sau đó liền không chút lưu tình xô mạnh Tuyết Hạ Huyền khiến cô văng ra đến cửa.

Tuyết Hạ Huyền bị hất xô ra đến cửa, cô ngay lập tức bất tỉnh nhân sự, ở phía dưới đuôi máu không ngừng chảy loang lổ kinh rợn.

- Huyền Huyền! Cậu làm sao vậy?

Lâm Nhược Phi hoảng hốt thét lớn, cô chạy nhanh đến bên Tuyết Hạ Huyền, nhìn thấy vũng máu không ngừng chảy ra, tâm tình lại trở nên phức tạp.

Triệu Tư Vũ cũng chạy đến bên Tuyết Hạ Huyền, anh bế cô lên.

- Phi, chúng ta cần phải đến bệnh viện cho bác sĩ xem xét tình hình của Hạ Huyền!

- Chúng ta đi thôi!

Lâm Nhược Phi liếc mắt về phía Khương Minh Nghiệp cùng Tuyết Hạ Vy, cắn răng nói:

- Huyền Huyền mà có chuyện gì thì hai người không xong với tôi đâu!

- Cô ta cũng đã sắp chết rồi!

Tuyết Hạ Vy khinh miệt nói một câu, khoé môi bất chợt lộ ra nụ cười như có như không.

- Cô câm miệng ngay!

Tức giận cơ hồ dâng đến đỉnh điểm, Lâm Nhựt Phi nhào đến, vốn muốn giáng lên gương mặt Tuyết Hạ Vy một cái tát nhưng Khương Minh Nghiệp đã nhanh nhẹn bắt lấy cánh tay của cô.

- Cô dám đụng vào Hạ Vy xem? Con của tôi mà có chuyện gì thì tôi sẽ chôn sống cả nhà cô!

- Anh..

- Phi, chúng ta đi thôi, Hạ Huyền sẽ không kịp!

Nghe lời nhắc nhở của Triệu Tư Vũ, Lâm Nhựt Phi mới bừng tỉnh lại, cô làm sao quên được Huyền Huyền đang trong tình trạng khẩn cấp cơ chứ!

- Tư Vũ, chúng ta đi thôi!

*

Bệnh viện gần nhất.

Xe vừa đậu ngay tại trước đại sảnh bệnh viện, Lâm Nhựt Phi liền chạy thật nhanh đến bên vị bác sĩ trung niên kêu cứu:

- Bác sĩ, cứu bạn tôi, nhanh lên!

- Đợi một chút!

- Khốn kiếp, tính mạng của cậu ấy chứ không phải trò đùa mà phải chờ đợi! Cậu ấy mà có chuyện gì thì các người không xong với tôi đâu!

Lâm Nhựt Phi dường như bị ông ta bức đến điên, bác sĩ mà lại có thể trơ mắt nhìn bệnh nhân đang trong tình trạng nguy kịch như vậy!

Đạo đức nghề nghiệp ở đâu?

Hiển nhiên, vị bác sĩ nghe cô nói như vậy, ông ta không dám trễ nải, vội đưa Tuyết Hạ Huyền lên băng ca màu trắng rồi đẩy cô vào phòng cấp cứu.

Cửa phòng cấp cứu đóng sầm lại, Lâm Nhựt Phi lúc này mới nhìn về phía Triệu Tư Vũ bằng ánh mắt âm trầm:

- Tư Vũ, bây giờ anh có thể giải thích cho em vũng máu dưới chân Huyền Huyền là thế nào không?

- Anh sẽ giải thích nhưng em phải bình tĩnh.

- Được!

Lâm Nhựt Phi lên tiếng cam đoan, kỳ thật, trong lòng cô vốn đã có dự cảm chẳng lành.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nụ cười ngọt ngào

- Thật ra, Hạ Huyền có thai được 2 tháng rồi! Hôm trước bác sĩ có nói riêng với anh.

Triệu Tư Vũ nhìn Lâm Nhựt Phi, gật gù nói, trong lời nói lại có chút ừ rừ.

- Cái gì?!!

Lâm Nhựt Phi kinh ngạc không thốt nên lời, đôi đồng tử mở thật to, Huyền Huyền thực sự đã có thai rồi sao?

- Cái thai chắc chắn là của Khương Minh Nghiệp rồi!

Lâm Nhựt Phi chắc nịch khẳng định.

- Nhưng.. với tình trạng này liệu cái thai có còn giữ được hay không? Tên khốn Khương Minh Nghiệp đó, nếu cái thai mà không còn thì hẳn đã chính tay

giết chết đứa con của mình! Khốn nạn!

- Em cứ bình tĩnh, chuyện đâu còn có đó, cái thai trong bụng Hạ Huyền anh nghĩ là có thể giữ được.

- Thật sao?

- Thật!

Triệu Tư Vũ trấn an cô.

*

"Cạch"

Cửa phòng cấp cứu mở ra, làm gián đoạn cuộc trò chuyện của hai người.

- Thật may là cái thai của Tuyết tiểu thư không sao! Người nhà phải chăm sóc bệnh nhân thật tốt, đừng để cho tâm trạng của bệnh nhân tuột dốc, sẽ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng!

- Cảm ơn, cảm ơn bác sĩ nhiều lắm!

Lâm Nhược Phi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cô liên tục nói lời cảm ơn, nước mắt không khống chế được đã lan tràn ra khỏi bờ mi.

- Được rồi, bây giờ người nhà có thể vào thăm bệnh nhân!

- Cảm ơn bác sĩ!

*

Vừa vào phòng bệnh, đã thấy Tuyết Hạ Huyền nửa ngồi nửa dựa trên giường.

- Con của mình vẫn an toàn chứ?

Tuyết Hạ Huyền nghi hoặc hỏi, kỳ thật, cô đã biết mình có thai từ lúc Khương Minh Nghiệp chưa đi công tác về, lúc biết mình có thai, cô vui mừng khôn xiết, khi anh đi công tác về, cô vốn định chuẩn bị những món mà anh thích, sẵn tiện cũng muốn thông báo với anh rằng mình có thai nhưng đầu ngờ đến khi cô vừa đi chợ về thì lại thấy một màn đâm dục loạn lố đổ..

Cô thật sự không muốn nghĩ đến cái hôm khủng khiếp đấy nữa.

Mất bị mùi, khuôn mặt không còn nguyên vẹn ư? Thì sao chứ!

Ông trời thương cô, đã đem đến cho cô một đứa trẻ, mặc kệ mọi chuyện có như thế nào đi chăng nữa, cô vẫn sẽ luôn vượt qua tất cả, khó khăn hay gian khổ, cô cũng phải vượt qua cho bằng được, vì trong bụng cô.. đang có một sinh linh bé bỏng dần thành hình..

Lâm Nhược Phi nghe Tuyết Hạ Huyền hỏi, cô ngạc nhiên không thốt nên lời.

Mà Triệu Tư Vũ đứng bên cạnh cũng ngạc nhiên không kém

- Huyền Huyền... cậu đã biết cậu có thai rồi sao?

- Ừ, mình đã biết từ lâu rồi.

Đối với ngạc nhiên của cô, Tuyết Hạ Huyền chỉ âm thầm đáp lại.

- Mình cứ tưởng cậu vẫn chưa biết gì, mà cậu yên tâm đi, đứa trẻ không sao hết!

Lâm Nhược Phi cười trừ, trấn an.

- Thật vậy hả?

Biết được đứa bé vẫn an toàn, cô rốt cuộc cũng yên lòng hơn phần nào, bởi vì khi đứa trẻ này không còn, cô cũng không biết chính mình phải sống ra sao đây..

- A, làm sao mình lại quên, mình không còn nhìn thấy được nữa, vậy.. sau khi sinh đứa bé ra, làm sao mình có thể nhìn mặt nó đây?

Bất chợt, Tuyết Hạ Huyền cười giấu cợt một tiếng, khổ sở lao nhọc lan tràn trong trái tim.

Mà Lâm Nhược Phi nghe cô nói vậy, sắc mặt có chút khựng lại, trái tim nhói lạng một hồi.

Huyền Huyền đang bị mù, không thể nhìn thấy được nữa.. vậy thì khi sinh đứa bé ra, sao cậu ấy thể nhìn mặt đứa con đầu lòng của mình đây?

Cô làm sao lại quên mất việc này cơ chứ!

Nghe cô nói một câu như vậy, Triệu Tư Vũ trong lòng cũng xót xa không kém, anh nhẹ giọng an ủi:

- Huyền Huyền, anh sẽ cố gắng tìm bác sĩ giỏi để chữa trị cho đôi mắt của em, khi đó em sẽ được nhìn thấy được đứa bé thôi!

Tuyệt Hạ Huyền đương nhiên biết Triệu Tư Vũ nói như vậy là để an ủi cô, cô biết rõ tình trạng của chính mình hiện tại như thế nào, mắt của cô, có lẽ sẽ không thể cứu chữa được nữa!

Hy vọng làm gì để rồi lại thất vọng?

- Phi Phi, cậu gọi Khương Minh Nghiệp đến đây được không? Mình muốn nói với anh ấy rằng mình đã có thai! Mình nghĩ anh ấy sẽ không muốn ly hôn nữa!

- Thôi được rồi.

Lâm Nhược Phi mím môi, hồi lâu sau cô mới nhẹ nhàng gật đầu đồng ý.

Cô cũng mong, tên khốn kia hối lỗi, quay lại bù đắp cho Huyền Huyền!

Nhưng, hán mà tiếp tục làm tổn thương cậu ấy, cô chắc chắn sẽ không tha!

- Cảm ơn cậu!

Thực ra, trong thâm tâm của Tuyệt Hạ Huyền, cô luôn muốn cứu vãn cuộc hôn nhân này, cô rất yêu Khương Minh Nghiệp, mà hiện tại cô đã mang thai con của anh rồi, cô nghĩ khi anh biết tin này chắc anh sẽ vui mừng lắm, cô biết anh đã khao khát có một đứa con từ rất lâu rồi..

Hiện tại, cô chỉ muốn hai người họ trở về như lúc đầu, sống hạnh phúc bên nhau mặc dù anh đã làm những điều có lỗi với mình...

*

Tại một căn phòng xa hoa khác, trên chiếc giường kingsize trắng xóa tinh khôi, hai thân ảnh không biết trời trăng quấn lấy nhau mà kịch liệt va chạm.

- Ừm.. a..

- Nghiệp.. a..

Tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông và tiếng rên rỉ ní non kinh điển của người phụ nữ không ngừng hoà quyện vào nhau làm cho ai nghe được đều phải đỏ mặt tía tai.

- Nghiệp, khi nào thì anh mới ly hôn?

Cô gái thờ dốc dưới thân thể cường tráng của người đàn ông, nét mặt cô nghi hoặc, mang theo chút dò xét thăm dò.

- Mai anh sẽ đưa đơn ly hôn cho cô ta ký, em đừng lo, chúng ta tiếp tục thôi..

Nam nhân phía trên khẽ nhu tình mặt nước, dịu dàng tiếp lời.

- Nhưng.. em sợ rằng chị ấy sẽ trách em... chính em là người đã chia rẽ cuộc hôn nhân của chị ấy.. nhưng em không muốn làm kẻ thứ ba.. em rất yêu anh.. Nghiệp!

Cô gái dưới thân bất giác nở nụ cười thỏa mãn nhưng không quá một giây sau, nét mặt lại chuyển sang sợ hãi thập phần.

- Không.. em chẳng có lỗi gì cả.. là do anh yêu em nên anh mới ly hôn với cô ta... em không phải là kẻ thứ ba!

Nam nhân mạnh mẽ luận động phía trên không ngừng phát ra những lời lẽ nhu tình ngọt ngào khẽ dỗ dành cô gái đang úy khuất ở dưới ngực mình.

- Em không có lỗi gì hết sao? Em không phải là kẻ thứ ba đúng không?

Khuôn mặt Tuyệt Hạ Vy lúc này tràn ngập ý vị thỏa mãn cùng đắc thắng.

- Đúng rồi, bảo bối, Hạ Vy của anh.. anh sẽ không làm em và con phải chịu ủy khuất đâu..

- Em yêu anh, Nghiệp..

- Anh cũng yêu em, Hạ Vy..

- Ừm... a

Tiếng rên rĩ cùng tiếng thở dốc lại tiếp tục phát ra từng chùng như không có dấu hiệu ngưng đọng.

*

Tại bệnh viện, Tuyết Hạ Huyền vẫn đang cười ngọt ngào một mình, cô đã có em bé rồi, đó là con của anh.. khi anh biết được, chắc hẳn anh sẽ vui lắm.

Nghĩ đến đây, đôi môi Tuyết Hạ Huyền vô thức nở nụ cười hạnh phúc, ngọt ngào đến lạ..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nên chết đi thì hơn!

Sáng hôm sau, màu da cam của ánh nắng mặt trời chói chang bao trùm lên tất cả vạn vật trong thành phố A tấp nập.

*

Bệnh viện thành phố A.

"Cạch"

Cửa phòng bệnh được mở, Khương Minh Nghiệp dịu dàng ôm eo Tuyết Hạ Vy đi vào trong.

- Tuyết Hạ Huyền, chị vẫn còn ngủ sao?

Thấy Tuyết Hạ Huyền vẫn còn nằm trên giường, Tuyết Hạ Vy nghi hoặc hỏi.

Thật ra, Tuyết Hạ Huyền đã dậy từ rất lâu rồi, cô vốn dĩ không có ngủ, nói đúng hơn là tối hôm qua đến giờ cô ngủ không được, cứ trằn trọc mãi.

- Tôi không có ngủ.

- Cô có việc gì thì nói nhanh, tôi không muốn trễ nải thời gian!

Giọng nói của Khương Minh Nghiệp khẽ lộ lên một tia không kiên nhẫn.

- Vậy.. anh bảo Hạ Vy ra ngoài một chút được không?

- Em.. phải ra ngoài sao?

Tuyết Hạ Vy sắc mặt tái nhợt nhìn Khương Minh Nghiệp, giọng nói như có như không lộ ra vài phần ủy khuất.

- Không, em cứ ở đây, còn cô, có chuyện gì thì nói nhanh!

Khương Minh Nghiệp nhíu mày, lại tiếp tục gằn lên một tiếng.

- Em.. có thai.. được 2 tháng rồi.. đó là con của anh!

Tuyết Hạ Huyền cũng không miễn cưỡng, cô chậm chậm nói ra, lồng ngực không khống chế khỏi hạnh phúc ngọt ngào lan tỏa.

Mà sắc mặt của Tuyết Hạ Vy lúc này đã tái mét không còn một giọt máu.

- Chị.. làm sao lại có thai? Nghiệp..

Tuyết Hạ Vy quay sang, cẩn trọng chờ đợi phản ứng của Khương Minh Nghiệp.

Bây giờ lời nói của anh mới có thể quyết định được tất cả!

- Cô có thai?

Khương Minh Nghiệp nghi hoặc hỏi, trong đáy mắt khê thoáng qua một tia lay động.

- Vâng!

Tuyết Hạ Huyền mỉm cười gật đầu.

Lay động thoáng qua một giây, sau đó lại là một loại chán ghét đến cùng cực.

Anh khê cười khẩy.

- Cô đúng là ngu ngốc mà! Cô nghĩ dùng mấy trò trẻ con này sẽ qua mắt được tôi sao? Cô nghĩ hiện tại cô có thai thì sẽ thay đổi được quyết định của tôi sao? Cô nghĩ tôi sẽ không ly hôn với cô sao? Ha ha!

- Cô đã sai lầm rồi! Đứa bé trong bụng cô chắc gì đã là con của tôi! Không chừng cô đã gian dâm với thằng nào bên ngoài! Với lại... nếu sinh đứa bé ra, không chừng nó sẽ dị tật giống mẹ của nó mất! Không chừng nó sẽ bị mù giống như cô vậy đó! Cô nghĩ tôi sẽ chấp nhận đứa bé này hay sao?

Sắc mặt Tuyết Hạ Huyền lúc này đã cắt không còn một giọt máu, hạnh phúc ngọt ngào ban nãy cũng đã biến mất không chút dấu vết.

Anh nói con của cô sẽ bị mù giống cô, anh nói đó không phải là con của anh mà là do cô ngoại tình bên ngoài, anh nói anh không chấp nhận đứa bé này!

Anh đâu biết rằng những lời nói sắc bén tuyệt tình ngày hôm nay, đã làm tổn thương trái tim cô sâu sắc, mạnh mẽ đến nhường nào..

- Cô ngay lập tức phá nghiệt chủng này đi!

Khóe môi bạc mỏng của Khương Minh Nghiệp lạnh băng phun ra vài chữ âm lãnh.

Quyết định của anh không bao giờ là sai, hiện tại Hạ Vy cũng đã mang trong mình đứa bé của anh, anh không thể bỏ rơi cô, còn về phần Tuyết Hạ Huyền, anh hiện tại một chút cũng không để tâm đến cô ta!

Hừ, trong lúc anh đi công tác, cô ta chắc chắn có gian dâm với đàn ông khác bên ngoài!

Nghịch chủng này không thể là cốt nhục của anh!

Lời nói tuyệt khốc này của anh không khác gì con dao sắc lẹm không chút lưu tình đâm mạnh vào trái tim đang rỉ máu Tuyết Hạ Huyền.

- Đó là con của anh mà, tại sao anh lại muốn giết nó..

Cô đau khổ nói một tiếng, anh sao lại có thể tuyệt tình như vậy?

Hơn hết, anh vừa nói cái gì?

Nghịch chủng sao? Tại sao anh lại nói như vậy, tại sao lại nói bé con của cô là nghịch chủng?

Thà rằng, anh mắng chửi cô, rủa xả cô, cô vẫn có thể chịu đựng được, còn hoen là anh dùng những lời lẽ thâm độc này để nói sinh linh bé bỏng trong bụng cô..

Anh đâu biết, trái tim của cô lúc này, đang đau lắm, đang rỉ máu rất nhiều..

- Một là cô phá cái thai này đi, hai là tôi sẽ giết nó dùm cô!

Khương Minh Nghiệp hít sâu một hơi, có chút không kiên nhẫn tiếp lời.

- Anh.. nói gì cái gì? Không... em sẽ không bỏ đứa bé đâu! Đó là con của em với anh mà!

- Cô đừng cứng đầu nữa! Cô không phá thì đừng trách tôi tuyệt tình!

Khuôn mặt Khương Minh Nghiệp nay chỉ còn lại sự chết chóc âm u, cô ta nên cảm thấy may mắn đi, hiện tại anh vẫn còn kiên nhẫn, nếu không thì cả cô ta và nghịch chủng kia không chừng đã chết ở cái xô dơ bẩn nào đó rồi!

- Em sẽ không phá!

Đáy mắt Tuyết Hạ Huyền vẫn một khám cứng rắn cùng kiên định, cô không có máu lạnh đến mức lại đi giết chính máu mủ của mình!

Hiển nhiên, câu nói này đã chọc giận đến Khương Minh Nghiệp.

Hắn nhào đến, mạnh bạo đẩy cả thân ảnh nhỏ bé gầy gò của cô từ trên giường bệnh xuống mặt đất.

- Đây là cô cứng đầu! Tôi đã nói trước rồi!

- A!

Tuyết Hạ Huyền thê thảm thét lên một tiếng, con đau dữ dội ngay lập tức ập đến không quá ba giây sau, phía dưới chân máu đã chảy ra, ngày càng nhiều..

Mà Tuyết Hạ Vy, cô ta đã đi ra phía cửa phòng bệnh, khoá chặt cửa phòng, cô ta đương nhiên tiếp tay cho Khương Minh Nghiệp hủy bỏ đứa bé kia, nó chẳng khác gì nghiệt chủng.

Nó và mẹ của nó, nên chết đi thì hơn!

Cô ta khoá cửa thật chặt để tránh động tĩnh đến y tá và bác sĩ trực nhật bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Người xa lạ!

- Đây là giấy li hôn, cô ký vào, đừng để tôi phải nói lại lần hai!

Khương Minh Nghiệp vừa nói vừa lấy ra tờ giấy li hôn kèm theo cây bút không chút lưu tình ném mạnh lên khuôn mặt Tuyết Hạ Huyền.

- Nghiệp.. anh tại sao lại có thể tuyệt tình như vậy?

Cô khép chặt đồng tử, đầu nhọn của cây bút cứ thế vô tình chìa thẳng vào mắt cô, nó đau đến mức ứa nước, sau đó, cô gắng gượng hết sức nói một câu.

- Con là của anh.. tại sao anh lại muốn giết nó?

- Vì nó là nghiệt chủng!

Ha! Anh nói đứa bé trong bụng cô là nghiệt chủng!

- Cô ký nhanh đi, sức kiên nhẫn của tôi có giới hạn!

Khương Minh Nghiệp không kiên nhẫn nói.

- Nghiệp, chỉ ấy không ký cũng được, em làm kẻ thứ ba cũng không sao!

Lúc này, Tuyết Hạ Vy đến bên Khương Minh Nghiệp nói, đau lòng nói, giọng nói nửa phần cam chịu, nửa phần uỷ khuất.

- Không! Anh muốn em làm vợ danh chính ngôn thuận của anh!

Nói đến đây, hắn quay sang nhìn về phía Tuyết Hạ Huyền:

- Cô còn không mau ký nhanh đi!

Đợi khoảng năm phút sau, vẫn thấy cô bất động, không hề ký tên, hắn mất hết kiên nhẫn, nổi điên lao về phía cô, dùng chân của mình dẫm lên bàn tay mềm yếu của cô.

- Cô không ký thì đừng trách tay của cô bị tàn phế!

Lạnh lùng nói một câu, cước chân lại càng dùng sức dẫm mạnh lên bàn tay gầy gò, ốm yếu kia.

Tuyết Hạ Huyền vẫn đang gắng gượng, cô cảm nhận tay của mình sắp gãy đến nơi rồi.

- Đau quá.. cứu tôi với..

Nghe tiếng kêu cứu của cô, sắc mặt Khương Minh Nghiệp lại càng giận dữ hơn, lực đạo không vì thế mà giảm sút, cơ hồ lại gia tăng mạnh hơn, hắn tiếp tục dùng sức dẫm lên bàn tay ốm yếu lộ cả mạch máu của cô.

- A!

Cô hét lên, cô thực sự đã chịu không nổi nữa rồi!

Cô không muốn tay bị tàn phế, cô còn phải dùng tay để vuốt ve sinh linh bé bỏng trong bụng của mình, cô không muốn, không muốn phải tàn phế...

- Tôi ký..

Nặng ra một câu, hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt tang thương.

Cô ký, cô chấp nhận ly hôn.

Khương Minh Nghiệp ngay lập tức cười thỏa mãn, chỉ là, trong lòng cơ hồ có chút buồn bực không nói nên lời, chính anh cũng không rõ vì sao!

Tuyết Hạ Huyền cố gắng lần mò tờ giấy ly hôn, vì bây giờ không thể nhìn được nữa nên cô thực sự không thể xác định được tờ giấy hiện tại đang nằm ở đâu.

Chừng một lúc lâu sau, tìm được tờ giấy, cô cầm bút ký vào, cũng không xác định được ô chữ ký nằm ở đâu, cứ thế ký loạn xạ lên giấy, nước mắt chảy xuống cơ hồ làm ướt đầm cả một tờ giấy.

Bọn họ bây giờ chính thức là người xa lạ!

- A.. máu..

Tuyết Hạ Vy đột nhiên kinh hoàng hét lên, nhìn thấy máu từ tay Tuyết Hạ Huyền chảy ra ngày càng nhiều, sắc mặt cô ta không không chế được mà tái nhợt một khám, cô ta hoảng sợ, cứ thế nép sâu vào lồng ngực của Khương Minh Nghiệp.

- Đừng sợ, Hạ Vy, có anh ở đây!

Cảm giác được cô gái dưới thân hoảng sợ thập phần, Khương Minh Nghiệp càng gia tăng lực đạo, ôm chặt cô ta vào lòng hơn, khoé môi dịu dàng trấn an.

Hai người họ ân ái trước mặt Tuyết Hạ Huyền như vậy làm cô có cảm giác hít thở không thông, máu chảy ngày càng nhiều nhưng cô không còn cảm giác đau nữa, bởi vì, vết thương ở trong lòng đau hơn, tim đau hơn rất nhiều.

Thật may là đôi mắt của cô không còn nhìn thấy được, nếu tận mắt nhìn bọn họ ân ái trước mặt mình, cô sợ mình sẽ ngộp thở đến chết mất.

Thà rằng, nghe được, còn hơn là tận mắt chứng kiến được.

- Tốt! Chúng ta bây giờ không còn là vợ chồng nữa! Cô cần gì thì hãy yêu cầu, tôi sẽ đáp ứng.

- Không.. cần!

Tuyết Hạ Huyền cười khổ, lắc đầu.

- Chị Hạ Huyền, chị có trách em vì đã chen chân vào cuộc hôn nhân của vợ chồng chị hay không?

Tuyết Hạ Vy nước mắt lưng tròng nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, khẽ lo âu hỏi.

- Tôi không.. trách... cô.. mãi mãi.. sẽ không.. trách cô!

- Em không cần phải sợ cô ta, bây giờ anh với cô ta không còn là vợ chồng nữa! Em cũng không phải là kẻ thứ ba, là anh yêu em!

Tuyết tình nói một câu.

Nói xong, liền nhanh chóng ôm eo Tuyết Hạ Vy hiên ngang rời đi, bỏ mặc người đang nằm dưới mặt đất, máu chảy lên lảng.

Con đau một lần nữa lại kéo đến dồn dập, phía bụng đau nhói, Tuyết Hạ Huyền bất giác cảm thấy sinh linh bé nhỏ trong bụng mình đang từ từ ra đi, từ từ rời khỏi trần thế..

Bàn tay đau đến mức cô tưởng chừng như nó đã bị phế lúc nào không hay, cô mê man, lập tức bất tỉnh nhân sự. X

Con à, đừng có mệnh hệ gì nhé, mẹ sẽ không sống nổi mất!

Trong mê man, cô nghe thấy mình lặng thầm nói như vậy.

*

Khương Minh Nghiệp ôm eo Tuyết Hạ Vy ra xe, tròng mắt bất chợt có chút mất mát, mà Tuyết Hạ Vy đương nhiên nhận thấy sự mất mát trong đáy mắt của anh, cô nghi hoặc hỏi, sắc mặt lần tràn hận ý:

- Nghiệp, anh còn yêu chị Hạ Huyền sao?

Nói xong, khoé mắt liền không khống chế được mà bắt giác bốc lên một tầng hơi nước.

- Không, anh không yêu cô ta, người anh yêu là em, Hạ Vy, anh yêu em và con của chúng ta!

Lời nói nồng đậm ý vị thâm tình.

Không để cho Tuyết Hạ Vy phản ứng, Khương Minh Nghiệp mạnh mẽ kéo sát cô vào lồng ngực vạm vỡ mình, bàn tay khê áp đầu cô xuống, bờ môi lạnh lẽo dịu dàng áp lên đôi môi đỏ mọng của cô.

- Ừm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đắc tội nhằm người

Tuyết Hạ Vy không nghĩ đến Khương Minh Nghiệp lại phản ứng mạnh mẽ đến vậy, trông mắt cô ta liếc này tràn ngập sự thoả mãn, cánh tay mềm mại như rắn quấn qua cổ của anh.

Cũng thật tiếc, nếu cô chị Tuyết Hạ Huyền của cô không bị mù thì cô ta không chừng đã nhìn thấy cảnh này.

Ha ha!

Lúc đó hẳn là sẽ đau đớn chết mất!

Tuyết Hạ Vy nhiệt tình đáp trả nụ hôn đầy mật tình của anh.

Hai người họ ra sức đáp trả sự nồng nhiệt của nhau mặc cho ở phòng bệnh, vẫn còn có một người đang sống dở chết dở.

Tuyết Hạ Huyền, chị nên chết đi thì hơn! Tôi hận chị!

*

Lâm Nhược Phi đi dạo một mình tại con phố vắng vẻ, cô thực mệt mỏi vì không tìm được bác sĩ nào có thể chữa trị cho đôi mắt của Huyền Huyền.

Cô không giúp được góc cho cậu ấy, cô rối rắm lắm, cô bây giờ phải làm sao đây?

Cô có hỏi bác sĩ, họ bảo rằng đôi mắt của cậu ấy chứa quá nhiều lượng axit, vì vậy, rất khó có thể lành lặn.

"Rầm"

Đột nhiên, một chiếc xe ô tô màu đen lao vùn vụt đến, không chút lưu tình hất cô ra xa khoảng mười mét.

Lâm Nhược Phi ngã đùng xuống đường, máu me bê bết khắp người, cô bất tỉnh ngay tại con đường vắng vẻ không một bóng người.

Trước khi mê man chìm trong bất tỉnh nhân sự, cô gắng gượng nói một câu:

- Huyền Huyền, cậu sẽ.. không bị.. mù đâu, bởi.. vì, mình sẽ.. giao đôi mắt của mình.. cho cậu.. mình cũng đã sắp chết rồi.. cũng không giúp được gì ngoài việc hiến đôi mắt này cho cậu.. cậu.. ráng chăm.. sóc.. đôi mắt.. này.. cho thật tốt nhé! Huyền Huyền.. mình sẽ nhớ cậu nhiều lắm, cả Tư Vũ nữa, em yêu anh.. em muốn nói câu này lâu lắm rồi.. nhưng bây giờ mới có cơ hội.. em yêu anh.. nhiều lắm.. hẹn gặp lại anh ở kiếp sau!

Tại chiếc xe BMW bên kia, người đàn ông cởi bỏ chiếc khăn che mặt, thần thần bí bí nói:

- Lâm Nhược Phi, là do cô đắc tội nhằm người thôi!

*

Lâm Nhược Phi, Tuyết Hạ Huyền.. hai con người đang phải đấu tranh kịch liệt với cái chết ác độc!

*

Người đàn ông thần bí nghe được giọng nói đứt quãng của Lâm Nhược Phi, hắn từng bước tiến đến gần, vác cô lên vai, tròng mặt loé lên một khảm ác độc khi nhìn thấy bờ vực sâu thẳm cách mười mét.

Hắn không chút lưu tình, vác Lâm Nhược Phi đến bờ vực đó, tuyệt tình ném cô xuống.

"Rầm"

Khoé miệng hắn hơi nhếch lên khi nhìn thấy cô gái đang dần dần rơi xuống vực thẳm, hắn đi vào bên trong xe, ngồi ở ghế lái, phóng nhanh trên đường.

*

Trên giường, hai thân ảnh quấn lấy nhau không rời, tiếng thở dốc của người đàn ông cùng tiếng rên của người phụ nữ không ngừng phát ra, làm áp đảo cả căn phòng, khiến căn phòng tràn đầy mùi vị tình dục.

Luận động một lúc lâu, khi cả hai thân ảnh đã mệt rã rời, người phụ nữ nũng nịu dựa vào bờ ngực rắn chắc của người đàn ông, miệng nhỏ không ngừng trách móc:

- Anh.. làm em mệt chết đi được a!

- Yên tâm, anh sẽ đền bù cho em thật xứng đáng! Sweetheart!

Người đàn ông hào phóng nói, khoé môi hơi nhếch lên thành vòng cung, tay bắt đầu không an phận sờ xoạc khắp thân hình nóng bỏng của người phụ nữ đang nũng nịu trong lòng ngực rắn rỏi của mình.

Mà người phụ nữ nghe hắn nói thế, đôi môi đỏ mọng đầy gọi tình không kìm chế được nở nụ cười thỏa mãn, như nhớ tới điều gì đó, cô ta hỏi:

- Honey, việc em nhờ.. anh đã giải quyết xong chưa?

- Tốt! Anh đã sắp xếp ổn thỏa rồi! Đàn em của anh đã làm xong xuôi, em không cần phải quan tâm đến việc đó nữa đâu cưng à!

- Em yêu anh nhất!

- Thành ý một chút.

Người phụ nữ dường như rất hiểu ý người đàn ông, tay cô ta bắt đầu xoa khắp lồng ngực mạnh khoẻ của hắn, đôi môi căng tròn bắt đầu hôn khắp lồng ngực đó.

Tiếp đến, tiếng rên rỉ cùng tiếng thở dốc lại một lần nữa phát ra trong căn phòng đầy dục mỹ.

*

- Ba, mẹ! Con muốn kết hôn với Hạ Vy!

- Cái gì?!!

Ba Khương cùng mẹ Khương kinh ngạc trước lời nói bình tĩnh điềm đạm của Khương Minh Nghiệp.

- Con muốn kết hôn với Hạ Vy!

Khương Minh Nghiệp vẫn duy trì kiên nhẫn, tiếp tục nói với ba mẹ.

- Nay! Con bị điên à! Con bé Hạ Huyền nó còn chưa ly hôn với con đấy, hiện tại, con bé vẫn còn là vợ của con mà con lại muốn kết hôn với người phụ nữ khác! Ba biết ăn nói với nhà bên đó thế nào!

Trong lòng Khương Minh Phàm một cỗ nổi giận điên cuồng bùng cháy, ông không ngờ con trai của mình lại đưa ra quyết định lớn mật như thế này.

Kỳ thật, ông rất hài lòng với cô con dâu Tuyệt Hạ Huyền, con bé vừa hiền lành lại lễ phép, mặc dù vợ chồng sống riêng nhưng con bé vẫn thường hay qua nhà ba mẹ chồng, đối với cô con dâu Tuyệt Hạ Huyền này ông rất hài lòng.

Con bé rất đảm đang, đảm đang về mọi mặt, nấu ăn ngon, tính tình lại còn hiền lành hiếu thuận.

Chỉ có điều, cô con dâu hiếu thuận này lại lâu quá không có một tin vui nào, hai ông bà đương nhiên sầu não.

Người già thì chẳng mong cái gì ngoài việc có một đứa cháu nội để bế để bông, hai ông bà đương nhiên không ngoại lệ, hai ông bà đã rất nhiều lần thúc giục nhưng mãi vẫn chưa có tin vui, trong lòng liền thập phần thất vọng.

Mẹ Khương cũng tìm những loại thuốc tốt nhất tắm bổ cho cô con dâu nhưng rốt cuộc thì vẫn tồn tại ở con số không.

Chương 17: Ích kỉ

Khương Minh Phàm khi nghe được quyết định của con trai, ông vô cùng nổi giận, ông rất thương Tuyết Hạ Huyền, ông xem con bé như con ruột trong nhà, bây giờ Khương Minh Nghiệp lại đưa ra quyết định muốn ly hôn với con bé, trong lòng ông thập phần muốn đánh cho thằng con trời đánh này vài phát, một người vợ tốt như vậy, hắn lại không muốn!

- Minh Nghiệp, con nói rõ đầu đuôi câu chuyện cho ba mẹ nghe, rốt cuộc là tại sao con lại muốn ly hôn với Hạ Huyền để kết hôn với cô gái Hạ Vy gì đó?

- Đơn giản là Hạ Vy mang trong mình giọt máu của con! Con yêu cô ấy nên muốn kết hôn với cô ấy!

- Cái gì!!

Lần này thì hai ông bà đã kinh ngạc không thốt nên lời, cô gái kia đang mang trong mình giọt máu của con trai ông bà sao?

Khương Minh Phàm mừng đến nỗi muốn rơi cả nước mắt.

- Nếu cô gái kia đã có thai rồi thì cũng nên kết hôn, cháu đích tôn của tôi phải có cha có mẹ đầy đủ, nhưng.. Hạ Huyền.. con bé phải làm sao?

Khương Minh Phàm ngập ngừng nói.

- Không cần quan tâm đến cô ta! Cô ta đã ký vào đơn ly hôn rồi!

- Con bé kí rồi sao? Con có làm gì nó không đấy?

- Đương nhiên là không!

Hồi lâu, Mẹ Khương thắc mắc nói:

- Khoan đã, cô gái kia tên là Hạ Vy sao?

Tôi không nghĩ đây là trùng hợp. Hạ Vy, Hạ Huyền? Đúng rồi! Hạ Huyền còn có một đứa em gái, nó cũng tên là Hạ Vy, Tuyết Hạ Vy, vậy chẳng lẽ.. Khương Minh Nghiệp, con đã làm ra cái chuyện trời đánh gì đây hả?!

Biết được sự thật này, ông bà lại càng cảm thấy có lỗi với Tuyết Hạ Huyền hơn, con bé đã phải chịu một ủy khuất lớn rồi!

Nhưng ông bà cũng không còn cách nào khác, cháu đích tôn của nhà họ Khương vẫn là trên hết, nếu có trách thì trách cái thằng con trai trời đánh kia!

- Là em gái của cô ta thì có sao đâu chứ! Con yêu em ấy mà!

Khương Minh Nghiệp nhú mày, không lâu sau liền tức giận lên tiếng, đáy mắt loé lên một tia không kiên nhẫn.

- Được rồi! Anh muốn cưới ai thì cưới! Miễn sao có cháu nội cho chúng tôi là được!

Khương Minh Phàm cắn răng đưa ra quyết định cuối cùng.

Rốt cuộc, người chịu khổ, người chịu thiệt thòi đều là Tuyết Hạ Huyền. Ông không còn cách nào khác, cháu nội vẫn là trên hết.

Mẹ Khương ngồi bên cạnh cũng chìm vào vô vàn suy tư hỗn độn, đứa con dâu hiếu thuận ấy..

Xin lỗi con, Tuyết Hạ Huyền!

Con người, suy cho cùng vẫn luôn ích kỉ như vậy đấy!

*

Tuyết Hạ Huyền hiện tại chỉ cảm thấy cả người đau nhức, nhất là bàn tay phải của mình, cô cảm thấy nó giống như không còn cảm giác được nữa, nó cứ bản thân dờ ra như một bức tượng gỗ.

Chợt nhớ đến cái gì đó, cô đưa tay trái đặt lên vùng bụng có hơi nhô lên của mình, thật may, bảo bối vẫn không sao hết!

Tay có bị tàn phế cô cũng chịu được, mắt không nhìn thấy cô vẫn có thể vượt qua được, miễn sao, đứa bé không bị gì là tốt rồi!

Chỉ có đứa bé mới cứu rồi được tâm tình trống rỗng cô ngay lúc này thôi, nó mất đi, cô không biết phải làm sao.

Bởi vì, tâm của cô đã chết lặng từ lúc nào không hay, hiện tại, đứa bé chính là nơi xoa dịu tâm hồn của cô lúc này.

Nhưng mà..

Tim thật sự rất đau, đau lắm.. nhói lắm..

Đau khi hai người họ sắp sánh đôi với nhau bước vào lễ đường, cử hành một hôn lễ thật hoành tráng..

... Mặc kệ quá khứ, mọi chuyện có như thế nào, từ giờ cô nhất định phải sống thật tốt, không chỉ vì bản thân, mà còn vì sinh linh bé nhỏ trong bụng.

Nghĩ đến đây, khoé mắt Tuyết Hạ Huyền không kìm được mà ướt nhoè, nước mắt cứ thế rơi xuống từng giọt, từng giọt thương tâm..

Tay cô bắt giắc đặt lên bụng vuốt ve vỗ về, như muốn an ủi đứa bé trong bụng rằng dù có chuyện gì mẹ và con đều sẽ vượt qua, mẹ sẽ nuôi con thật tốt, để con không phải chịu thiệt thòi hay đau khổ, bởi vì, khi chưa sinh ra con đã chịu một thiệt thòi lớn là không có cha rồi.

Tuyết Hạ Huyền cảm thấy chính mình cơ hồ như vừa trải qua một giấc mộng kinh hoàng.

Cô đã phải chứng kiến cảnh chồng cùng em gái lẫn lộn trên giường, diễn cảnh nào bóng kích tình, cô bị em gái hãm hại, tiếp đó là cô bị mù, khuôn mặt cô cũng đã bị axit làm cho biến dạng, chồng cô ép cô phải ký vào giấy ly hôn, anh dùng mọi cách để bắt cô phải ký vào đơn ly hôn, không màng đến trong bụng cô đang mang cốt nhục của anh, xô ngã cô xuống sàn, tuyệt tình dẫm đạp lên bàn tay của cô..

Anh sao lại có thể tàn nhẫn như vậy?

Con người dịu dàng, nhu tình mặt nước ngày trước đâu mất rồi?

Chẳng lẽ, đã bóc hơi khỏi thế giới này rồi sao?

Dù sao cô cũng đang mang trong mình giọt máu của anh..

Nhưng, anh lại không chút lưu tình đẩy cô như vậy..

Nghĩ đến đây cô cười tự giễu một tiếng.

Ha ha!

Tâm trí của anh hiện tại chỉ dành trọn cho đứa bé trong bụng của Tuyết Hạ Vy - em gái của cô mà thôi!

Anh nào quan tâm đứa bé trong bụng của cô?

Chưa từng..

Phải rồi!

Tuyết Hạ Vy có khuôn mặt xinh đẹp, quyến rũ, nao động lòng người như vậy, cô ta mang trong mình đứa con của anh, nếu là con gái thì sẽ là một tiên nữ giáng trần, là con trai thì sẽ là một chàng hoàng tử lịch lãm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chán ghét

Còn cô.. anh nghĩ rằng đứa con mà cô sinh ra sẽ giống như mẹ nó lúc hiện tại!

Nó sẽ bị mù! Nó sẽ xấu xí!

Không!

Con của cô sẽ không sao hết, nó vẫn là một đứa trẻ bình thường như bao đứa trẻ khác!

Không có bị mù, không có xấu xí!

Thiệt thòi cho con, khi mang thai thì bị cha ruột từ bỏ, khi sinh ra thì lại không có cha.. cũng thiệt thòi cho mẹ.. khi sinh con ra lại không thể nhìn thấy khuôn mặt của con như thế nào, hình hài của con như thế nào..

Cô khóc, cứ khóc như vậy, không hề phát ra âm thanh, cứ thế mà lặng lẽ khóc trong lòng.

"Cạch"

Người bác sĩ già bước vào, khoé mắt đầy nếp nhăn có chút thương cảm cùng thương xót khi thấy khuôn mặt Tuyết Hạ Huyền giàn dụa nước mắt, tay không ngừng xoa xoa ở phía bụng hơi nhô lên.

Cô gái này quả thực rất xinh đẹp, khuôn mặt từng đường nét giống như điêu khắc, ngực quan tình xảo, cũng thật tiếc.. không biết là vì cái gì mà khuôn mặt lại thành ra thế này, đôi mắt lại không thể nhìn thấy được..

Bà không có cảm giác thương hại cô gái này, mà là cảm giác đau xót.. không hiểu sao chớp mũi lại cay cay.. bà không kìm được nước mắt khi nhìn thấy cô gái nằm trên giường, miệng không ngừng lầm bầm: "Mẹ muốn nhìn thấy mặt con sau khi con sinh ra lắm!"

Rốt cuộc, nước mắt bà cũng rơi xuống từng giọt, bà cố dùng tay bịt chặt miệng để không lay động đến người đang ngồi trên giường.

Không hiểu vì sao.. bà lại đau xót cho cô gái nhỏ này.. mặc dù làm nghề này, gặp qua hàng trăm người có số phận bi đát nhưng.. cô gái này.. là người đầu tiên khiến con người mạnh mẽ của bà trở nên mềm lòng như vậy, nước mắt bà không kìm được mà cũng rơi xuống!

*

Đôi mắt Tuyết Hạ Huyền khép hờ, khoé mắt còn vương vài giọt nước mắt, cô từ từ đi vào giấc ngủ, tay vẫn đặt lên bụng, như là sợ đứa bé trong bụng mất đi lúc nào không hay.

*

Hoa Nhược Lan sốt sắng nhìn màn hình điện thoại, mặc dù tuổi đã già nhưng khi nhìn rõ vào khuôn mặt của bà, chắc chắn sẽ nhận ra lúc trẻ bà là một mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành.

- Đã ba ngày rồi em không thấy Phi Phi về nhà, em lo quá, không biết Phi Phi có chuyện gì không nữa!

Hôm nay bà gọi không biết bao nhiêu lần nhưng con gái vẫn chưa bắt máy, trong lòng sốt ruột không nguôi, kèm theo đó là một nỗi bất an với vản đang dấy lên trong lòng.

Lâm Hào Phong nhìn thấy vợ đang sốt ruột, ông vội an ủi:

- Phi Phi chắc sẽ không có chuyện gì đâu. Để anh gọi Tư Vũ xem sao. Nhược Lan, em đừng lo lắng quá!

Ông lấy điện thoại, nhấn vào dãy số.

"Reng"

- Bác trai!

- Ủ, con có biết Phi Phi ở đâu không? Đã ba ngày nay con bé không có về nhà.

- Con không biết, mấy hôm nay con không có gặp em ấy!

Triệu Tư Vũ đáp lời, mấy hôm nay cô không có gọi điện cho anh, anh cũng lầy lẹn nhưng vì bận bịu tìm bác sĩ chữa trị đôi mắt cho Hạ Huyền nên anh cũng không nhớ đến.

Anh nghĩ cô ở nhà vài ngày để giải tỏa tâm trạng vì anh biết cô đang áp lực về chuyện của Hạ Huyền.

Nhưng hiện tại bác trai lại nói rằng cô đã ba ngày không về nhà, trong lòng anh lập tức dâng trào nỗi niềm bất an khó tả.

Mặc dù vậy, anh không nỡ để cho hai bác phải lo lắng sốt ruột, anh nhẹ nhàng an ủi:

- Chắc là Phi Phi ở lại nhà một người bạn nào đó, con sẽ đi tìm em ấy về nên hai bác đừng quá lo lắng!

- Tư Vũ! Cảm ơn con, không có con hai bác cũng không biết làm sao!

- Phi là người con gái mà con yêu, lo lắng cho em ấy chính là trách nhiệm của con! Hai bác đừng khách sáo!

Nghe được lời nói chân tình của Triệu Tư Vũ ở đầu dây bên kia, Lâm Hào Phong rốt cuộc cũng yên tâm, nhìn sang vợ, thấy khoé mắt bà uрон ướn, ông vòng tay sang ôm cả người bà vào lòng, miệng không ngừng thủ thủ an ủi vào tai bà:

- Phi Phi không có chuyện gì đâu. Nhược Lan, em đừng khóc!

*

Tuyết Hạ Vy e dè nhìn Khương Minh Nghiệp, đôi mắt bốc lên một tầng hơi nước, khoé mắt cũng đã bắt đầu trở nên đỏ ừng, áp ứng nói:

- Nghiệp.. em lo cho chị Hạ Huyền quá.. không biết chị ấy có làm sao không? Cả đứa bé trong bụng chị ấy nữa..

Đáp lại cô chỉ là lời nói tuyệt tình của Khương Minh Nghiệp:

- Em không cần phải quan tâm đến cái loại đàn bà đó làm gì! Đứa bé trong bụng cô ta, không chừng là cốt nhục của một thằng nào đó bên ngoài, không liên quan gì đến anh!

Khương Minh Nghiệp khinh bỉ nói, chỉ cần nhắc đến cái tên "Tuyết Hạ Huyền" thì anh chỉ cảm thấy cả người như muốn bốc lửa, anh rất chán ghét người đàn bà vô liêm sỉ này!

Cô ta đúng là loại phụ nữ không có lòng tự trọng, lại dám nói ngiệt chừng trong bụng cô ta là máu mủ của anh!

Con của anh chắc chắn không phải là con của một người đàn bà xấu xí như vậy!

Huống hồ, khi sinh ra không biết là nó có bị mù giống cô ta hay không!

Mà Tuyết Hạ Vy nghe lời nói tuyệt tình của anh như vậy, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên nhưng nước mắt đã thấm đẫm bờ mi, khiến ai nhìn vào cũng phải động lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hận chị ta về mọi mặt!

Mà Khương Minh Nghiệp nhìn cô khóc thương tâm động lòng người như vậy cũng không nỡ, anh nhẹ giọng nói:

- Em không có lỗi gì hết, đây là anh yêu em, không phải lỗi của em, em đừng tự trách bản thân nữa, anh sẽ đau lòng!

Khuôn mặt Tuyết Hạ Vy lúc này ngập tràn hạnh phúc, cô ta dựa dẫm vào lồng ngực rắn chắc của Khương Minh Nghiệp, hưởng thụ sự ôn nhu của anh.

Đột nhiên nhớ đến cái gì đó, sắc mặt từ hạnh phúc lại bất chợt chuyển sang hốt hoảng, cô ta nhìn thẳng vào ánh mắt sâu không đáy của Khương Minh Nghiệp, sợ sệt nói:

-.. Chuyện của chúng ta.. em chưa có nói với ba mẹ em, em sợ ba mẹ sẽ giận em mất!

Trong lòng Tuyết Hạ Vy thực sự rất lo âu, cô biết việc này là một việc không đứng đắn, cướp chồng của chị gái mình là không đứng đắn nhưng không hiểu vì sao khi nhìn thấy vẻ mặt tràn ngập hạnh phúc của chị ta khi ở bên Khương Minh Nghiệp cô lại rất chán ghét, chán ghét cái vẻ mặt đó, cô biết, cô biết bản thân mình rất ác độc nhưng cô thật sự rất yêu Khương Minh Nghiệp, thật sự cô yêu anh rất nhiều, giữa tình yêu và tình thân, rốt cuộc cô cũng chọn tình yêu.

Cô rất ghét Tuyết Hạ Huyền, cô yêu thâm Khương Minh Nghiệp từ rất lâu, từ trước khi anh cưới chị ta nhưng vì có gì mà chị ta lại được hạnh phúc bên cạnh anh, được cưới anh, được làm bà Khương danh chính ngôn thuận còn cô thì lại là người ngoài cuộc, nhìn hạnh phúc của hai người họ?

Cô thật sự rất hận cái cảm giác nhìn người mình yêu cứ ân ái ái ái với chị gái của mình trước mặt mình.

Cô không cam tâm, mãi mãi không cam tâm, cô dùng đủ mọi cách, đủ mọi thủ đoạn, cố gắng quyến rũ được Khương Minh Nghiệp - anh rể của cô, để anh sa vào lưới tình của cô.. và rồi, cô thành công, thành công một cách mỹ mãn, thành công trong việc chia rẽ tình cảm vợ chồng mặn nồng của hai người họ, thành công làm kẻ thứ ba.. sai trái, cô biết bản thân mình sai trái, sai đường, sai lối ngay từ đầu nhưng cô rất hận Tuyết Hạ Huyền, cô rất hận chị ta, hận chị ta về mọi mặt!

Hận chị ta tại sao luôn được ba mẹ thương yêu, mọi người xung quanh ai cũng quý mến, họ dường như lãng quên luôn cả cô!

Hận chị ta lúc nào cũng giữ cái tính hiền lành đó! Cô hận chị ta tại sao chị ta lại xinh đẹp hơn cô, mỗi khi đi đâu ai cũng trầm trồ khen chị ta, hận chị ta tại

sao cái gì cũng tài giỏi hơn cô!

Cô thực sự rất hận cái cảm giác bản thân mình làm gì cũng không nhận được chú ý, mọi sự chú ý lúc nào cũng đổ dồn về phía chị ta, cô thật sự rất hận.

Nhiều lúc đi chung với chị ta, cô cứ cảm giác bản thân mình chính là một cái bóng đèn không hơn không kém! Đâu ai biết, cô thật sự rất cô đơn..

- Em đừng sợ, anh sẽ giải thích với ba mẹ.

- Cảm ơn anh, Minh Nghiệp! Ngày mai anh đưa em đi siêu âm được không? Em muốn biết đứa bé là bé trai hay bé gái!

Nhắc đến đứa bé trong bụng khuôn mặt Tuyết Hạ Vy không kìm được mà trở nên hạnh phúc. Cô ta thực sự rất mong chờ đứa bé này, dĩ nhiên, trong lòng cô mong đứa bé là bé trai hơn bé gái.

- Ừ, ngày mai anh sẽ đưa em đến bệnh viện thành phố siêu âm.

Trong lòng Khương Minh Nghiệp cũng không khỏi tò mò trong bụng là bé trai hay bé gái, kỳ thực, con nào cũng là con.

Trong lòng anh nghĩ rằng con nào cũng là con, con gái hay con trai cũng là con của mình nhưng còn có đứa bé kia, đứa bé bị anh cho là sau khi sinh ra sẽ bị mù, bị xấu xí, nó cũng là con của anh nhưng anh một chút cũng không hề để tâm đến nó, không hề để tâm đến cốt nhục, máu mủ của chính bản thân mình.

Anh không hề biết, chính mình đã tuyệt tình như thế nào.

Anh không hề biết, chính mình đã đem lại biết bao nhiêu là tổn thương cho người phụ nữ kia.

Anh cũng không hề biết, anh đã đem lại biết bao nhiêu là đau khổ, tủi nhục về tinh thần lẫn thể xác cho người phụ nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Là bé trai!

Ngày hôm sau, Khương Minh Nghiệp đưa Tuyết Hạ Vy đến bệnh viện lớn nhất thành phố để siêu âm.

Từ lúc đi vào bệnh viện tay của anh vòng qua eo cô không rời, khiến ai cũng phải ghen tị ngược nhìn.

*

Vừa đến phòng siêu âm, Khương Minh Nghiệp không hiểu vì sao cô lại không muốn anh vào phòng siêu âm cùng cô, kỳ thật, anh rất muốn vào đó để chứng kiến sinh linh bé bỏng trong bụng là bé trai hay bé gái.

Lần đầu tiên làm cha, anh cũng không tránh khỏi cảm giác bồi hồi.. là đứa con đầu tiên của anh..

Không đâu, đứa con đầu tiên của anh là đứa bé trong bụng của cô gái kia, đứa bé được anh cho là xấu xí, khi sinh ra sẽ bị mù giống mẹ của nó đó.. chẳng lẽ anh quên rồi sao?

Quên đi máu mủ ruột rà của mình sao? Anh tổn thương người con gái đó chưa đủ hay sao mà bây giờ lại tổn thương cả đứa bé còn chưa chào đời? Hai đứa bé đều là con của anh nhưng tại sao lại khác biệt như vậy, tại sao anh lại đối xử khác biệt như vậy?

*

Ở ngoài phòng siêu âm, Khương Minh Nghiệp đứng dựa lưng vào vách tường, hai đầu mày nhíu chặt, đôi cong ngơoi đen nhánh khẽ nheo lại, khuôn mặt tuần tú tràn ngập 1 ưu phiền.

Trong lòng có một loại cảm xúc.. nhưng anh lại không thể hình dung được đó là loại cảm xúc gì..

- Minh Nghiệp, là bé trai, là bé trai, con của chúng ta là con trai đó!

Tuyết Hạ Vy từ phòng siêu âm đi ra bên ngoài, khuôn mặt xinh đẹp cứ thế trở nên mừng rỡ, đôi mắt cũng đã ngăn ngăn nước nhìn Khương Minh Nghiệp, đứa bé, là bé trai!

Một sự hạnh phúc ngập tràn đang len lỏi trong cõi lòng của cô..

- Chúc mừng, chúc mừng!

Có một vài người phụ nữ đang ngồi ở hàng ghế dài đợi đến lượt họ siêu âm cũng không khỏi vui lây chúc mừng rồi rít, trong lòng chỉ thầm cầu nguyện đứa con của mình cũng là con trai giống cô gái này, con trai thì ai chẳng mong, họ cũng không ngoại lệ.

Khương Minh Nghiệp có phần ngạc nhiên khi nghe lời nói của Tuyết Hạ Vy, khoé môi muốn thốt lên gì đó nhưng lại thôi.

Là con trai sao? Con của anh là con trai sao? Con của anh với Hạ Vy...

Trong lòng rối cuộc là loại cảm giác gì đây?

Anh không thể nhìn nhận được cảm giác của chính mình ngay tại lúc này.. thật sự không thể nhìn nhận được..

Phải chăng là mừng rỡ, xúc động?

Ai trong hoàn cảnh này đương nhiên cũng phải mừng rỡ, nhưng trong lòng anh hình như có chút gì đó đượm buồn thì phải?

Anh cảm giác được trong lòng của chính mình không hề mừng rỡ như dự định, anh cứ ngỡ nếu biết đứa bé là bé trai thì anh sẽ vui mừng xúc động lắm chứ?

Nhưng không.. anh lại cảm giác được trong lòng của mình nặng trĩu..

Nặng trĩu..

Trong lòng có một chút là loại cảm giác nặng trĩu, một chút là loại cảm giác mừng rỡ vì đứa bé máu mủ của mình là con trai.. nhưng loại cảm giác nặng trĩu hình như đã xâm chiếm cõi lòng anh nhiều hơn là loại cảm giác mừng rỡ thì phải?

Có lẽ..

Tuyết Hạ Vy đương nhiên nhìn ra sự đượm buồn trong đôi mắt của anh, cô sầu lo hỏi:

- Anh không thích bé trai sao?

- Không.. anh thích, chỉ cần là con của chúng ta.. anh đều thích!

Khương Minh Nghiệp ôm eo Tuyết Hạ Vy, ánh mắt tràn ngập sự vui mừng cùng ôn nhu.. cái cảm giác nói dối trái tim của mình, thật sự không hề tốt chút nào!

Ánh mắt ôn nhu đó của anh, ánh mắt hạnh phúc đó của anh, nó cứ giống như là ép buộc..

Tuyết Hạ Vy chột nở nụ cười, chỉ là, đó không phải một nụ cười hạnh phúc.. mà là nụ cười âm u chết chóc..

Cô cũng không phải con cóc mà không nhận ra được sự khác thường trong ánh mắt của anh!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thiệt thòi

Hồi chuông điện thoại reo lên inh ỏi, Khương Minh Nghiệp nhú mày, lấy điện thoại từ túi quần ra.

- Khương Tổng, cô phiếu gấp chút bắt tắc.

Giọng nói của trợ lý Lưu ngập ngừng ở đầu dây bên kia.

- Được, tôi đến ngay!

Khương Minh Nghiệp gấp gáp nói với trợ lý Lưu ở đầu dây bên kia.

Cô phiếu công ty hiện tại đang gặp phải bắt tắc, anh phải đến ngay lập tức.

Anh quay sang, đau lòng Tuyết Hạ Vy bên cạnh, ánh mắt thập phần tự trách, nhẹ giọng an ủi:

- Em bắt taxi đi về được không? Công ty đang gấp chuyện, anh phải đến đó ngay.. ngoan!

Anh biết việc này rất thiệt thòi cho cô, huống hồ cô còn đang mang thai, để cô đi một mình là anh không tốt nhưng công ty hiện tại đang gặp phải khủng hoảng nghiêm trọng nặng nề, tình thế ép buộc anh phải đến đó ngay!

Trong lòng Khương Minh Nghiệp không ngừng tự trách bản thân.

- Vâng.

Tuyết Hạ Vy nhu thuận nghe theo, ánh mắt khẽ lóe lên một tia tinh quang, khuôn mặt xinh đẹp không hề mang theo một chút sự ủy khuất nào.

Đáng vẻ thực khiến người ta chỉ muốn được bao bọc che chở.

Nếu bây giờ anh đi, kế hoạch của cô ta đương nhiên sẽ được suôn sẻ hơn rất nhiều!

Ông trời đúng là giúp cô mà!

- Thiệt thòi cho em rồi! Thực xin lỗi!

- Không sao mà, anh đừng tự trách bản thân nữa, công ty vẫn là quan trọng nhất! Em bắt taxi về nhà cũng được, anh cứ đi giải quyết việc ở công ty đi!

Tuyết Hạ Vy bày ra vẻ mặt cảm thông, đáng vẻ thực giống một người vợ thương chồng.

Tuyết Hạ Vy cứ nhu thuận nghe theo sự sắp đặt của mình như vậy Khương Minh Nghiệp càng tự trách bản thân mình hơn.

Anh dịu dàng đặt lên má cô một nụ hôn nhẹ thay cho lời xin lỗi.

- Anh đi đây!

- Vâng!

Một người phụ nữ thấy Khương Minh Nghiệp vừa đi liền quay sang nhìn Tuyết Hạ Vy cười cười:

- Cô thật tốt số nha! Có người chồng thương yêu mình như vậy.. tôi thật ghen tị quá đi mất! Aiz!

Tuyết Hạ Vy ngượng ngùng, nụ cười đắc thắng trên khoé môi ngày càng nồng đậm, bàn tay không tự chủ lại xoa xoa vuốt ve vùng bụng có hơi nhô lên của mình.

Tuyết Hạ Vy đi về phía thang máy của bệnh viện, sau khi cửa thang máy mở ra, cô từng bước tiến về căn phòng..

Mở cửa..

Tuyết Hạ Huyền đang nằm thẫn thờ trên giường bệnh, tay cô không ngừng vỗ về vùng bụng như là an ủi đứa bé trong bụng.

Khoé môi không tự chủ lộ ra một nụ cười hạnh phúc hơn bao giờ hết..

Con yêu của mẹ! Thiệt thòi cho con rồi!

Không còn nhìn thấy? Xấu xí sao? Rốt cuộc cũng chỉ là về bên ngoài thôi!

Cái mẹ cần chính là con, mẹ không cần gì khác ngoài con cả! Con yêu!

Mẹ tin rằng, bằng tình yêu mẹ dành cho con, mẹ sẽ cảm nhận được khuôn mặt của con.. cho dù, mắt mẹ không còn nhìn thấy được..

Con hãy luôn nhớ rằng, dù như thế nào mẹ cũng sẽ ở bên cạnh, an ủi con, săn sóc cho con, đứa bé thiệt thòi này!

Cha sao? Mẹ sẽ vừa làm mẹ cũng sẽ vừa làm cha của con! Được không, con yêu?

Mẹ yêu con nhiều lắm, nhiều hơn cả sinh mệnh của mẹ nữa..

Thế nên, đừng bỏ mẹ đi!

*

"Cạch"

Đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, trong lòng Tuyết Hạ Huyền dâng lên một dự cảm bất an xen lẫn sợ hãi.. từ lúc đôi mắt không còn nhìn thấy, dường như chỉ cần một tiếng động nhỏ thôi cô cũng có cảm giác bất an.. bởi vì cô sợ rằng có người sẽ đem con của cô đi mất!

Tiếng mở cửa này làm tim Tuyết Hạ Huyền bắt gặp đập mạnh, tay cô ôm chặt vùng bụng, khuôn mặt có hơi tái đi.

- Tôi có ăn thịt chị đâu mà chị lại sợ tôi đến vậy? Thực đúng là đàn bà nhu nhược!

Tuyết Hạ Vy chán ghét nhìn khung cảnh trước mặt, cái gì mà lại ôm bụng khur khur như vậy?

Khuôn mặt lại sợ hãi như vậy? Chị ta sợ rằng cô sẽ ăn thịt chị ta hay sao? Thực đúng là đàn bà yếu đuối!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Tôi hận chị còn không hết!

- Hạ Vy... là em sao?

Tuyết Hạ Huyền nghi hoặc hỏi.

- Là tôi, hôm nay tôi đến đây, chính là muốn giết chết chị đó! Người đàn bà ngu xuẩn!

Tuyết Hạ Vy chán ghét nhìn Tuyết Hạ Huyền, không ngần ngại mà nói ra ý định của chính mình.

- Em... sao lại muốn giết chị? Chị là chị của em mà, Hạ Vy? Hạ Vy, em là đang nói đùa có phải không?

Cả người Tuyết Hạ Huyền chợt trở nên cứng đờ, Hạ Vy hình như là đang nói đùa thì phải?

Đúng vậy, em ấy là đang nói đùa mà! Không đời nào em ấy lại muốn giết cô!

- Chị thật là ngu ngốc! Tôi chưa từng thấy ai ngu ngốc như chị vậy! Nghe cho rõ đây, tôi đến đây chính là muốn giết chết chị, cả cái đứa nghiệt chủng trong bụng của chị nữa, chị gái thân yêu à!

Tuyết Hạ Vy cảm thấy càng nhìn người phụ nữ này cô càng thêm chán ghét!

Tại sao chị ta lại ngu ngốc đến như vậy? Hay là chị ta đang giả vờ giả vịt?

Ý tứ trong lời nói của cô rất rõ ràng, chị ta không hiểu hay là không muốn hiểu?

- Không! Không phải như vậy! Em làm sao lại muốn giết chị và con của chị được! Đó là cháu của em, em không đời nào nhẫn tâm giết chết cháu của mình và chị gái của mình! Đúng không? Hạ Vy, em thật biết đùa mà!

Tuyết Hạ Huyền cố gắng áp chế một cỗ bất an đang trào dâng trong lòng mình, cô một mực cho rằng Tuyết Hạ Vy đang nói đùa.

- Đùa? Nực cười! Chị nói rằng tôi sẽ không đời nào giết chị sao? Sau bao nhiêu chuyện chị gây ra cho tôi mà tôi lại dễ dàng bỏ qua cho chị sao? Hừ, chị đừng quá đề cao bản thân của chính mình như vậy! Ha ha, chị quả là người đàn bà ngu xuẩn mà!

Nói đến đây, Tuyết Hạ Vy chợt cười lớn.

- Tôi hận chị còn không hết nữa là, khi nhìn thấy khuôn mặt của chị tôi càng thêm chán ghét!

- Hận? Hạ Vy, tại sao em lại hận chị?

Nghe Tuyết Hạ Vy nói, Tuyết Hạ Huyền chỉ cảm thấy thần trí mơ hồ không rõ.

Hận?

Hạ Vy, tại sao lại hận cô?

- Muốn biết lý do vì sao tôi lại hận chị chứ gì? Tốt thôi.

Khóe môi Tuyết Hạ Vy chợt nở nụ cười, tay nắm chặt lại.

- Từ nhỏ, chị đã dành được tình yêu thương của ba mẹ nhiều hơn tôi, đôi lúc tôi còn cảm thấy bản thân mình quá dư thừa khi ở trong căn nhà đó, tôi cảm thấy, chị là con ruột của họ, còn tôi, có lẽ là được họ nhặt từ cái xô bẩn thiu nào không chừng. Chị học giỏi hơn tôi, điểm lúc nào cũng cao hơn tôi, luôn

được mọi người xung quanh yêu mến, là trung tâm của sự chú ý. Còn tôi, không khác gì một cái bóng đèn! Chưa hết, đó chỉ mới là lúc nhỏ, khi lớn lên, vì có gì? Vì có gì mà người đàn ông tôi yêu lại về tay chị, lại làm chồng của chị? Tôi yêu anh ấy trước chị cơ mà! Chị có biết không? Khi ấy, tôi quả thực rất đau khổ, đau khổ khi nhìn thấy hai người lúc nào cũng tình cảm mặn nồng với nhau công khai như vậy! Nhìn cái cảnh đó, tim của tôi như muốn xé nát ra!

Tuyết Hạ Vy chợt nở nụ cười, ánh mắt thâm sâu khó lường.

- Tôi lúc ấy đã tìm mọi cách để quyến rũ Minh Nghiệp, tất nhiên, tôi đã thành công nữ mãn, và chị là người thua thảm hại! Ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tất cả là vì đôi mắt của chị!

- Chị gái thân yêu à! Ông trời đã rất ưu ái chị đó, tất cả những gì tốt đẹp đều trao hết cho chị.. nhưng hiện tại, thời thế đã khác rồi.

Nói đến đây, Tuyết Hạ Vy đột nhiên cười, nụ cười của sự thắng lợi.

- Không, không phải là khác, mà là thay đổi, thời thế hiện tại đã thay đổi hết cả rồi! Ông trời bây giờ đã ưu ái tôi hơn! Tôi không những lấy lại được người đàn ông mình yêu mà còn mang trong mình giọt máu của anh ấy nữa kia, đứa bé đã được hai tháng rồi.. còn chị, thua triệt để, chẳng còn gì ngoài cái nghiệt chủng kia! Chị cứ yên tâm, cái nghiệt chủng đó sớm muộn gì cũng mất ngay mà thôi! Chính tay tôi sẽ giết chết nó!

Từng lời mà Tuyết Hạ Vy nói như đâm thẳng vào tim cô, nước mắt len lỏi ở khóe mi, cô đau lòng hỏi Tuyết Hạ Vy.

Em ấy tại sao lại làm cho đôi mắt của cô mù lòa, tại sao lại làm cho khuôn mặt của cô bị biến dạng?

- Hạ Vy, em có thể cho chị biết vì sao em lại tạt axit vào mắt chị, làm chị phải sống trong cảnh mù lòa, có được không?

- Chị muốn biết tại sao tôi lại làm cho mắt chị bị mù sao? Tại sao tôi lại làm cho khuôn mặt của chị bị biến dạng sao? Tốt thôi!

Ánh mắt Tuyết Hạ Vy chợt dấy lên một lớp sương mù đen đặc, cô nở nụ cười, nụ cười này Tuyết Hạ Huyền chưa từng thấy hé trên môi cô bao giờ.. đó là.. nụ cười có một chút bi ai.. có một chút thương tâm.

- Từ lúc nhỏ, mẹ thường nói đôi mắt của chị làm cho ai vừa nhìn vào liền có cảm tình, liền có cảm giác muốn bao bọc che chở, đôi mắt của sự thuần khiết, trong sáng, trong suốt như những giọt nước tinh khiết không hề nhiễm một vết bụi trần, xinh đẹp như làn mây trắng tinh thơ mộng sắc vị, mẹ nói, đôi mắt ấy như viên pha lê thuần khiết long lanh, nó chính là điểm nhấn trên khuôn mặt của chị, sau này chắc chắn ai cũng sẽ phải điều đồ vì đôi mắt tinh xảo như thiên thần ấy. Mẹ nói quả thật không hề sai, vừa vào trường học cấp ba, không có ngày nào chị không nhận được thư tỏ tình của các chàng trai khối trên, khối dưới và cả những chàng trai cùng khối nữa.. đó đều là những chàng trai có dung mạo tuấn tú phi phàm, không những vậy, gia thế lại còn rất hiển hách, là con cháu của những người tai to mặt lớn.. tôi lúc ấy quả thực rất ghen tị, khi nhìn thấy chị cầm những bức thư tình lãng mạn ấy, tôi luôn tự hỏi tại sao mình lại chẳng một lần được nhận nó? Còn chị thì ngày nào cũng nhận được nó, trên dưới mười bức.. tôi luôn ngược nhìn nó một cách thêm thườn.. tôi luôn tự ti với bản thân, tôi thì chẳng có được gì, còn chị cái gì cũng được có, ông trời quả thật không có chút công bằng đối với tôi mà.. không, không dừng lại ở những bức thư tình lãng mạn, chị còn được nhận quà, nào là socola, bánh kẹo, gấu bông, những món trang sức hàng hiệu quý giá đắt tiền.. điều mà tôi không ngờ rằng, chị lại đem những thứ đó trao lại hết cho tôi.. chị đang cố tỏ ra mình là người tốt bụng sao? Tôi không cần, không cần sự tốt bụng giả dối đó của chị, không cần chị phải thương hại tôi! Chị nghe rõ chưa, Tuyết Hạ Huyền, đừng làm bộ làm tịch trước mặt tôi nữa, tôi không muốn chị thương hại tôi, chị đã nghe rõ chưa! Tôi hận chị! Tôi ghét chị! Hãy lột bỏ ngay cái bộ mặt hồ ly tinh giả tạo chuyên đi quyến rũ đàn ông của chị đi, tiện nhân! Đôi mắt của chị, tất cả là vì đôi mắt của chị hết! Đôi mắt của sự thuần khiết trong trẻo như viên pha lê.. khi nhìn vào tôi chỉ muốn làm cho nó không nhìn thấy được càng sớm càng tốt! Rốt cuộc ngày đó cũng đã đến, chị đã mù lòa, ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 24: Nhấn tâm

Tuyết Hạ Huyền chỉ cảm thấy cả người tê rần, hít thở không thông, cả tế bào trong cơ thể cô như ngưng hoạt động khi nghe Tuyết Hạ Vy nói, từng chữ, từng lời rành mạch đâm sâu vào đáy tim cô, nước mắt không tự chủ rơi ra từng giọt thương tâm.

Ra là vậy, ra là Hạ Vy chán ghét cô, Hạ Vy hận cô..

Vì cô nhận được nhiều thư tỏ tình của những chàng trai cùng khối, khối trên, khối dưới..

Vì cô liên tục nhận được quà.. nào là sô cô la, gấu bông, bánh kẹo, những món trang sức quý giá đắt tiền..

Vì cha mẹ thương yêu cô nhiều hơn em ấy..

Vì cô luôn là tâm điểm của sự chú ý, còn em ấy thì không một ai để tâm..

- Khóc à? Chị thật biết giả vờ, chị có khóc đến chết tôi cũng không có thương hại chị đâu! Đồ tiện nhân! Chị đi chết đi..

Tuyết Hạ Vy như một người điên bị kích thích, điên cuồng lao về phía Tuyết Hạ Huyền, đẩy mạnh cô từ trên giường xuống mặt đất lạnh lẽo.

- A!

Tuyết Hạ Huyền thê thảm hét to một tiếng, căn bản cô hiện tại đã mù loà nên không hề đề phòng, liền ngã nhào xuống mặt đất, chỉ biết theo bản năng mà lấy hai tay ôm chặt vùng bụng hơi nhô ra, bảo vệ nó mặc cho cả người mình có đau cỡ nào.

Không quá lâu sau, cơn đau áp chế cứ thế ập xuống người Tuyết Hạ Huyền, cơn đau như muốn xé nát cả người cô ra làm nhiều mảnh, cô thậm chí còn có thể cảm nhận được, phía dưới phần đùi hơi ươn ướt, mùi máu tanh nồng đậm nhanh chóng xộc mạnh vào mũi.

Nỗi lo sợ không ngừng dấy lên trong đại não Tuyết Hạ Huyền, trong đầu cô bây giờ chỉ còn đọng lại một ý nghĩ!

Phải nhanh chóng gọi bác sĩ cứu lấy sinh linh nhỏ bé này, đứa bé này mà có mệnh hệ gì thì cô có sống cũng vô nghĩa!

Mặc kệ cơn đau hành hạ chính mình từng đợt từng chút, mặc kệ mình là người mù loà, mặc kệ mắt của mình không còn nhìn thấy, Tuyết Hạ Huyền khó khăn đứng dậy đi về phía cửa phòng bệnh, khoé môi khó khăn thốt lên vài tiếng:

- Bác sĩ.. bác sĩ.. cứu con của tôi..

Tuyết Hạ Huyền còn chưa kịp đi ra đến cửa liền bị một vật mạnh mẽ đâm vào phía sau, tiếng vật thủy tinh va chạm xuống mặt đất rõ to, cô chỉ cảm thấy, bản vai của mình có gì đó ươn ướt, dường như, là máu..

Tuyết Hạ Vy chạy nhanh về phía cô, hai mắt chỉ toàn một màu đỏ thẫm u ám, một màu hận thù, một màu căm ghét.

- Chị muốn trốn sao?! Đừng mơ tưởng!

Nói xong liền đưa tay bóp lấy cổ Tuyết Hạ Huyền tới tấp.

Tuyết Hạ Huyền dường như thở không ra hơi, cô nhìn khuôn mặt chỉ còn sự thù hận che mờ của Tuyết Hạ Vy, đau lòng rặn ra từng chữ:

- A.. Hạ Vy.. em.. thật.. nhẫn.. tâm!

- Ha! Bây giờ chị mới biết sao?! Tôi còn có thể nhẫn tâm hơn nữa kia..

Tuyết Hạ Vy chợt cười khẩy, lực đạo trên tay ngày càng tăng nhanh không hồi kết.

Tuyết Hạ Huyền rốt cuộc cũng không chịu nổi, cô buông xuôi, gục mặt ngất đi, chỉ là, tay vẫn như cũ đặt ở vùng bụng, khoé mắt vẫn còn vẫn vương vấn vài giọt lệ thương tâm, gương mặt không còn một chút huyết sắc, cứ như người chết.

Tuyết Hạ Vy nhìn người phụ nữ đang nằm yên ắng trên mặt đất, tay ôm chặt vùng bụng, cô hừ lạnh một tiếng, sau đó liền vô tình đóng chặt cánh cửa lại rồi phui tay bỏ đi, mặc cho người phụ nữ ấy máu me bết bết khắp người.

- Hừ!

Máu phía dưới chân Tuyết Hạ Huyền không ngừng tuôn ra, ngày càng nhiều.. loang lổ.

*

- Anh hai, hình như.. đó là máu!

Cảnh Hạ Kiều nghi hoặc nhìn phía cánh cửa có một vài vệt máu loang lổ, cô nhìn Cảnh Thiệu Đình hỏi.

- Là máu!

Cảnh Thiệu Đình không nhanh không chậm đáp lời.

- Anh hai, vào cứu người thôi!

Cảnh Hạ Kiều nghe vậy liền kéo lấy cánh tay anh đi vào phòng bệnh.

Đôi mày anh tuấn của Cảnh Thiệu Đình chột nhứ lại.

Cả hai người đều bị khung cảnh trước mặt dọa sợ, ngay cả một người trầm tĩnh âm đạm như Cảnh Thiệu Đình cũng phải kinh ngạc.

Một người phụ nữ, tóc tai bù xù, cả người bê hết máu me, khuôn mặt có một vết sẹo to loang lổ, đôi mắt nhau nhuốt kinh tởm, cả thân ảnh nằm quằn quại trên mặt đất, tay vẫn ôm khư khư chặt chẽ lấy vùng bụng như sợ nó mất đi lực nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Quá đổi ngu ngốc

- Đứa bé không còn giữ được nữa, làm cái nghề này tôi đã chứng kiến biết bao nhiêu cảnh thương tâm nhưng hoàn cảnh của cô gái này thật sự rất éo le a, đôi mắt mù loà, dung nhan bị biến dạng, bây giờ đứa bé trong bụng lại bất chợt ra đi, không biết là cô gái này có đủ mạnh mẽ để vượt qua mọi chuyện hay không!

Vị bác sĩ trung niên chột lác đầu, khề thờ dài ngoa ngán một hơi, ông trời quả thật biết cách trêu người!

Cảnh Hạ Kiều đáy mắt không không chế khỏi một tầng hơi nước, cô vốn là kiểu người nhạy cảm, vậy nên, vừa nghe vị bác sĩ này nói sơ qua, cô liền hiểu được hoàn cảnh của cô gái này đáng thương đến nhường nào..

Đáy mắt Cảnh Thiệu Đình chột lóe lên một tia dao động.

*

Hai người vừa đi vào phòng bệnh, liền nghe được tiếng nói yếu ớt của người con gái vọng ra.

- Các người đã cứu tôi sao?

- Đúng vậy.

Cảnh Hạ Kiều không chút do dự đáp lời.

- Đứa bé có phải đã mất rồi không?!

- Đúng vậy.. đã mất rồi.

Cảnh Hạ Kiều áp úng nhìn Tuyết Hạ Huyền, chỉ thấy sắc mặt cô cơ hồ như việc đứa bé mất chính là sự việc không thể tránh khỏi.

- Lẽ ra các người không nên cứu tôi, cứ để tôi chết đi cho xong, không còn đứa bé tôi có sống cũng như là chết thôi!

Tuyết Hạ Huyền thương tâm nói, đứa bé mất đi, cô sống trên đời cũng giống như là vô nghĩa!

- Các người tránh ra! Tôi muốn chết!! Để tôi chết đi!

Vừa nghĩ đến việc đứa bé chỉ cô đơn một mình nơi tuổi vàng, tâm tình Tuyết Hạ Huyền chợt kích động, cô la hét ầm ĩ.

- Hạ Kiều, em ra ngoài một lát, để anh nói chuyện với cô ta!

Cảnh Thiệu Đình nhìn Cảnh Hạ Kiều, điềm đạm nói.

Cảnh Hạ Kiều nghe anh nói vậy liền tự giác lui ra ngoài, để lại không gian riêng tư cho hai người.

- Không có đứa bé cô sẽ sống không được sao?! Đáng lẽ ra, không có đứa bé cô càng phải sống tốt hơn!

Cảnh Thiệu Đình nhìn Tuyết Hạ Huyền, đôi môi bạc mỏng mạnh mẽ phun ra vài chữ.

- Làm sao mà sống tốt hơn được đây.. đứa bé như là nguồn sống để tôi sống tiếp.. vậy mà bây giờ.. anh nhìn xem, tôi chẳng còn gì cả.. vừa mù loà, lại vừa xấu xí!

Tuyết Hạ Huyền cười một tiếng đầy tự giễu, đứa bé là nguồn sống của cô, nó mất đi thì ý niệm duy nhất trong đầu cô chính là chết!

Con của mẹ, con thật sự rất thiệt thòi, bị cha của chính mình vứt bỏ, nay lại bị di ruột của mình hãm hại..

Cảnh Thiệu Đình nghi hoặc nhìn cô, chỉ có thể là bị hãm hại mới ra nông nổi như thế này.

- Cô bị hãm hại sao?

- Đúng vậy, tệ hơn là bị chính em gái ruột của mình hãm hại! Ha!

Tuyết Hạ Huyền chợt cười khẩy, cô bị chính người có cùng máu mủ hãm hại ha ha!

- Cô nên tiếp tục sống tốt để trả thù chứ cô gái!

Cảnh Thiệu Đình bất chợt nở nụ cười thần thần bí bí.

- Thù hận sao?! Quả thực, tôi luôn đối tốt với cô ta cơ mà?! Vì có gì cô ta lại dùng mọi thủ đoạn cướp chồng của tôi, làm tôi phải sống trong cảnh mù loà, làm khuôn mặt của tôi bị biến dạng.. còn nhẫn tâm giết chết cháu ruột của mình! Tôi lúc đó đúng thật quá đối ngu ngốc mà! Bị em gái ruột của mình đâm một nhát sau lưng mà chẳng hề hay biết, nhưng bây giờ nói còn có thể làm được gì nữa? Mắt tôi cũng không thể nhìn thấy, khuôn mặt không thể khôi phục lại như ban đầu, con của tôi cũng không thể sống lại!

Tuyết Hạ Huyền vẫn luôn không hiểu, cô vẫn đối với Tuyết Hạ Vy rất tốt, chẳng phải những món đồ trang sức, gấu bông, sô cô la, đồ ăn.. cô nhận được đều trao lại hết cho cô ta hay sao?

Vì có gì lại cướp đi người đàn ông cô yêu, vì có gì lại làm cho đôi mắt của cô bị mù loà, vì có gì lại làm cho khuôn mặt cô ở trở nên xấu xí kinh tởm, vì có gì lại nhẫn tâm giết bỏ con của cô, cũng là cháu ruột của cô ta?

Rốt cuộc là vì có gì?

- Tôi có thể giúp cô!

Cảnh Thiệu Đình nghe cô kể lại sự việc, tâm có phần hơi dao động, sau đó liền nhanh chóng tiếp lời.

- Giúp?!

Tuyết Hạ Huyền nghi hoặc hỏi lại, anh ta muốn giúp cô?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Không chút phòng bị

- Đúng, tôi sẽ giúp cô trả thù!

Cảnh Thiệu Đình chắc nịch nói, anh không hiểu vì sao, chính mình lại bị cô gái này thu hút..

Quả là nực cười, khuôn mặt cô gái này xấu xí như vậy, đôi mắt nhau nhuốm như vậy, thế mà anh lại bị thu hút mê hoặc..

Phụ nữ anh không thiếu, siêu sao, người mẫu trong giới showbiz đều sở hữu dung nhan tuyệt sắc khuynh thành, đáng người mỹ miều, nhưng, anh lại không để tâm đến..

Thay vào đó lại để tâm đến một cô gái mù loà xấu xí như thế này..

Nhưng anh không quan trọng về vẻ bề ngoài, anh bị thu hút bởi tâm lòng chân thành, bởi trái tim đẹp đẽ của cô gái này..

Mặc dù hiện tại, cô gái này rất xấu xí nhưng anh vẫn nhìn nhận ra được, ngũ quan của cô gái này thập phần tinh xảo, ắt hẳn lúc trước là một giai nhân khuynh thành!

- Anh thật giỏi nói đùa, mắt tôi bị mù, chẳng thấy gì thì làm cách nào mà trả thù được đây?

Tuyết Hạ Huyền nói, cô hiện tại đã mù loà thì trả thù bằng cách nào đây?!

- Những việc đó tôi sẽ giải quyết, cô không cần phải quan tâm!

Cảnh Thiệu Đình nhàn nhã trả lời.

- Tôi thật sự nghi ngờ ý tốt của anh, chẳng lẽ khi không mà anh lại chịu giúp tôi sao?

Trong lòng Tuyết Hạ Huyền chợt dấy lên một tia nghi hoặc.

- Đương nhiên là có điều kiện, nhưng hiện tại cô chẳng có gì để làm điều kiện cả, đến khi nào thích hợp, tôi sẽ nói ra điều kiện.

Tuyết Hạ Huyền cuộn chặt tay, cô vẫn chưa hề nghĩ đến ý niệm trả thù hai con người đó..

Nghĩ lại, khi đó cô quả thực rất ngu ngốc, bị hai người họ phản bội ngay từ đầu mà vẫn không hề có một chút phòng bị..

Chính vì không có chút phòng bị nào nên đưa bé cứ thế bỏ cô mà đi, cô cứ thế không còn nhìn thấy ánh nắng mặt trời, cứ thế mà dung nhan tuyệt sắc nay lại chẳng khác gì quỷ dữ!

Khương Minh Nghiệp - người cô yêu sâu đậm, nhấn tâm quay lưng ruồng bỏ cô, ruồng bỏ cả chính máu mủ ruột thịt của mình, luôn miệng gọi nó là nghiệt chủng, luôn miệng nói rằng đứa bé sẽ bị mù loà giống cô, sẽ xấu xí giống cô..

Tuyết Hạ Vy - em gái của cô, người đã nhấn tâm làm cô phải sống trong cảnh mù loà, làm cho dung nhan của cô bị hủy hoại không khác gì quỷ dữ, người đã ác độc đến mức, giết cả cháu của mình..

Đứa bé của cô được hai tháng tuổi, đứa bé của Tuyết Hạ Vy được hai tháng tuổi.. Khương Minh Nghiệp, tôi thật sự rất khâm phục anh đó!

Tuyết Hạ Vy, tôi không muốn phải hận cô nhưng chính là do cô bức tôi, là do cô bức tôi đến bước đường cùng!

Khương Minh Nghiệp, tôi đã từng yêu anh, yêu đến cuồng si, yêu đến ngây đại nhưng đổi lại thì, tôi đã được gì?

Đổi lại là những lời sỉ vả, những lời dă kích, những lời châm chọc..

Bây giờ trái tim của tôi đã lạnh lẽo rồi, thay vào cái tình yêu non nớt đó chính là một loại hận thù sâu sắc..

Tôi không muốn hận các người, là các người bức tôi, các người đã rõ chưa?!

Cha mẹ, xin lỗi hai người, đừng trách con..

Là do chị không biết giữ chồng mà thôi! Đàn bà ngu ngốc!

Ngay cả người đàn ông của mình cũng giữ không được, là do chị quá ngu dốt, đừng trách tôi! Chị xem bây giờ chồng của chị đã về tay tôi rồi này, ha ha ha!

Là tôi thì đã làm sao chứ! Tôi quyến rũ hơn chị, hấp dẫn anh ấy hơn chị, còn chị thì chẳng được cái thá gì! Vô dụng! Ngay cả người đàn ông của mình cũng không giữ được! Ngu ngốc!

Khóc à? Chị thật biết giả vờ, chị có khóc đến chết tôi cũng không có thương hại chị đâu! Đồ tiện nhân! Chị đi chết đi..

Tôi không còn yêu cô nữa, nhìn thấy khuôn mặt của cô chỉ làm tôi cảm thấy chán ghét! Bần tiện!

Cô đúng là ngu ngốc mà! Cô nghĩ dùng mấy cái trò trẻ con này sẽ qua mắt được tôi sao? Cô nghĩ hiện tại cô có thai thì sẽ thay đổi được quyết định của tôi sao? Cô nghĩ tôi sẽ không ly hôn với cô sao? Ha ha!

Cô đã sai lầm rồi! Đứa bé trong bụng cô chắc gì đã là con của tôi! Không chừng cô đã gian dâm với thằng nào bên ngoài! Với lại... nếu sinh đứa bé ra, không chừng nó sẽ dị tật giống mẹ của nó mất! Không chừng nó sẽ bị mù giống như cô vậy đó! Cô nghĩ tôi sẽ chấp nhận đứa bé này hay sao?

Hận thù được này sinh từ những sự thương tổn qua lớn chẳng có cách tháo gỡ, đau lòng hơn, sự tổn thương đó lại do chính người mà mình hết mực thương yêu đem lại.

Khương Minh Nghiệp, Tuyết Hạ Vy, từ từ, tôi sẽ làm cho các người phải nếm thử tư vị của sự đau khổ là như thế nào a!

Con, mẹ sẽ không chết, sẽ ở đây, sống tốt để báo thù cho con, đứa trẻ tội nghiệp!

Khoé môi vô thức nhếch lên, đáy mắt chỉ còn dư lại tư vị hận ý nồng đậm.

*

Tại một nơi khác.

- Lâm Nhược Phi, rốt cuộc thì cô cũng đã chết, tôi thật sự rất hả dạ, đừng nên trách tôi, là do cô không biết điều mà cướp anh Tư Vũ khỏi tay của tôi

mà thôi!

*

Hôm sau, Tuyết Hạ Huyền cùng Cảnh Hạ Kiều và Cảnh Thiệu Đình bước lên máy bay, rời xa nơi mà đã gây ra cho cô không biết bao nhiêu thương tổn, không biết bao nhiêu đau đớn, cũng không biết bao nhiêu tủi nhục, về mặt tinh thần lẫn thể xác!

Khương Minh Nghiệp, Tuyết Hạ Vy, tôi sẽ trở lại sớm thôi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Hận thù tích lũy

Sáu năm sau.

Anh Quốc, thủ đô Luân Đôn.

*

Ánh mắt Tuyết Hạ Huyền sắc bén nhìn khuôn mặt của chính mình trong gương, nước da trắng nõn, hàng mi kép càng tăng sức hút cho đôi mắt kinh diễm quyến rũ, chiếc mũi cao dọc dừa, nhỏ gọn, đôi môi căng mọng đỏ tươi quyến rũ, tổng thể, hoàn hảo!

Phải, đây là cô, là Tuyết Hạ Huyền, là người bị mù loà hai mắt, là người có khuôn mặt không khác gì quỷ dữ..

Nhưng.. đó là chuyện của sáu năm trước.. đương nhiên.. chuyện của sáu năm trước là của sáu năm trước, chuyện của sáu năm sau lại càng khác biệt hơn bao giờ hết.

Sáu năm trước, cô xấu xí, mù loà.

Sáu năm sau, cô xinh đẹp, cô đã có thể nhìn thấy ánh nắng mặt trời, cô đã có đủ khả năng để trả, thù!

Cảnh Thiệu Đình, anh ấy rất tốt, đối với cô rất tốt, cô trong lòng vẫn luôn luôn cảm kích, thậm chí, cô vẫn luôn cảm kích anh cả đời này kiếp này.

Cảnh Thiệu Đình sáu năm trước đã đi tìm vị bác sĩ lừng danh Ande, ông ấy là vị bác sĩ tài giỏi, không ai là chưa từng nghe qua danh tiếng, những cuộc phẫu thuật qua tay ông ấy đều là thành công ngoài sức tưởng tượng.

Tuyết Hạ Huyền và phải trường hợp không thể ghép được giác mạc thông thường do mắt không còn tế bào nguồn nuôi dưỡng, có lẽ là do lượng axit trước đó cô bị Tuyết Hạ Vy tạt quá nhiều.

Ghép giác mạc Kpro chính là giải pháp cuối cùng cũng là giải pháp duy nhất cho cô.

Ông trời quả thật không phụ lòng người, ghép giác mạc Kpro mặc dù rủi ro khá cao nhưng có lẽ Tuyết Hạ Huyền chính là trường hợp ngoại lệ, cuộc phẫu thuật diễn ra rất suôn sẻ và thành công ngoài ý nghĩ của vị bác sĩ Ande.

Thế là bước đầu tiên đã hoàn thành, đôi mắt của Tuyết Hạ Huyền đã được nhìn thấy.

Khuôn mặt của Tuyết Hạ Huyền vốn có một vết sẹo to do axit, nhưng đó chỉ là một vết sẹo, không mấy loang lổ ra hết cả khuôn mặt, cũng không hề cắm rễ quá sâu nên rất dễ chữa lành.

Chủ yếu lượng axit đó đều vào hết đôi mắt của cô.

Cảnh Thiệu Đình lúc ấy đưa cô đến trung tâm thẩm mỹ viện LQue's lớn nhất Anh Quốc, công nghệ tiên tiến, máy móc hiện đại, nhân viên chuyên nghiệp, họ đã dùng thủ thuật chuyên nghiệp cắt bỏ lớp sẹo trên gương mặt Tuyết Hạ Huyền, lấy da ở những vùng lành lặn cấy vào những vùng sẹo.

Sau đó là đến thao tác vá da, thu nhỏ các phần sẹo lớn bằng những mũi khâu thẩm mỹ.

Khoảng chừng hai tháng sau, vết sẹo đó biến mất không còn một vết tích.

Khuôn mặt của Tuyết Hạ Huyền vốn dĩ rất xinh đẹp, khi ấy chỉ vì đôi mắt bị mù và vết sẹo ấy mà nhìn có hơi quý dị, bây giờ vết sẹo đã biến mất, đôi mắt đã sáng trở lại, cô đẹp không khác gì lúc trước, có lẽ còn đẹp hơn lúc trước rất nhiều.

Trải qua sáu năm, vẻ đẹp ấy ngày càng nảy nở, ngày càng quyến rũ, mặn mà hơn rất nhiều.

Đúng như điều Tuyết Hạ Huyền nghĩ, gia thế của Cảnh Thiệu Đình thực sự không tầm thường.

Cảnh Thiệu Đình là chủ tịch của AMQ, là công ty sản xuất vũ khí hàng đầu thế giới.

AMQ xâm nhập phần lớn thị trường vũ khí toàn cầu. Công ty tuyển dụng khoảng hai trăm nghìn nhân viên, lợi nhuận gần bốn mươi tỷ USD trong một năm.

Ngoài ra, AMQ còn đóng nhiều tàu chiến cho hải quân Hoàng gia Anh.

Khi ấy, người đầu tiên sau khi phẫu thuật giác mạc xong mà cô nhìn thấy chính là anh.

Anh thực sự rất điển trai, khuôn mặt góc cạnh như tạc tượng, sống mũi cao thẳng, đôi môi bạc mỏng ẩn chứa một chút sự lạnh lùng.

Người thứ hai cô nhìn thấy là Cảnh Hạ Kiều, em gái của anh, cô ấy thật sự rất tốt bụng lương thiện, ngày đó nếu cô ấy không phát hiện vết máu loang lổ ấy thì cô có lẽ đã xuống suối vàng rồi.

Trong sáu năm này, cô cũng đã học được chút ít võ thuật để phòng thân, cũng đã học được cách sử dụng súng.

Sáu năm, không quá ngắn cũng không quá dài, đủ để thay đổi một con người nhu nhược yếu đuối thành một con người mạnh mẽ.

Sáu năm, không ngừng làm cho hận thù tích lũy nhiều hơn, nó không ít đi mà ngày càng lan tràn.

Sáu năm nay cô nhận nhin đã quá đủ!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đứa bé đáng thương

Tuyết Hạ Huyền thất thần nhìn ngôi mộ trước mặt, chỉ cảm thấy tim như thắt lại từng đợt, những giọt nước mắt long lanh không kịp thấm được mà rơi lã chã trên khuôn mặt kính điểm.

Con của mẹ..

Đã sáu năm rồi.. nếu ngày đó con còn giữ được, bây giờ không chừng đã chập chững năm tuổi.. cũng đã sắp vào lớp một..

Tiếc là không thể, đứa bé đáng thương..

Bà vai gầy gò không ngừng run rẩy dữ dội, bàn tay nõn nà đã nắm chặt đến nỗi móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

Khuong Minh Nghiệp, Tuyết Hạ Vy!

Đôi mắt mỏng manh tinh xảo nay chỉ còn đọng lại sự hận thù kịch liệt.. hận đến tâm can liệt phế.. hận đến điên cuồng.. hận đến trong đầu chỉ còn đọng lại duy nhất một ý nghĩ trả thù!

Cảnh Thiệu Đình nhìn thân ảnh cô độc quỳ xuống mặt đất, khoé môi không ngừng khóc nức lên, đáy lòng anh không ngừng vang dội một cỗ xót xa.

Cảnh Thiệu Đình đi đến phía cô, vươn tay ôm lấy thân ảnh nhỏ bé cô độc vào lòng, bàn tay rắn chắc vỗ nhẹ vai cô.

- Huyền, đừng khóc nữa..

Tim của anh đã trở tro người con gái này lúc nào không hay.. chỉ cảm thấy, mỗi lần cô khóc, một người mạnh mẽ như anh, trong tâm lại vô cớ đau đến không thở nổi, mỗi lần cô cười, khoé môi mỏng của anh lại vô thức cười theo, trong tim có gì đó ngọt ngào đến khó tả.

Chính là như vậy.. yêu là như vậy.. nhưng cô gái này đã bị thương tổn quá nhiều, thương tổn đến nao lòng.. anh nghĩ, đoạn tình cảm của anh, rất khó để cô có thể tiếp nhận..

- Em không có khóc!

Tuyết Hạ Huyền cố gắng nuốt ngược nước mắt vào trong, sáu năm nay cô luôn không để lộ bộ mặt yếu mềm của mình trước mặt anh, nay lại bị anh lộ trần như vậy..

- Còn nói dối à?

Cảnh Thiệu Đình nhìn khuôn mặt cô gái nhỏ trong lòng, những điều không vui phút chốc tan tành như mây khói, cung chiều nhìn cô bằng đôi mắt sùng nịnh.

- Em còn nhớ không? Sáu năm trước, anh đã từng nói là khi ấy em chẳng có cái gì để làm điều kiện cả.. nhưng bây giờ đã có rồi.. anh chính là muốn em yêu anh!

- Thiệu Đình, em.. thật sự vẫn chưa sẵn sàng, ngày đó tâm em đã trở nên lạnh lẽo, một tình yêu mới đối với em mà nói.. nó rất mong manh, rất khó có thể tiếp nhận.. em xin lỗi, em cần chút ít thời gian để suy nghĩ kĩ hơn về việc này cũng như là để nhận rõ vị trí của anh trong tim em.

Tuyết Hạ Huyền thất thần nhìn anh, kỳ thật, trong lòng cô, anh đã chiếm giữ một vị trí quan trọng, nhưng những tổn thương trước đó quá lớn.. cô thật sự tiếp nhận không nổi.. hơn nữa Thiệu Đình lại là một người ưu tú như vậy.. cô cảm thấy chính mình không xứng với anh, không xứng với một người hoàn hảo như vậy..

Cảnh Thiệu Đình làm sao không biết cô đang cảm thấy tự ti về chính bản thân mình, anh đương nhiên hiểu rõ, những tổn thương của sáu năm trước quá lớn, hiện tại muốn cô tiếp nhận được anh là một điều rất khó khăn đối với cô, cô gái này đã chịu rất nhiều thương tổn, uất ức, tủi nhục.. lại còn, do chính những người mình thương yêu gây ra.. nỗi đau tâm hồn quá lớn..

- Thế nào, đã sẵn sàng chưa? Ngày mai chúng ta về nước!

Cảnh Thiệu Đình xoa đầu Tuyết Hạ Huyền cười trừ mếu, ánh mắt nay chỉ còn lại ý vị nhu tình mật nước, anh còn không nghĩ rằng, một người lạnh lùng như anh lại có thể cười không ngớt khi ở bên cạnh cô gái này..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chỉ là con nuôi

- Tuyết Hạ Vy, cô đúng thật là người phụ nữ độc ác! Chúng tôi mặc dù không phải là cha mẹ ruột của cô nhưng cũng đã dốc sức nuôi cô lớn đến nhường này, cô hà cớ gì lại làm cái việc nhẫn tâm như vậy.. còn Hạ Huyền, con bé đầu, cô rốt cuộc là giấu con bé đi đâu rồi! Nó là chị của cô đó!

Tuyết Hạ Minh đau lòng nhìn khuôn mặt dữ tợn của Tuyết Hạ Vy, sáu năm trước, Hạ Vy vô tình nghe được đoạn đối thoại của ông và Hứa Hạ, Hạ Vy thực ra chỉ là đứa bé được ông bà nhận nuôi, chỉ có Hạ Huyền mới là con gái ruột của ông bà.

Ông bà vốn định sẽ giấu việc Hạ Vy là con nuôi đến hết cuộc đời nhưng khi ấy, cô lại vô tình nghe được đoạn đối thoại đó.

Qua ngày hôm sau, ông bà liền phát hiện mình bị nhốt trong một căn nhà hoang, ông bà thậm chí còn không biết đây là nơi nào, chỉ thấy Hạ Vy đi đến, ánh mắt tràn đầy hận ý nhìn ông bà.

Trong sáu năm này, cuộc sống giống như một loại thử thách lớn đối với ông bà, có người đem cơm đến ba bữa, chỉ có cơm và rau, ngày nào cũng vậy, bữa ăn nào cũng vậy.

Tuổi già sức yếu, ăn uống lại không có chút dinh dưỡng nào, thân thể của cả hai ngày càng yếu ớt rồi.

Ông bà biết, ông bà có lỗi với Hạ Vy, vì luôn lạnh nhạt với con bé, cái gì cũng ưu tiên Hạ Huyền hơn, nhưng dù gì cũng đã nhọc công nuôi dưỡng Hạ Vy đến tận bây giờ, cũng không bạc đãi nó, ông bà càng không thể ngờ con bé lại xuống tay một cách tàn nhẫn như vậy.

Nhốt ông bà ở trong căn nhà này đã sáu năm trời, ông bà thậm chí còn không biết được một chút tung tích của Hạ Huyền, ngày đêm sốt ruột khôn nguôi..

Thực ra, máu mủ của chính mình thì bất kể người nào cũng sẽ dành tình cảm nhiều hơn thôi, Hạ Huyền là đứa con gái ruột thịt của ông bà, ông bà đương nhiên thương yêu con bé nhiều hơn, có lẽ, ai cũng như vậy, không khác gì ông bà.

- Hừ, các người có xem tôi là con ruột sao? Cái gì cũng là chị ta! Các người đã bao giờ xem tôi là con ruột của các người đâu! Thứ gì hoàn hảo nhất, quý giá nhất chị ta đều được tận hưởng! Đúng rồi, chị ta bây giờ có lẽ đã chết ở cái xô nào đó rồi a!

Tuyết Hạ Vy hừ lạnh nhìn hai người trước mắt, tròng mắt chỉ còn lại hận ý điên đảo cùng chán ghét thập phần.

- Cô đã làm gì con bé rồi?!

Tuyết Hạ Minh cùng Hứa Hạ đồng thời lo âu thốt lên, trong lòng dự cảm chẳng lành.

- Tôi đã làm gì chị ta sao? Tôi chỉ là cướp Nghiệp từ tay chị ta, chỉ là vô tình làm cho đôi mắt của chị ta bị mù, chỉ là vô tình làm cho khuôn mặt của chị ta trở nên xấu xí như ma như quỷ, chỉ là giết đi đứa nghiệt chủng trong bụng của chị ta!

Tuyết Hạ Vy hơi nhếch môi, không nhanh không chậm nói.

Tuyết Hạ Minh dường như muốn ngắt đi ngay khoảnh khắc mà Tuyết Hạ Vy vừa nói, ông đưa tay lên tim, hô hấp bắt đầu trở nên rối loạn liên hồi.

Hứa Hạ chợt cả kinh, bà đỡ cả người ông, đưa tay lên vuốt ve nơi ngực trái của ông, bà đau lòng hỏi han:

- Anh có sao không?

- Không sao..

Tuyết Hạ Minh lắc đầu trấn an bà, ý bảo không sao, sau đó nhìn khuôn mặt Tuyết Hạ Vy, phần uất nói:

- Tôi thực không ngờ cô có thể làm cái việc vô liêm sỉ như vậy! Hạ Huyền con bé hết mực yêu thương cô, vậy mà cô nỡ, cô cướp mất người con bé yêu, làm con bé không thể nhìn thấy, nhẫn tâm giết đi đứa nhỏ, con bé làm sao có thể sống nổi đây, Hạ Huyền, cha mẹ xin lỗi vì không thể bảo vệ được con! Là cha mẹ vô tâm, lẽ ra cha mẹ không nên nhận cô ta về nuôi mới đúng, cha mẹ xin lỗi con!

Tuyết Hạ Minh rơi nước mắt, ôm Hứa Hạ vào lòng, hai người ôm nhau khóc, tim đau đớn như có thứ gì đó cứa vào, phẫn làm cha mẹ, con gái chịu đau đớn như vậy, ông bà không hay không biết. Con bé một mình chịu thương tổn như vậy..

- Đừng diễn trò nữa, tôi thực thật muốn buồn nôn!

Tuyết Hạ Vy chán ghét nhìn cảnh tượng trước mắt, sau đó liền khinh bỉ đạp gót đi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Triệu Tư Vũ

Sân bay Heathrow, London.

Sân bay Heathrow là sân bay nhộn nhịp nhất Anh Quốc, đồng thời cũng là sân bay lớn nhất Châu Âu.

"Chuyến bay trở về thành phố A sắp cất cánh!"

- Hạ Kiều, tụi anh đi đây!

Cảnh Thiệu Đình ôm eo Tuyết Hạ Huyền, vẫy tay nhìn Cảnh Hạ Kiều.

- Chị Hạ Huyền, em sẽ rất nhớ chị!

Cảnh Hạ Kiều đột ngột lao cả người vào Tuyết Hạ Huyền, ôm chặt lấy cô như một đứa trẻ nhớ mẹ.

Tuyết Hạ Huyền bị hành động trẻ con của cô chọc cười, đưa tay xoa đầu cô.

- Con bé này..

- Thôi được rồi, chuyến bay sắp cất cánh rồi, tụi anh phải đi thôi!

Cảnh Thiệu Đình nhẹ giọng nhắc nhở.

- Tạm biệt!

Cảnh Hạ Kiều nủi tiếc nhìn bóng hai người dần xa khuất.

Nếu anh hai đi với chị ấy thì cô yên tâm rồi a!

Hai người ngồi trên khoang hạng nhất, tiện nghi đầy đủ, rất thoải mái.

Chẳng mấy chốc máy bay liền hạ cánh tại thành phố A, nơi đã gây ra biết bao thương tổn, nơi mà hằng đêm Tuyết Hạ Huyền đều phải ám ảnh..

Đặt chân xuống nơi quen thuộc, Tuyết Hạ Huyền không khỏi nhếch môi, nơi này ngày trước gây ra cho cô bao nhiêu thương tổn sau sắc đến cỡ nào, hiện tại trở về nơi này, điều duy nhất mà cô cần phải làm chính là rửa hận!

Nợ máu, phải trả bằng máu!

Cảnh Thiệu Đình ôm eo Tuyết Hạ Huyền đi đến chiếc xe BMW đậu sẵn ở bên ngoài sân bay chờ hai người họ.

Tuyết Hạ Huyền vô tình bắt gặp được một khuôn mặt quen thuộc, cô đắm chiêu hỏi:

- Anh Tư Vũ? Là anh sao?

- Hạ Huyền?!

Triệu Tư Vũ hơi nâng mắt, khuôn mặt này, là Tuyết Hạ Huyền!

Nhưng trong đầu anh hiện tại chỉ toàn muôn vàn dấu chấm hỏi, ngày đó, đôi mắt của cô, khuôn mặt của cô?

Tại sao bây giờ lại lạnh lặn như vậy?

Còn cả người đàn ông bên cạnh?

- Không phải ngày trước..

- Mọi chuyện cũng khá dài dòng, hôm nào em sẽ kể cho anh nghe.. à, Phi Phi, cậu ấy đâu rồi?

Tuyết Hạ Huyền chợt nhớ ra điều gì đó, cô hỏi Triệu Tư Vũ.

Cô thực nhớ Phi Phi đến chết đi được a!

- Cô ấy.. đã mất tích sáu năm nay rồi..

Vừa nghe cô nhắc đến Lâm Nhượng Phi, khuôn mặt Triệu Tư Vũ liền trở nên đau thương tột độ, đã sáu năm, không tìm được cô..

Không ngày nào anh không nghĩ về cô, một cô gái bốc đồng, coi trời bằng vung, một cô tiểu thư cao ngạo, muốn làm gì thì làm, không để mắt đến ai.. luôn bá đạo như vậy..

Anh vẫn nhớ.. cô còn đòi đốt cả bệnh viện..

Nghĩ lại, khoe môi không khỏi cong lên, chỉ là, nụ cười có chút thê lương..

Anh cũng bốc đồng như cô vậy, tìm cô mãi chẳng thấy, anh chỉ muốn lật đổ cả thế giới..

Anh không tài nào quên được hình bóng của người con gái ấy, đã sáu năm nay, không lúc nào thôi nhớ về cô, cô gái bốc đồng..

Phi Phi, rốt cuộc thì khi nào em mới chịu trở về với anh đây?

Trở về, chúng ta liền đi đốt bệnh viện..

Phi Phi, anh nhớ em.. còn chưa kịp nói một câu "anh yêu em", em liền biến mất, bỏ anh mà đi không một lời từ biệt hay sao? Em có biết bản thân mình độc ác đến nhường nào không?

Anh còn chưa kịp thổ lộ với em, còn chưa kịp cầu hôn em, còn chưa kịp cùng em sinh ra một đội bóng.. ông trời rất biết cách làm người khác đau khổ, rất biết cách trêu người..

- Cái gì?!

Tuyết Hạ Huyền kinh ngạc, đưa tay bịt chặt lấy miệng.

Phi Phi, sao lại..?

Hốc mắt không kìm nén được mà bắt đầu hiện lên một tầng ửng đỏ, tim như thắt lại từng đợt, Phi Phi..

Cả cơ thể cô mềm nhũn, các loại tế bào trong người dường như cứng nhắc không còn hoạt động.

Cảnh Thiệu Đình nhanh tay đỡ lấy thân hình mảnh mai không xương của cô, có lẽ cô gái kia rất quan trọng với cô..

- Đã đến giờ máy bay sắp cất cánh rồi, anh đi đây! Tạm biệt!

Triệu Tư Vũ nhìn cô, cố nặn ra một nụ cười, sau đó liền đi vào cửa máy bay, hy vọng khi đến Mỹ, mọi thứ về cô sẽ dần tan biến trong tâm trí anh..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Trò chơi bắt đầu

- Hạ Huyền, không sao.. anh sẽ cho người điều tra tung tích của cô ấy.. đừng khóc!

Cảnh Thiệu Đình đau lòng nhìn khuôn mặt cô đã lấm tấm nước mắt, hốc mắt đỏ hoe, tim anh đau đớn nhói lên từng hồi.

Tuyệt Hạ Huyền thực sự không thể chịu nổi cú sốc này, điều này quả thực như sét đánh ngang tai, nó như kéo cô xuống mười tám tầng địa ngục..

Việc này, cô mãi mãi không thể tiếp nhận được..

Phi Phi, thứ lỗi cho mình vô tâm, lúc ấy, mình đã quên mất cậu..

Phi Phi, mình nhất định sẽ tìm ra cậu..

*

Ngồi trên chiếc xe BMW i8 rộng rãi, tâm trạng Tuyệt Hạ Huyền cũng không khá hơn là bao, cô suy tư nhìn khung cảnh ngoài xe qua mặt kính, trông mất chỉ toàn sự đau lòng vô hồn.

Phi Phi.. cậu đừng bỏ mình đi.

- Hạ Huyền, cuộc hội nghị đấu giá R.E.D tối nay, chính là thời cơ tốt nhất của em.

Cảnh Thiệu Đình ngồi bên cạnh nhắc nhở, anh sợ rằng sự việc hôm nay sẽ ảnh hưởng đến cô..

- Hay là chúng ta không trả thù nữa, em hiện tại tiêu tụy như vậy..

- Không em nhất định phải trả thù..

Tuyệt Hạ Huyền xua tay, lắc đầu trước đề nghị của anh, cô biết anh làm vậy là muốn tốt cho cô nhưng mọi thứ hiện tại đã vượt quá giới hạn, sự hận thù giữa Tuyệt Hạ Vy và Khương Minh Nghiệp, nó đã cắm rễ sâu sắc vào trong lòng cô!

- Đình, anh điều tra giúp em về tin tức của cha mẹ..

Chợt nhớ ra điều gì đó, cô nhìn Cảnh Thiệu Đình đắm chiêu nói.

Kỳ thực, cô hiện tại rất nhớ cha mẹ, nhưng bây giờ cô cần phải giữ kín thân phận, không thể sơ suất để lộ.

- Được! Đúng rồi, bây giờ tên của em sẽ là Roxy!

Cảnh Thiệu Đình gật đầu.

- Vâng!

Tuyệt Hạ Huyền gật đầu một tiếng, về việc thay đổi tên thật, cô đã lường trước ngay từ đầu, cô không thể để lộ chính mình là Tuyệt Hạ Huyền năm xưa a!

Roxy? Cũng khá là hay đó!

*

Chiếc xe BMW i8 dừng lại trước khách sạn Dicard lộng lẫy, đây đồng thời cũng là nơi tổ chức buổi hội nghị đấu giá của giới thượng lưu.

Khách sạn Dicard vốn là của Cảnh gia, cũng chính là của Cảnh Thiệu Đình, anh một tay dàn dựng ra cuộc hội nghị đấu giá này là để tạo cơ hội cho cô trả thù, nhưng thực chất việc này chỉ có một mình anh biết, Tuyệt Hạ Huyền vẫn chưa hề hay biết.

Ngoài ra, anh cũng đã gửi thiệp mời cho những thương gia của giới thượng lưu, những tổng tài của các tập đoàn lớn tiếng tăm, đương nhiên, trong đó không thể thiếu Khương Tổng của tập đoàn Khương Thị! Vì hần mới chính là mục tiêu!

Khách sạn Dicard vốn được xây dựng theo kiểu hoàng gia, vừa nhìn vào ai cũng phải loá mắt vì những viên kim cương được đính ở bề ngoài, hơn nữa, ở bề ngoài khách sạn đều được mạ vàng tất cả.

Nếu nói về số tầng thì ngay cả đêm cũng không thể nhận định được, nó cơ hồ rất cao, ngay cả nhìn cũng khiến người ta mỏi mắt, một phần là vì nó quá cao, một phần là vì kim cương được đính xung quanh đến chói mắt.

Nhìn chung, khách sạn Dicard không khác gì hiện hình của một cung điện lộng lẫy hoa lệ.

Tuyết Hạ Huyền thực sự bị choáng bởi vẻ đẹp hoa lệ của khách sạn Dicard, trong lâm không khỏi ngưỡng mộ người đã thiết kế ra nó, cô ồ lên một tiếng.

- Thực đẹp nha.. người thiết kế ra khách sạn này quả là kì công..

- Đương nhiên!

Cánh Thiệu Đình trong lâm thâm đắc ý, cô nói như vậy là khen anh đúng không a?

Khách sạn Dicard vốn một tay anh thiết kế!

Càng nghĩ đến việc cô khen mình nức nở như vậy, khoé môi lạnh nhạt của Cánh Thiệu Đình cứ giật giật liên hồi, cười tươi như hoa.

- Nào, chúng ta vào thôi!

Không quên vào vấn đề chính, Cánh Thiệu Đình nghiêm túc, vòng tay qua eo Tuyết Hạ Huyền, áp cô sát vào người mình, cả hai liền tiến về phía đại sảnh khách sạn Dicard.

Hôm nay Cánh Thiệu Đình diện âu phục màu đen lịch lãm, Tuyết Hạ Huyền một thân váy trắng trễ vai, để lộ xương quai xanh mê người, khuôn mặt chỉ duy nhất có son môi, còn lại không hề có chút phấn.

Tuyết Hạ Huyền vốn dĩ rất ghét việc phải trang điểm, cô càng ghét việc phải để cả ký phần lên mặt, cô đơn giản chỉ tùy tiện bôi một chút son.

Hai người vừa vào đại sảnh khách sạn, dĩ nhiên không khỏi thu hút nhân viên lễ tân, người người bàn tán xì xầm.

Đôi nam thanh nữ tú như thế này, đúng thực là quá chói mắt đi!

Nam tuấn mạo khôi ngô, nữ tuyệt sắc khuynh thành!

Tuyết Hạ Huyền không kìm lòng được mà nhếch khoé môi, tạo ra một đường cong diễm lệ, tại nơi đây, trò chơi, chính thức, bắt đầu!

Khương Minh Nghiệp, tôi chính là muốn anh sống không bằng chết!

Tuyết Hạ Vy, tôi chính là muốn cô bị bức đến điên khùng, bị bức đến không còn đường lui, bị bức đến tâm thần, người không ra người, quỷ không ra quỷ!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Bị bắt

Cánh Thiệu Đình nhìn sang, chỉ thấy ánh mắt cô mù mờ, hận thù tích lũy chất chứa đầy rẫy bên trong, bàn tay không kìm được mà kéo sát cô vào lòng mình hơn, trong lòng mây mưa một trận lo âu, trái tim theo đó mà cũng liên hồi đập nhanh không có chừng mực kết thúc.

Anh chính là đang sợ, sợ rằng cô vẫn còn tình cảm với người đàn ông đó.. sợ rằng cô sẽ rời bỏ anh, trở về với anh ta?

Tuyết Hạ Huyền lúc này mới nhìn nhận ra người bên cạnh tâm tình thấp thỏm lo âu bất an.

Cô mím môi, trông mắt tinh quang khê đảo, cánh tay mềm mại sắc nước khê khoác vào cánh tay rắn chắc của Cánh Thiệu Đình.

Cô khẽ mỉm cười nhìn anh, nụ cười hàm chứa một cơn gió xuân e ấp, nụ cười ấm áp diễm đảo chúng sinh, sau mê lòng người, điều đó vạn vật..

Một nụ cười nhẹ nhàng này, rốt cuộc cũng đã trấn an được tinh thần thấp thỏm của Cánh Thiệu Đình, anh cười, một nụ cười hoàn toàn áp áp.

Hai người sánh vai nhau đi đến nơi tổ chức buổi hội nghị đầu giá hôm nay!

Khách sạn Dillard không những hoàn hảo về vẻ ngoài mà còn hoàn hảo lẫn bên trong.

Ở phía trên được trang trí bởi một chùm đèn lồng xa hoa, tỏa ra một làn ánh sáng màu vàng ảo nê xa xăm.

Tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng làm người ta như muốn hoà mình vào nó..

Phút chốc, hai người cũng đã sánh vai nhau đi đến nơi tổ chức hội nghị đầu giá.

Hiện tại vẫn còn sớm, khách mời vẫn chưa đến đầy đủ.

Điều làm Tuyết Hạ Huyền kinh ngạc hơn là buổi hội nghị đầu giá này vốn không có phóng viên paparazi!

Cô vẫn không hề hay biết, Cảnh Thiệu Đình cố tình không mời paparazzi đến.

Tuyết Hạ Huyền trước nay vẫn không muốn lộ diện ra ngoài công chúng, anh làm việc này cũng chỉ là vì cô.

Hai người đi đến ghế ngồi đã được chuẩn bị sẵn, sau đó liền ngồi xuống.

Chỗ ngồi của họ vốn ở ngay hàng đầu tiên, ít nhiều cũng không quá thu hút sự chú ý của mọi người.

Phục vụ đem rượu đỏ đến, Cảnh Thiệu Đình bảo họ lấy một ly nước trái cây, anh vẫn luôn biết, cô không thể uống rượu.

Giờ phút này, Tuyết Hạ Huyền chỉ cảm thấy bản thân thực hạnh phúc, an nhiên đến không tả.

Cảnh Thiệu Đình cái gì cũng quan tâm đến cô, thứ cô thích anh đều ghi nhớ, thứ cô ghét anh ẩn sâu vào đại não.

Còn người đàn ông kia, cái gì cũng không quan tâm để ý đến cô, vậy mà lúc trước cô lại điên rồ đem lòng yêu anh ta đến say đắm!

Chợt, ánh mắt tinh xảo khẽ vểnh lên, hàng mày lá liễu có hơi nhíu lại, hai thân ảnh quen thuộc nhanh chóng xộc vào mắt cô.

Hai người này, cô, làm sao mà quên được đây a?!

Khương Minh Nghiệp hôm nay diện âu phục đen lịch lãm, sắc mặt anh ta vẫn như cũ, lạnh nhạt với mọi thứ.

Tuyết Hạ Vy diện một chiếc váy voan dài màu trắng, không quá cầu kì, Tuyết Hạ Huyền liền nhanh mắt nhận ra, đây là mẫu váy giới hạn của Chanel.

- Hạ Huyền, em đã sẵn sàng chưa?

Cảnh Thiệu Đình nhìn theo tầm mắt Tuyết Hạ Huyền, nhanh chóng hiểu ra vấn đề, anh bất an nhìn khuôn mặt cô.

- Vâng!

Tuyết Hạ Huyền gật đầu nhẹ nhẹ, cô tất thấy đều đã chuẩn bị kĩ càng, cái ngày này, cô chờ đã là sáu năm!

Bây giờ, rốt cuộc cũng đã đến thời cơ.

Chỉ thấy một người phục vụ đi đến, đưa cho Khương Minh Nghiệp cùng Tuyết Hạ Vy hai ly rượu đỏ, Khương Minh Nghiệp khẽ nhấp vài ngụm rượu, bất chợt mày anh ta nhíu lại, con ngươi thâm sâu khẽ nheo lại đầy thần bí, rồi anh ta thì thầm gì đó vào tai Tuyết Hạ Vy.

Tuyết Hạ Vy nhíu mày, nhìn anh ta đầy đăm chiêu nghi hoặc, sau đó liền có chút bất đồng mà gật đầu nhẹ nhẹ.

Khương Minh Nghiệp đứng dậy khỏi ghế, cước bộ nhanh chóng rời khỏi.

- Hạ Huyền, đã đến lúc rồi!

Cảnh Thiệu Đình nhẹ giọng nhắc nhở, trái tim anh không ngừng đập mạnh đến run rẩy.

- Em biết, anh chờ em nhé!

Tuyết Hạ Huyền hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn anh.

- Ủ, anh sẽ chờ em!

Cô cười, nhẹ nhàng đáp xuống môi anh một nụ hôn phớt lờ, sau đó liền đứng dậy rời khỏi.

Khuôn mặt Cảnh Thiệu Đình lúc này rõ ràng là kinh ngạc không ngớt, hơi ấm của đôi môi cô vẫn còn lưu lại, tư vị ngọt ngào đến khó tả, đơn thuần chỉ là

một nụ hôn phớt lơ nhẹ nhàng nhưng lại vô tình cắm rễ sâu sắc vào tim anh.

Khoé môi vốn không bao giờ cong lên nay lại vô thức nở nụ cười ấm áp, anh vui, lúc này không có thứ gì có thể sánh được niềm vui này..

Cô chủ động hôn anh, nếu thời gian ngưng đọng lại thì tốt biết mấy, anh có thể hưởng thụ được sự truyền cảm hơi ấm từ đôi môi ngọt ngào của cô..

*

Khương Minh Nghiệp mở cửa, đi vào phòng, cả người anh ta hiện tại nóng ran, khô khốc đến khó chịu.

Ly rượu vang vốn có vấn đề!

Ánh mắt Khương Minh Nghiệp ngày càng trở nên nặng nề, tròng mắt đen nhánh vô tri vô giác được bao phủ bởi một lớp sương ảo muội mê man.

Cơ thể anh ta như bị thiêu đốt, nóng bức đến tột độ.

"Cạch"

Cửa phòng được mở, thành công thu hút sự chú ý của Khương Minh Nghiệp.

Con người thâm trầm khề neo lại, cô gái trước mặt một thân váy trắng tinh khiết, xương quai xanh như có như không ẩn hiện huyền bí.

Đôi môi đỏ mọng nước, ánh mắt e ấp ngượng ngùng..

Máu nóng trong người Khương Minh Nghiệp như sôi sục, ánh mắt ấy rõ ràng quen thuộc đến lạ, nó đã ám ảnh anh ta suốt sáu năm nay..

Thực giống người phụ nữ đó, Tuyết Hạ Huyền..

Chỉ là, không phải cô ta đã mù rồi sao?

Khuôn mặt biến dạng ghê tởm!

Nhưng trước mắt, cô gái này có khuôn mặt mỹ miều đến lạ, làn da trắng muốt hồng hào, không hề có một vết sẹo!

Đôi mắt ấy sáng như đóa hoa tinh quang, e ấp ngượng ngùng nhẹ con gió xuân ulla vào tim anh..

Hiện tại, anh ta vốn không quan tâm đến xuất thân của cô gái này, cả người anh nóng ran đến khó chịu, trước tiên phải thỏa mãn dục vọng!

Khương Minh Nghiệp vốn muốn đi về phía cô gái kia nhưng cô gái ấy lại như có như không, ulla mình vào lồng ngực vạm vỡ của anh ta.

Hương thơm thoang thoang ngọt ngào của người con gái nhanh chóng xộc vào mũi, thân hình mềm mại ngát nước làm ngọn lửa trong lòng anh như muốn bùng phát.

- Em tên gì?

- Em.. là Roxy!

Tuyết Hạ Huyền cúi đầu, nhẹ giọng trả lời.

Không những sở hữu khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành, giọng nói lại dịu dàng không ngớt, thành công làm cho Khương Minh Nghiệp nao núng.

- Roxy..

Anh ta ôm chặt cô vào lòng, nhu tình mật nước gọi tên cô, bàn tay ma quỷ đã nhanh chóng mò mẫm khắp mọi nơi trên cơ thể mềm mại.

Tuyết Hạ Huyền hiện tại chỉ cảm thấy thực kinh tởm, bàn tay của hắn không chút do dự sờ nắn khắp mọi nơi trên cơ thể cô.

Khương Minh Nghiệp hiện tại thực sự đã chịu không nổi, chỉ là mần đạo đầu nhưng lại vốn làm cho anh như đang trên mây.

Cô gái này quả thực có một loại ma lực thu hút rất lớn!

Ba vòng trên cơ thể đều hoàn mỹ, làn da trắng bạch không chút tí vết, mềm mại đến lạ, làm anh như không muốn thoát ra khỏi nó..

Anh nhanh chóng thoát ý cho cả hai, chuẩn bị đạt đến đỉnh điểm của cao trào thì..

Tuyết Hạ Huyền đánh một quyền lên lưng hắn, lực đạo cô vốn dùng hết trong tay, thành công làm cho Khương Minh Nghiệp bất tỉnh nhân sự.

Khoé môi khề nhếch lên, cô nhanh chóng mặc lại váy vào, ý tứ khinh miệt nhìn người đàn ông đang nhắm chặt mắt trên giường.

- Khương Minh Nghiệp, anh vĩnh viễn không có tư cách để chạm vào người tôi! Bàn tay của anh chạm vào người tôi, tôi chỉ cảm thấy thực ghê tởm! Hừ!

Tuyết Hạ Huyền hừ lạnh một tiếng, cước bộ nhanh chóng rời khỏi.

*

Ánh sáng mờ mờ chói chang khẽ xộc vào mắt Khương Minh Nghiệp, anh ta nhắm mi tâm, một màn trước mắt này khiến anh ta kinh ngạc không ngớt.

Cảnh sát hiện tại đang bủa vây xung quanh anh ta!

- Khương Tổng, chúng tôi có bằng chứng ngài gian lận cổ phiếu, mời ngài về đồn hợp tác điều tra!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Vòng tù tội

Một tháng sau đó, phiên toà xét xử kết thúc với quyết định rùng rợn: Khương Minh Nghiệp - tổng tài tập đoàn Khương Thị, tuyên án hai mươi lăm năm tù vì tội gian lận cổ phiếu, thông đồng thao túng giá thành chứng khoán, rút tiền công ty làm tài sản riêng và hiếp dâm nhân viên làm việc trong công ty.

Người anh ta cuồng bạo chính là nữ trợ lý làm việc ở Khương Thị. Hai ngày trước cô ấy đến tố cáo với cảnh sát, chưa đầy hai tiếng sau, họ đã nhanh chóng tìm ra được camera ghi hình lại ngày hôm đó.

Một phi vụ bê bối được đặt cách, ngay lập tức được truyền thông ưu ái đưa tin nhanh như vũ bão. Các tiêu đề phổ biến như: "Tổng tài Khương Thị gian lận bê bối.", "Rút tiền công ty làm tài sản riêng.", "Hành vi đáng bị trừng trị của Khương Minh Nghiệp, thao túng giá cổ phiếu.", "Bảy năm tù giam đối với Khương Minh Nghiệp là quá thấp, toà án xin hãy xem xét.", "Hắn ta là ác ma chứ không phải con người!", "Tội nghiệp cô trợ lý."

Cư dân mạng trong nước và ngoài nước phản ứng vô cùng tích cực, ô bình luận trong nháy mắt đã lên đến hàng trăm vạn. Bên cạnh đó, người vợ của Khương Minh Nghiệp hiện tại - Tuyết Hạ Vy cũng không tránh khỏi liên lụy ít nhiều.

Sức mạnh của netizen quả thực gay gắt, Tuyết Hạ Vy gần đây mệt mỏi đến mức chỉ biết trốn chui trốn nhủi trong nhà, ở cổng phóng viên vây quanh, một giây cũng chưa từng rời khỏi. Bọn họ tựa như đang gắng sức rình rập con mồi là cô ta, chỉ trông chờ cô ta sập bẫy liền tức tốc hành động. Cô ta hận, hận rất nhiều. Cõi lòng vốn đã lạnh ngắt từ lâu.

Cô ta ban đầu cứ đơn thuần nghĩ, kết hôn với Khương Minh Nghiệp căn bản sẽ hưởng thụ một đời vinh hoa phú quý, không lo nghĩ cơm áo gạo tiền. Nhưng bây giờ nhìn xem, cô ta còn không khác nào một kẻ rẻ rúng bị người đời hắt hủi. Lại nói, vào thời điểm này bốn năm trước, cô ta sảy thai, vậy mà chưa đến một tháng sau, anh ta đã đòi khát đi tìm phụ nữ. Hiện tại cô ta đối với Khương Minh Nghiệp một chút gì xúc cảm không có, chỉ cảm thấy chán ghét và ghê tởm đến cùng cực.

Nhưng mọi việc là do anh ta làm, hà cớ gì cô ta phải bị kéo vào chứ?

Tiền trong nhà vốn chẳng còn đồng nào, cổ phần trong công ty thì bị thu mua bởi một người bí ẩn nào đó, Khương Thị xem như "nôm na" bị phá sản. Cô ta bất lực đến mức chỉ muốn chết đi cho xong! Không có tiền, cô ta còn có thể làm nên trò trống gì được nữa!

*

Tuyết Hạ Huyền đứng dừng đọc báo, đôi đồng tử đen lấy từ đầu đến cuối vẫn chưa hề xao động vì nội dung bài báo. Phải chăng, ngực trái đã quá cứng rắn. Hoặc là, sự mạnh mẽ mà cô cố tôi luyện sáu năm nay, rốt cuộc cũng có hiệu lực.

Trên tờ báo hiện lên khuôn mặt xanh xao và gầy gò của Khương Minh Nghiệp, tóc tai anh ta rối bù, hai tay bị còng lại áp chế. Người đàn ông này, khi trước cô đã từng yêu đến sâu đậm sao? Đến tận tâm liệt phế sao? Tại sao lòng cô lại chẳng có lấy một thớ cảm xúc đau buồn gì thế này?

Cô cảm thấy thật tởm rùng anh ta, cô không nghĩ đến anh ta lại dám hiếp dâm nữ trợ lý làm việc trong công ty, người đàn ông đó, thật sự chẳng khác nào một tên súc sinh cả!

Mức án này khá hợp lý nhưng Hạ Huyền vẫn không cam tâm, cô muốn anh ta phải chịu tù chung thân, chết mục xương mục cốt trong đó!

Cô ngẩn người hồi lâu.

- Huyền Huyền...

Cảnh Thiệu Đình ngồi xuống cạnh cô, đôi môi bạc mỏng khê nở nụ cười chan chứa nắng ban mai vô tri vô giác rọi vào tim Hạ Huyền.

- Anh về rồi à? Hôm nay làm việc có ổn không? Còn cổ phần của Khương Thị thế nào rồi?

Hạ Huyền dịu dàng nhìn anh, khoe môi vươn lên. Phải, hai người họ đã bí mật mua cổ phần của Khương Thị từ hai năm trước, dần tích lũy rồi đợi đến thời cơ chín muồi, khi công ty rơi vào vụ việc bê bối của Khương Minh Nghiệp, Thiệu Đình và cô liền nhân cơ hội đó mua hết năm mươi phần trăm cổ phần từ tay các cổ đông. Họ căn bản nghĩ tổng giám đốc thì rơi vào vòng tù tội, công ty chắc chắn chẳng thể làm ăn được gì, theo suy tính bán đi với giá rẻ không chút ngần ngại.

- Ủ, thu mua hết rồi.

- Ác giả ác báo mà. Em vốn cũng không hận anh ta, việc này là do anh ta tự chuốt lấy. Vừa tham những lại ham mê gái sắc, em cũng không muốn quan tâm đến anh ta. Chúng ta tạm đừng nhắc đến anh ta đi!

Hạ Huyền chán ghét nhứ này, cần môi.

- Được, chúng ta sẽ không nhắc nữa. Huyền Huyền, cha mẹ em đã tìm được rồi.

Cảnh Thiệu Đình gật đầu, xem như mềm mỏng thỏa thuận với cô. Sau đó lại nói tiếp.

- Họ hiện tại đang ở đâu?

Cô ngước mắt, kinh ngạc cùng kích động trộn lẫn. Đã sáu năm, sáu năm rồi, cô chưa từng gặp lại cha và mẹ, chưa kịp trả công nuôi nấng sinh thành...

- Bác trai và bác gái đang ở vùng ngoại ô cuối thành phố, là Tuyết Hạ Vy đã nhốt hai người trong sáu năm nay. Bây giờ cô ta chỉ ở trong nhà, chúng ta nên đón bác trai và bác gái về càng sớm càng tốt.

Anh nhẹ nhàng đáp lời cô. Tuyết Hạ Vy tìm một địa điểm khá khôn ngoan, nằm ngay tại nơi biên giới, khiến không ai có thể tìm ra manh mối. Anh còn được biết, cha mẹ cô hằng ngày chỉ được cô ta cho ăn cơm nguội và rau. Người phụ nữ này quá mức máu lạnh.

- Tuyết Hạ Vy, cô ta sao lại ngoan cố như vậy chứ! Dù gì cha mẹ cũng đã cất công nuôi dưỡng cô ta mà, họ già rồi, làm sao mà chịu được sự hành hạ của cô ta...

Đại não truyền đến con giận dữ mù mịt, hô hấp có chút không thông, từng té bào trong người cô tựa như muốn loãng ra. Lòng ngực Hạ Huyền phập phồng lên xuống, cô nghiêng rằng nghiêng lộn, cặp mắt tỉnh ương trong tích tắc trộn lẫn. Mu bàn tay mảnh khảnh hung hăng nắm chặt thành quyền, các ngón tay ra sức đâm mạnh cầm cập.

- Em bình tĩnh, chúng ta còn rất nhiều thời gian. Việc đầu tiên em cần làm bây giờ là đưa cha mẹ về, nghiêm túc nói chuyện với họ về việc sáu năm qua em được anh đưa sang London, cũng như phẫu thuật mắt và mặt!

Mỗi cử động nhỏ của cô, một người như Cảnh Thiệu Đình làm sao không thể nhận ra. Anh thu hết biểu cảm của cô vào trong, đau lòng nắm tay cô, gỡ ra. Lòng bàn tay cơ hồ rướn một đoạn máu khô loang lổ. Ngực trái anh cô thắt, nhói loạn.

- Đúng, còn rất nhiều thời gian. Em sẽ nhanh chóng trừ khử cô ta, mau thôi. Thiệu Đình sẽ giúp em chứ?

Cô khẩn thiết nhìn anh, khoe môi giật giật. Tuyết Hạ Vy, Khương Minh Nghiệp đã giải quyết xong, bây giờ chỉ còn mình cô!

- Huyền Huyền, em nên nhớ, anh đã hứa giúp em từ sáu năm trước rồi chứ không phải bây giờ. Em hận cô ta, anh cũng hận cô ta!

Anh xoa đầu cô, hết thở dài rồi cười khổ một tiếng. Cô quá mức ngây thơ, quá mức thuần khiết. Tuyết Hạ Vy so với cô hoàn toàn là một trời một vực. Dù Hạ Huyền có quyết tâm trả thù như thế nào, anh vẫn tỉnh mắt nhìn ra được sự ray rứt, không nở trong cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đón cha mẹ

Sáng hôm sau, thời tiết thanh đậm, ánh nắng mặt trời mang sắc da cam len lỏi qua từng góc ngách của vạn vật.

Mấy ngày nay Hạ Huyền ngủ không được an ổn lắm, hằng đêm cô đều gặp phải những cơn ác mộng từ sáu năm trước, nó hiện về trong u sẫm tối tăm, ám ảnh cả cõi lòng cô.

Từng mảnh ghép kí ức xưa cũ chân thực hiện về, vừa nhức nhối lại vừa tê tâm. Cô nhớ, mình của sáu năm trước đã từng điên cuồng đến nhường nào,

dại đột đến nhường nào, ngốc nghếch đến nhường nào...

Đường đột, hằng ngày cô chỉ biết lao đầu vào bếp núc, thăm dò ý kiến của anh ta, rồi quên mất cả việc chăm chút cho bản thân, cứ thế mà tiêu tụy, mà không ra ma, quỷ không ra quỷ. Còn anh ta, một mực vui sướng hưởng thụ sắc đẹp.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy bản thân rất nhục cười. Từ Tuyết Hạ Vy, Khương Minh Nghiệp, những người mà cô từng dành cho họ một sự tin tưởng, chung tình tuyệt đối nhất, rồi đổi lại là sự bội phản, quay lưng triệt để...

- Huyền Huyền...

Thanh âm khe khẽ, ôn nhu cùng vô vàn dịu dàng ấy tựa hồ rò rỉ một ít nước ấm vào lòng Hạ Huyền, mi mắt cô khẽ động đậy, hơi hé. Chính là anh.

- Em quên hôm nay chúng ta phải đi đâu sao?

Cảnh Thiệu Đình buồn cười nhìn vẻ mặt ngáy ngủ của cô, giọng trầm thấp.

- Em...

Cô ập a ập ứng nửa ngày, hoàn toàn không nói nên lời. Rõ ràng vẫn còn trẻ, vậy mà trí nhớ của cô vô cùng kém, hoặc là do tổn thương quá sâu, đến nỗi cô chẳng còn tâm hơi để nhớ về những thứ khác.

- Không nhớ thật?

Cô gật đầu.

- Hôm nay đi đón cha mẹ em về!

Anh nhè nhẹ đáp lời, cổ họng không giấu nổi chua xót.

Tuyết Hạ Huyền ngộ tỉnh, đúng rồi, hôm nay cô phải đón hai người họ về. Sáu năm, đã sáu năm rồi...

Cha, mẹ... con có phải đã quá bất hiếu rồi không?

Đôi đồng tử trong suốt nhìn về xa xăm, rồi nước mắt pha lê khẽ khàng rơi xuống, một giọt, hai giọt...

*

Trên đường đi đến vùng ngoại ô cuối thành phố quả thực là một loại cực hình thảm khốc. Khắp nơi đầy rẫy đá thô sần, đất cát cứng đầu, thời tiết bức nóng hơn so với trung tâm.

Trên trán Hạ Huyền đã lấm tấm mồ hôi, vẫn còn khoảng hai tiếng nữa mới đến nơi, cô thực sự không chắc bản thân sẽ chịu được nếu cứ thế này mãi.

- Mệt không?

Cảnh Thiệu Đình cũng mệt mỏi sụp mi mắt, là nam nhân trai tráng như anh còn khó có thể chịu nổi, huống hồ cô gái mỏng manh như cô.

Cô không đáp, tựa đầu vào vai anh, bờ vai của người đàn ông rắn rỏi mà rộng rãi, khiến cô có cảm giác đỡ nhọc nhằn hơn phần nào.

- Em ráng chịu chút!

Vừa nói, bàn tay anh men theo mái tóc đen nhánh vén lên, đau lòng. Hiện tại, cô gái này chỉ đơn thuần là đau về thể xác, nhưng lát nữa, cô có thể sẽ thương tổn kể cả mặt tâm thần, rồi miên man tự trách bản thân.

*

Hơn hai tiếng sau, xe dừng ngay tại một ngôi nhà lợp lá tàn tạ.

- Huyền Huyền, tới nơi rồi...

Cô nửa mơ nửa tỉnh, cùng Cảnh Thiệu Đình ra khỏi xe.

Trước mắt cô, vạn vật đều suy sụp. Đây hoàn toàn không phải là một ngôi nhà, trong tiềm thức của cô, nó chỉ đáng là một ổ chuột mà thôi.

Tuyết Hạ Vy, cô ta thật sự tàn nhẫn đến mức này ư?

Cô hận, hận cô ta đến nghiêng răng nghiêng lợi. Ý chí trả thù ngày càng mãnh liệt, cha mẹ cô đã già rồi, đã bất lực rồi, thế thì trong sáu năm trời này, họ đủ sức chịu đựng ở cái nơi tồi bại này sao? Đủ sao?

Cô vẫn không hiểu, chẳng lẽ cô ta có thể máu lạnh đến mức ấy sao, họ cũng đã một tay nuôi nấng cô ta nên người cơ mà, dù không có công sinh thành nhưng ít nhiều cũng có công sinh dưỡng...

Con người, đúng là có thể thay đổi, biến dị thành quỷ dữ bất kể lúc nào không hay.

Cổ họng cô khô khốc, bụng dưới trào lên sự khó chịu.

- Huyền Huyền, bình tĩnh...

Ngoài việc nắm tay cô và an ủi, Cảnh Thiệu Đình thật sự bất lực, anh chẳng thể làm được gì khác.

- Chúng ta vào đi.

Tư tưởng đấu tranh quyết liệt, cô rút cuộc cũng bước vào căn xó hoang sơ ấy. Mùi hôi nồng bốc lên, khiến cô có thể tưởng tượng ra rằng, nơi này kinh tởm đến nhường nào. Vậy mà, đáng sinh thành, nuôi dưỡng cô phải chịu đựng ở đây sáu năm, tận sáu năm. Rất dài, dài đến nỗi lòng.

Hai bàn tay siết chặt vào nhau, rồi đi đến thềm cửa. Anh nhẹ nhàng đẩy cửa chắn, vừa đẩy ra, một khuôn mặt người đàn ông già nua đã hiện hữu một cách chân thực. Tóc tai bạc phơ, râu ria lún phún, bụng mắt sưng tấy, cả người gầy gọt.

Quang cảnh trước mặt khiến Hạ Huyền có chút hít thở không thông. Người ấy là cha cô ấu ư? Ông không còn minh mẫn như ngần trước nữa rồi, tóc của ông cũng không đen, nước da sạm lại, ông ốm nhách không khác gì cái xác cả.

- Huyền Huyền..?

Tuyệt Hạ Minh hoàn toàn chẳng thể tin nổi vào mắt mình, ông gọi nhỏ, thanh âm trầm ngập đau đớn. Đứa bé này, sáu năm rồi, biệt tăm biệt tích, ông bà chỉ biết ngóng trông, cứ tưởng đã phải đi xuống suối vàng trước khi nó trở về, thật sự còn may mắn, ông trời không phụ lòng người mà.

- Cha à...

Xúc động tri trệ, cô ứa vào lồng ngực ông, khóc lớn như trẻ nhỏ, nấc nghẹn từng cơn. Là cô không tốt, là cô bất hiếu, là cô vô tâm. Sáu năm cô an nhàn, sung túc trong Cảnh Gia, cơm áo gạo tiền không lo. Còn cha mẹ cô thì sao, họ khổ cực hơn những gì cô đã tưởng tượng...

- Đứa nhỏ này, rốt cuộc cũng về rồi ư? Cha cứ tưởng, con bỏ cha mẹ đi rồi. Hạ Vy đó, lúc biết nó chỉ là con nuôi liền giận dữ, đem cha mẹ đến nhốt ở đây. Tối giờ cha mẹ cũng không biết đây là đâu nữa, ngỡ rằng phải chết trước khi đứa con gái duy nhất trở về. Lòng người, đúng là khó đoán thật. Ta nuôi nấng cho nó lớn khôn, để rồi nó trả hiếu bằng cách đem nhốt ta ở nơi khi ho cò gáy này đây!

Ông vui sướng, nước mắt giàn giụa, khoé mi nhóm nhém vì lão hoá khê cong một đường. Hằng đêm, cầu khẩn trời đất, cuối cùng con cái cũng trở về bên cạnh ông bà.

- Cha ơi, mẹ đâu rồi?!

Cô nhớ đến mẹ, người mà hết lòng vì cô, tận tâm vì cô, cũng tiêu tụy vì cô.

- Bà ấy nằm trong kia kìa, dạo này đột nhiên đổ bệnh. Mà ở đây không một bóng người, cha chẳng biết phải nhờ ai giúp. Bệnh viện cũng không, Tuyệt Hạ Vy lại càng không giúp. Mấy hôm nay cô ta còn không đem cơm đến cho cha và bà ấy ăn, dù bữa cơm chỉ có cơm nguội và rau nhưng ít nhiều cũng sống được ngày nào hay ngày nấy, giờ thì không còn chút năng lượng, chỉ biết gắng gượng cho quay ngày thôi!

Ngữ âm ông có chút thương tâm, mấy ngày nay chẳng có gì bỏ bụng, ông bà đã từng nghĩ chính mình phải chết ngay tại nơi đội lốt địa ngục này rồi.

- Cô ta, đã quá mức tuyệt tình rồi! Đi, con đưa mẹ đến bệnh viện khám tổng quát rồi đưa hai người về nhà...

Nuốt ngược nước mắt vào trong, cô lại càng hận cô ta đến thấu xương. Cô ta, một tay cô ta đã phá bỏ lớp tri kỷ của cô, thì đừng trách cô độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tuyệt Hạ Vy, chỉ còn cô là chưa thôi

Những ngày tiếp theo, Tuyệt Hạ Minh và Hứa Hạ được phục hồi ở bệnh viện quốc tế. Sau gần hai tuần, sức khoẻ của ông bà cũng khá khảm hơn rất nhiều, gặp lại con gái sau sáu năm đằng đẵng xa cách, trái tim người già tựa hồ được gió xuân sưởi ấm, sóc nẩy rất nhiều, bọn họ chỉ cảm thấy những đau khổ trước kia đều là hư vô.

Bên ngoài phòng bệnh, Hạ Huyền nhìn sườn mặt góc cạnh của anh, rốt cuộc cũng đưa ra quyết định.

- Thiệu Đình, em muốn gặp Tuyết Hạ Vy.

- Ủ, bây giờ đưa em đi, phóng viên chắc là tan hết rồi.

Cảnh Thiệu Đình gật đầu, nắm lấy tay cô.

Lúc hai người đi đến, trong nhà vẫn còn có Tuyết Hạ Vy, không khí yên ắng vô cùng. Đương nhiên trong thời điểm nhạy cảm này, cô ta sao dám bén mảng khỏi nhà, thật sự chỉ biết trốn chui trốn nhủi.

Hạ Huyền trì trệ đi vào, từng hóc hách được cô kĩ càng xem qua, đây là nơi cô đã tiếp xúc rất nhiều trong sáu năm trước, vui có, đau có, khổ có, chua có, xót có.

Hàng loạt tư vị ủa đến ngay cùng một thời điểm, ngọt ngào thì ít, đắng cay thì nhiều. Cô còn nhớ như in, ngày cô biết tin chính mình có thai liền chậm chạp đi vào cánh cổng này, ngực trái đập thình thịch rộn nhịp, sắc mặt hồng hào. Và cũng lúc đó, cô thấy xe của Tuyết Hạ Vy đậu ở đây, để rồi khi bước vào, một cảnh tượng chẳng thể khôn kiếp hơn.

Hón hờ báo tin vui cho anh ta, hón hờ mua nhiều thức ăn anh ta yêu thích để chế biến, cuối cùng gián tiếp nhận lại một gáo nước lạnh.

Tuyết Hạ Huyền không đủ dũng khí để nhớ đến những sự việc tàn khốc xưa cũ đó, cô giả tăng bước chân, gần như chạy vào trong nhà.

Khi cô vào nhà, nơi đây tuyết nhiên vẫn như cũ, không hề thay đổi bởi một khía cạnh nào. Rất nhanh đã thấy được mục tiêu, Tuyết Hạ Vy ngồi ở đó, tóc tai bù xù, mặt mũi nhem nhuốc, hai mắt cô ta nhắm nghiền, thân thể cũng gầy gò hơn rất nhiều.

Gần một tháng, cô ta tiêu tụy đến như vậy, người không ra người, quý không ra quý.

Cảnh tượng tang thương như thế, chỉ là, Hạ Huyền lại không có lấy một tia động lòng. Cô từng bước tiến về phía cô ta, cứng rắn mở miệng.

- Tuyết Hạ Vy.

Cô ta chẳng nhúc nhích.

- Tuyết Hạ Vy.

Tiếng thứ hai, vẫn như cũ.

Cô nhếch môi, chân đá vào bụng cô ta. Kĩ năng thanh thoát dứt khoát, xuống tay không chút lưu tình.

- Cô... Tuyết Hạ Huyền?

Tuyết Hạ Vy khó chịu động đậy mi mắt, bụng dưới cô ta trạo lên từng đợt chua, nhón nhọt lạnh cóng khắp người. Ngờ đâu, trước tầm nhìn cô ta lúc này lại là Tuyết Hạ Huyền, cô ta cứ tưởng bản thân đang nằm mơ, hai mắt trợn trắng đáng sợ, khoe môi mạnh mẽ bật lên.

Tại sao? Tuyết Hạ Huyền tại sao lại ở đây? Chẳng phải cô ta đã trừ khử nó lâu rồi sao? Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?

Hơn nữa, Tuyết Hạ Huyền hiện tại hoàn toàn khôi phục, cô không bị mù, mà gương mặt cũng không biến dạng, cơ hồ còn đẹp hơn khi xưa.

- Làm sao, mới đây đã không nhận ra tôi rồi à?

Hạ Huyền ngược mắt, sắc bén nhìn thẳng vào cô ta, cái nhìn cứng lẹm ấy tựa hồ xuyên thủng thân thể Tuyết Hạ Vy, khiến cô ta không rét mà run. Cô ta nhất thời sống lưng cứng đờ.

- Cô... tại sao lại ở đây? Còn mặt của cô? Mặt của cô? Tại sao...

Tuyết Hạ Vy cảm thấy nhịp thở đứt quãng, đầu óc cô ta có hàng vạn câu hỏi cần được giải đáp thích ứng. Dù gì Tuyết Hạ Huyền cũng quá mức xinh đẹp, còn cô ta thì sao? Trên người Tuyết Hạ Huyền chỉ toàn đồ hiệu, còn cô ta? Cô ta cảm thấy, mình bỏ xa Tuyết Hạ Huyền rất nhiều. Lòng đố kị của phụ nữ vẫn là trên hết, cô ta ganh đua đến cùng cực. Có gì Tuyết Hạ Huyền lại hưởng vinh hoa phú quý, còn cô ta thì không? Huống hồ, Khương Minh Nghiệp đi tù còn để lại chồng chất nợ nần, cô ta chẳng biết xoay sở bằng cách nào, hằng ngày chỉ biết ẩn mình núp sâu trong nhà, ngay cả cơm ăn áo mặc đều không có.

Hạ Huyền làm sao không nhìn ra được sự thù địch ganh ghét nơi đáy mắt cô ta. Cô nhìn riết thành quen, gò má khê khấy cợt, đuôi mắt cong lên. Cô ta càng ghen tị, cô lại càng khinh thường. Người phụ nữ này, cũng chỉ có được thói quen đó là giới.

- Chắc, nhìn cô đã thành bộ dáng gì rồi kia. Cô thấy tôi bây giờ sao? Khác xưa nhiều chứ nhỉ? Cô biết lí do là gì không? Trong khi tôi thì bước lên một tầm cao mới, còn cô vĩnh viễn thất bại, chẳng khác nào loài súc vật hạ đẳng cả. Cô biết không, kết cục hôm nay là do cô tự chuốt lấy, Tuyết Hạ Vy. Cô giết con tôi, cô khiến tôi mất đi đôi mắt, rồi gương mặt của tôi cũng theo đó biến dạng. Những điều này, thật ra vẫn khiến tôi có thể buông bỏ. Chỉ là, cô đã chạm đến giới hạn của tôi, thật sự là như vậy, cô nhốt cha mẹ tôi ở vùng sâu vùng xa hẻo lánh, cho hai người họ ăn cơm nguội và rau, họ thậm chí sáu năm không được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, bệnh tật đủ thứ...

Nói đến mức cổ họng khàn khàn là đi. Hạ Huyền nhớ đến thời điểm sinh sống tại London, ngày nào cô cũng ra mộ của đứa bé, trò chuyện đến chiều, thế nhưng chẳng thể nguôi đi nỗi nhớ con sâu sắc. Rồi cha mẹ cô, họ đã bị cô ta ngược đãi đến sức lực vắt kiệt, hôm qua bác sĩ đưa phiếu kiểm tra sức khỏe cho cô. Kết quả ông bà bị trật khớp, suy dinh dưỡng nặng nề, não bộ hoạt động với tần suất chậm rãi, tay chân ít cảm giác được...

Cô day nghiêng liếc nhìn cô ta, nỗi hận cuồng phong dâng lên cuộn cuộn như sóng nước hải hùng.

- Tuyệt Hạ Vy, cô rốt cuộc là có phải con người hay không?! Tại sao cô lại máu lạnh đến thế, hành hạ tôi chưa đủ, cô phải kéo theo cha mẹ tôi mới hài lòng ư?! Họ cũng là cha mẹ cô đó, dù họ không có công sinh thành, nhưng họ có công nuôi dưỡng cô, dạy dỗ cô nên người. Cô biết không, công nuôi dưỡng vốn bao la hơn công sinh thành nhiều. Mà cô nhìn lại mình xem, cô chẳng khác nào con chó khốn nạn ăn cháo đá bát cả, cô ngấm lại đi. Cha mẹ đã lớn tuổi rồi, vậy mà sáu năm trời cô nhốt họ trong đó, cô... nhìn thấy cô trong bộ dạng này, tôi vẫn chưa hả dạ, tôi muốn đuổi cùng giết tận cô, để cô sống không bằng chết! Một Khương Minh Nghiệp đã xử lí xong, Tuyệt Hạ Vy, chỉ còn cô là chưa thôi.

Ăn tết vui vẻ nhen mọi người ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Bị Mù Của Tổng Giám Đốc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.